

Giới thiệu Tân Phong Thần Diễn Nghĩa

Bạn đang đọc truyện Tân Phong Thần Diễn Nghĩa của tác giả Dang Cap Nhat trên trang đọc truyện online. Truyện kể về Chu Nhật Vũ, vốn là một cô nhi, lớn hẳn lên theo xã hội đen kiếm sống. Trong một lần tình cờ bị một gã da đen tự xưng là 'Thượng Đế' bắt đi làm cu li, buộc gã phải giống như Thái Công Vọng Khương Tử Nha đi lòi đầu mảy vại anh hùng danh tướng thời xưa do ăn không ngồi rồi trên Thiên Giới nên trốn xuống trần thác loạn. Chu Nhật Vũ phải làm sao khi mà đối mặt với đao của Quan Công và kích của Trương Phi đánh tới? Hẳn phải làm sao để đỡ nổi một chém của vua Arthur? Hẳn phải làm gì khi Tây Thi dụ hẳn lên giường? Hẳn phải làm sao để trả lời 3 vấn đề hóc búa mà Anhtanh và Newton đang bí? Hẳn phải làm sao khi hai gã trợ thủ chết toi ăn hại luôn phá đám khi có mặt người đẹp? Một tên thì là Lý Tiểu Long nhưng lại có sở thích cưng chiều mấy bé gái từ 12 đến 15 tuổi, tên Dị Năng Giả còn lại thì vô cùng nhút nhát nhưng khi điên lên thì lại giờ thói bạo dâm ra. Trách nhiệm lớn lao khi lấp đầy bằng Phong Thần năm xưa giờ lại đổ lên vai của tên côn đồ nhai nhép. Nhưng với khát vọng gặp lại người thân nên hẳn cũng chẳng từ. "Mẹ nó! Bất chấp thủ đoạn cũng phải lòi cho bằng được mấy tay này về" Nhật Vũ thầm hứa. May mắn thay là trước khi đi hẳn đã kịp ăn một trái đào tiên để trở thành Thiên Tiên Chi Thể và đem theo vài bảo bối cùng Ba La Mật Đa tâm pháp nên con đường phía trước của hẳn cũng chẳng mấy chông gai. Nhưng những bóng hồng lại chính là những trở ngại lớn nhất đối với hẳn và con tim của hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Tân Phong Thần Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 1: 49 Gặp 50

Chu Nhật Vũ vốn là một cô nhi, hẳn sống khá tùy tiện, cũng chẳng có họ hàng thân thích gì cả. Năm 15 tuổi hẳn trốn khỏi cô nhi viện và làm tay chân cho một băng nhóm bảo kê quán bar về đêm tại Sài Gòn.

Không nhà, không người thân, không có tiền đồ.

Giá trị của hẳn vẫn mãi chỉ là một con số 0 tròn trĩnh. Cho đến khi...

...

“Tổ cha mày, có tin tao kêu Phùng ca đến chém cả nhà mày không hả?”

Đang trong lúc tính đi nhà cầu thì Nhật Vũ bị một lão già da đen râu tóc bạc phơ túm lấy tóc rồi lôi đi, đến khi hẳn tỉnh lại thì đã thấy mình nằm trên... mây.

Hẳn cảm thấy như mình đang ở trong mơ vậy, xung quanh hoàn toàn là một màu trắng xóa làm cặp mắt hẳn tạm thời còn chưa thích ứng kịp nữa là.

“Cậu nói tiếng Anh được không? (Can you speak English?)”

Nhật Vũ nghe gã xì xầm cái gì cũng không hiểu, nhưng kinh nghiệm lăn lộn suốt mấy năm cũng đủ cho gã biết rằng cái thằng da đen này không biết tiếng Việt.

Hẳn tức mình chửi loạn lên: “Con mẹ mày, khinh tao ít học hả, tao đeo thêm sủa tiếng Anh với mày.”

Gã da đen tiến đến chỉ tay vào trán của Nhật Vũ, tức thì hẳn liền hiểu được những gì đối phương muốn nói.

“Anh bạn trẻ, Phùng ca của cậu không dữ bằng tôi đâu.”

“Mày... mày là ai? Bắt tao làm gì? Mày đây là đâu?”

Nhật Vũ hoảng hồn, trong đầu gã liên tục làm bầm mấy cái kiểu như: “Tà môn, yêu thuật gì đó...”

Lão già da đen thở dài, lắc đầu cười cười: “Ta là Thượng Đế.”

“Vậy Thượng Đế đại lão gia có gì chỉ dạy, tiểu nhân lập tức phụng bồi.”

Nhật Vũ liền thay đổi thái độ, hẳn thầm đoán cái thằng điên có chút tà thuật này chắc mới trốn từ Biên Hòa ra, tốt nhất là không nên giỡn mặt với dạng người này, có khi nó điên lên lại cắn mình thì bỏ mẹ.

“Uống bia chứ?”

Gã ‘Thượng Đế’ vung tay liền tạo ra một két bia Heineken ướp lạnh trước ánh mắt như muốn lòi ra của Nhật Vũ.

“Hút thuốc chứ?”

Nói rồi ‘Thượng Đế’ lại chìa ra một gói 555 cho hắn. Nhật Vũ cảm thấy khó tin vô cùng nhưng rồi cũng rút ra một điếu.

Hắn rít mạnh vào một hơi cho tỉnh táo rồi nói: “Vậy ông là Thượng Đế thật sao? Nhưng tôi nhớ trên nhà thờ lại là cái ông da trắng gầy trơ xương bị đóng đinh trên cây thánh giá mà?”

‘Thượng Đế’ chỉ cười, gãi nói: “Nói vậy cũng không phải, đúng ra tôi chỉ là người đại diện trên danh nghĩa của Đấng Tối Cao thôi. Chỉ là cách gọi của phàm nhân có phần hơi lảm lẩn một chút.”

Nhật Vũ nghe cũng chả hiểu, hắn liền lôi ra một chai bia mà tu ừng ực.

“Thôi bỏ đi, tôi cũng chẳng rãnh đến độ lôi cậu lên đây chỉ để uống bia với nói chuyện phiếm.”

Nhật Vũ biết là có chuyện, hắn liền hỏi: “Nói đi, trừ cái thân xử nam và tiền ra cái gì tôi cũng đáp ứng với ông.”

“Phi! Tưởng ta là pê đê sao? Tiền ta cũng chẳng thiếu, nói ta lấy tiền đê chết cậu cậu tin không?”

Nhật Vũ thầm chửi 18 đời tổ tông của lão này, nhưng cũng đành nhún nhó cười mà hỏi tiếp: “Vậy Thượng Đế muốn gì ở tôi đây chứ?”

“Đề ta nói sơ cho cậu một chút về tình hình.”

“Cách đây mấy tháng, có một nhóm người từ thiên giới trốn xuống hạ giới ăn chơi. Thế là cấp trên giao cho ta đi tìm mà lôi đầu họ về, nhưng ta lại hẹn với lão Lý Thiên Vương là sẽ đi Nam Hải mừng thọ vợ của lão, mà thất hứa thì lại không phải tác phong của ta.”

Nhật Vũ cả kinh: “Vậy là ông bảo ta thay ông đi thu thập mấy cái tên hỗn đản đó về sao? Tiên sư lão, thật là biết đùn đẩy trách nhiệm ha.”

“Cái này là nguoi tự đề xuất đó nha, thật là đáng khen, đã có tinh thần như thế mà lại còn xung phong lãnh nhiệm vụ nữa chứ, thật là đáng khen...”

Nhật Vũ thầm chửi to: “Con mẹ mày!”

“Nhưng ta cũng không để nguoi bị thiệt thòi đâu. Vậy nhé, ta xem qua nguoi có số mạng rất xấu, từ nhỏ đã không gặp chuyện gì tốt đẹp cả. Nếu lần này thành công ta sẽ thay đổi số mạng cho nguoi, giúp nguoi kiếp này lấy được vợ đẹp, sinh ra con ngoan, tiền tài vô lượng, thậm chí là giúp nguoi tìm lại người thân nữa kia.”

“Cái gì? Lão nói là có thể tìm ra cha mẹ cho ta.”

“Miễn sao là chưa chết.”

“Được được, con mẹ nó, ông sai gì ta cũng làm.”

Nhật Vũ mừng rỡ reo lên, đời này hắn chẳng mong gì hơn là được gặp lại cha mẹ cả. Thực tâm mà nói thì tiền tài với hắn chẳng để trong lòng, nhưng bắt quá... mẹ nữ cũng được tính vậy.

“Ta chỉ tính chờ thấy nguoi nên chọn đại thôi nhưng không ngờ... bất quá thế cũng tốt. Ta tin nguoi một khi đã có động lực thì sẽ dễ dàng hoàn thành nhiệm vụ.”

‘Thượng Đế’ nhìn Nhật Vũ một cách hài lòng, sau đó lão ta liền lôi đầu hắn bay đi. Trong lòng Nhật Vũ thầm oán mình đã quá vội vàng đồng ý, còn chưa rõ tình hình ra sao mà đã ok rồi thì lỡ có chết cũng là chết một cách hồ đồ. 49 gặp 50, đúng là oan gia mà.

Bạn đang đọc truyện *Tân Phong Thần Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 2: Tìm Trợ Thủ

“Thế gian này có 3 tầng. Thiên Giới, Nhân Gian và Địa Ngục. Đại khái là nếu nguoi xấu xa thì sẽ xuống Địa Ngục, sau khi đền đủ tội lỗi thì sẽ quay lại Nhân Gian làm người. Nếu nguoi là người tốt, nguoi sẽ lên đây, tức là Thiên Giới.”

‘Thượng Đế’ vừa bay vừa nói một hơi làm Nhật Vũ choáng váng cả đầu.

“Thiên Giới lại chia làm hai phương Đông Tây và ba tầng Thượng Trung Hạ. Hạ tầng và Trung tầng thì không phân chia Đông Tây nhưng Thượng Tầng thì có. Thượng tầng phương Đông thuộc quyền cai quản của mấy vị chư Tiên và chư Phật, Thượng tầng phương Tây là nơi của mấy vị Thánh và Chúa ba ngôi.”

“Nói vậy là ông đó phải là lão đại à.”

“Mẹ nguoi, ta mà là lão đại thì còn đích thân đi làm mấy chuyện vô vị này sao? Mà nguoi có đọc qua Phong Thần Diễn Nghĩa chưa?”

“Cái đó có xem phim, gì mà Đắc Kỷ với Trụ Vương đúng không? Mấy cái phim tào lao quá đi thôi nhưng bắt quá gái gú coi cũng được.”

‘Thượng Đế’ nở một nụ cười bí ẩn: “Nguoi mới tào lao. Mà vụ này ít nhiều cũng giống vậy đó.”

Nhật Vũ biu môi: “Bây đặt thần bí, trông ông như vậy đủ dọa chết người rồi, úp mở làm gì chứ.”

“Đồ ngu! Vậy mới tính là có phong cách, thần tiên thì phải như vậy hiểu chưa?”

Nhật Vũ lại trầm chửi lão một tràng.

“Lần này nguoi sẽ làm giống Thái Công Vọng Khương Tử Nha năm xưa, trực tiếp hạ phàm lôi đầu mấy cái tên kia về đây. Bất chấp thủ đoạn, dù dổ cũng được, dọa nạt cũng được, đánh nó vỡ đầu cũng được. Miễn sao là lôi về đây là ok.”

“Lần này gồm những ai vậy?”

“Để ta xem... hình như là ba anh em Lư Quang Trưong, lão Tàn, còn có Alexander đại đế, vua Arthur... đại khái vậy, để lát ta đưa danh sách cho.”

“Mẹ kiếp! Mấy tên sau ta không biết chứ anh em Lư Quang Trưong thì rõ ràng rồi. Con mẹ ông, bảo ta đi thu thập mấy danh tướng như vậy có chết mấy chục lần cũng không đủ.”

“Vậy mới nói nguoi dốt. Ta là đang đi kiểm tra thủ cho nguoi đây.”

Nói rồi lão đáp xuống một dải đất bằng phẳng trên mây, nhìn xa xa thấp thoáng có vài tòa nhà cao tầng.

“Đây là Hạ tầng Thiên Giới, bắt quá mấy tay trong danh sách đều ở Trung tầng. Ta lần này cũng chỉ có quyền hạn mượn vài tên ở Hạ tầng cho nguoi mà thôi.”

Lão ‘Thượng Đế’ thở dài một hơi rồi tiếp lời: “Nguoi muốn trợ thủ dạng nào?”

“Bảo vệ ta, giúp ta chạy thoát dễ dàng. Nếu được thì kiếm một tên nào làm thay ta luôn đi nhưng bắt quá thì công lao tính cho ta.”

‘Thượng Đế’ nghe xong tròn mắt lên, hai bàn tay dựng ngón giữa biểu thị: “F*ck you!”

Bỗng nhiên Nhật Vũ thấy đằng xa có ba bóng người đi đến, dẫn đầu là một gã béo bụng bìa mặc vest trắng, sau lưng là đôi cánh nhỏ xíu nên hẳn thầm đoán tên này là Thiên Thần. Bắt quá mập vậy sao mà bay.

“Lão Noah, ta đến rồi đây.”

“Morgan lão đệ, chậm chạp quá, chậm chạp quá.”

“Thì phải làm thủ tục xuất cảnh cho hai tên này đó mà.”

Nói rồi gã Thiên Thần Morgan chỉ tay về phía Nhật Vũ: “Là nguoi tuyển tên này sao Noah? Trông mặt nó dễ tiện như vậy, rất là hợp cách a.”

Nhật Vũ cũng lại dựng ngón giữa lên.

Giờ mới biết tay ‘Thượng Đế’ giả hiệu này tên là Noah, cũng chẳng biết có phải cái lão Noah trong kinh Cựu ước hay không nữa.

“Đây là Thiên Thần Morgan, hai người kia là trợ thủ của nguoi, qua chào hỏi chút đi.”

Nhật Vũ chìa tay ra chào hỏi: “Chào chào, mình là Chu Nhật Vũ, cứ gọi tiểu Vũ là được.”

Một gã trong đó có dáng người cao cao, mặc một chiếc áo thun và cái quần thể dục màu đen cũng chìa tay ra bắt lại: “Khách khí làm gì, tui tên Lý Tiểu Long, cứ gọi anh Long là được, mà cậu có xem film tui đóng chưa vậy?”

Nhật Vũ cả kinh, hẳn có chết cũng chẳng ngờ rằng cộng sự lần này của mình lại là siêu sao điện ảnh Lý Tiểu Long.

Gã còn lại thoạt nhìn có vẻ thấp bé, giọng nói cũng lý nhí trong họng như đang mắc cỡ: “David, người đưa thư của trung đoàn 515 thuộc quân đội Đại

Đức.”

Nhật Vũ thăm gào to trong lòng: “Cái đéo gì đang diễn ra thế này?”

Bạn đang đọc truyện *Tân Phong Thần Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 3: Ta Cho Người Tiền Vốn

“Lý Tiểu Long sinh năm 1940 mất năm 1973, hưởng thọ 33 tuổi. Võ công cao cường, sức khỏe sung mãn nhưng do dùng thuốc an thần quá liều nên dẫn đến tử vong.”

Nhật Vũ cầm hồ sơ trên tay đọc sơ qua vài dòng thì cảm thán vô cùng: “Hóa ra cái tay này chết cũng đơn giản dữ a, đâu có thần bí như trên TV đồn đại đâu chứ.”

Lúc này ‘anh Long’ mới nổi giận: “Mẹ nó chứ, tay bác sĩ của ta đưa thuốc lại không bảo là uống mấy viên, ta đã sớm thấy mệt mỏi nên chơi cả nửa hộp.”

Nhật Vũ thăm cười to: “Chết ngu đéo tả được.”

“David, sinh năm 1920 mất năm 1945. Dị Năng Giả có năng lực Teleport, sở hữu thuật truy tung và theo dõi cao thâm vô cùng nhưng do tính tình nhút nhát nên chưa từng giết người, đến khi Phát Xít Đức thất bại thì y do chạy trốn nên sử dụng dị năng của mình và bị lọt vào một động gấu đang ngủ đông... cuối cùng thì...”

David xấu hổ gãi đầu, gãi vốn có một gương mặt baby và làn da trắng trẻo như của con gái vậy, đã thế lại còn hay e thẹn nên trông chả có chút khí chất đàn ông tí nào.

“Thằng này chết cũng ngu đéo kém”

Nhật Vũ vẫn chỉ dám cười thăm.

“Vậy là rõ nhau cả rồi chứ? Danh sách đây này.”

Lão Noah lôi ra một quyển sổ đen đen có hai chữ ‘Black List’.

“Quyển sổ này đánh số thứ tự và tên của mấy tay này, kể đó là vị trí và thân phận hiện tại của họ. Ngươi cứ theo thứ tự từ trên xuống mà hành sự.”

Nhật Vũ lật sơ qua thì lắc đầu cười khổ: “Đều là những anh hùng, danh tướng và vĩ nhân cả sao? Lại còn lẫn lộn cả Đông lẫn Tây nữa chứ.”

“Thì tại Trung tầng đa số đều là những người có cống hiến cho nhân loại hoặc quốc gia nên mới được lên đó. Hạ tầng chỉ là nơi dành cho những người thường tốt tính, không làm chuyện xấu mà thôi. Người ở Hạ tầng mà muốn lên Trung tầng hưởng đãi ngộ cao cấp thì phải tu thân tích đức đủ lắm a, từ Trung tầng lên Thượng tầng sống cùng mấy vị tai to mặt bự thì càng khó hơn, thời gian không dưới vạn năm đâu.”

Noah giảng sơ qua cho hần mà trong lòng cũng thăm mừng, chuyện này mà trót lọt thì kiểu gì gã cũng được thăng chức, vừa được thăng chức vừa không bỏ qua dịp vui lần này ở Nam Hải với lão Lý bởi gã biết chắc lần mừng thọ vợ của lão Lý lần này đa số đều là những vị tiên nữ và những nữ thiên thần xinh đẹp đến dự.

“Để tiện cho ngươi trong nhiệm vụ lần này nên ta sẽ khai trí giúp ngươi hiểu và nói được tất cả những ngôn ngữ trên thế giới và giúp ngươi mở một tài khoáng ngân hàng ở Thụy Sĩ với một số tiền kha khá.”

“Ông đãi ngộ tôi cũng không có tệ.”

“Đồ ngu! Là ta cấp cho ngươi tiền vốn đó chứ.”

Nhật Vũ cười trông khó coi vô cùng. Hần thăm hứa nếu có dịp nhất định sẽ tấn cái thằng da đen này một trận nên thân.

Đột nhiên gã béo Morgan tiến lên: “Ta vốn không dám nói là Noah nhờ người khác làm nên cấp trên chả cấp gì xuống cả, bắt quá ta cho ngươi một hạt đào và túi Càn Khôn. Ngươi tìm 1 chỗ thoáng mát trên cao, tốt nhất là trên núi rồi trồng xuống, sau 49 ngày thì nó sẽ mọc lên 1 cây nhỏ có 1 trái đào khác, ngươi ăn vào thì sẽ trở thành Bán Tiên, tuy là không có thần thông gì nhưng phi thiên độn địa thì dễ dàng như chơi.”

Nhật Vũ thầm cảm thấy kích động, lại còn nói là không thần thông sao? Phi thiên độn địa mà cũng làm được thì lão tử là ông nội rồi còn gì.

“VẬY CÒN CÁI TÚI...”

“À! Túi Càn Khôn này sức chứa vô hạn, có vài kiện bảo vật trong này chắc giúp được người a, bắt quá ta trong lúc vội vã đại 1 năm to nên cũng chẳng để ý.”

Nhật Vũ cười cười: “Cám ơn đại tiên... à không, cám ơn Thiên Thần nhiều.”

Noah xen vào: “Đi sớm một chút, hành sự cho cẩn thận đó. À mà hai tên trợ thủ của người vốn không còn nhục thể nên ta đã chuẩn bị cho chúng một thân xác mới rồi.”

Nói xong gã vung tay liền xuất hiện hai cái quan tài bằng sắt, mở ra chính là thân xác thịt của Lý Tiểu Long và David.

Morgan cảm thán: “Bắt quá cường độ thân thể đã được tăng lên rất nhiều, nói là siêu nhân cũng chẳng sai.”

Sau khi hai trợ thủ đã nhập hồn vào xác thì lão Noah và Morgan liền nắm cổ ba thằng mà bay xuống hạ giới.

Cả ba trong lòng đều thầm chửi hai tên khốn nạn này chẳng lẽ không còn cách di chuyển nào để coi hơn chút sao.

Bạn đang đọc truyện *Tân Phong Thần Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 4: Quan Nhị Gia Ở Hongkong

Nếu có ai hỏi tôi điều gì làm tôi hối hận nhất thì tôi sẽ không do dự mà trả lời rằng: “Đến Hongkong.”

...

Sau khi quay lại Sài Gòn, Chu Nhật Vũ và hai gã trợ thủ liền đi mua một căn biệt thự cao cấp. Vì sao ư? Cũng chẳng vì lý do gì ngoài việc rửa tiền và chừa cho mình một đường lui.

Tài khoản mang tên Chu Nhật Vũ ở ngân hàng Công Thương Quốc Tế có đến 3,000,000,000 USD. Tất nhiên là trong tình trạng bảo mật siêu VIP của chế độ đãi ngộ khách hàng mà người lập tài khoản đã để ra.

Nếu tin này mà tung ra ngoài thì chắc chắn Nhật Vũ sẽ bị Interpol sờ gáy và làm rõ lý lịch của số tiền này, bắt quá hẳn cũng chẳng ngu đến độ đi khoe khoang rằng mình có 3 tỷ và lão Noah cũng chẳng ngu hơn hẳn nên nhất định sẽ bảo mật mọi tin tức.

Bởi lúc trước Phùng ca đối với hắn không tệ nên sau khi để lại một ít tiền bồi dưỡng thì và tạm biệt bằng nhóm cũ thì Nhật Vũ liền đi Hongkong bởi đầu danh sách chính là Quan Nhị Gia (Quan Công) hiện đang ở đó.

...

“Chú Vũ này, chú có biết chỗ nào tìm gái không?”

Anh Long đem chuyện này hỏi Nhật Vũ nhất thời làm hắn cứng cả họng.

“Em cũng mới đến đây, làm sao mà biết chỗ nào có gái chứ? Bắt quá tối anh em mình đi, rù cả David nữa.”

Lúc này cả hai đang ở trong một khách sạn lớn ở Hongkong, David thì đi ra ngoài tìm tin tức của Quan Nhị Gia.

Quan Công sau khi xuống trần thì dùng thân phận là con của một đại phú hào mới nổi ở Hongkong, hình dáng thì trẻ hơn và có hơi khác một chút nhưng gương mặt đồ thì không lẫn vào đâu được, chỉ là không để râu dài nữa mà là cạo nhẵn nhụi, tóc cũng chải gọn gàng nên rất là có dáng dấp.

Nhật Vũ sau khi thấy ảnh của Quan Nhị Gia hiện lên trên quyển sổ thì hết cả hồn. Hắn không nghĩ là gã mang danh ‘Vạn Nhân Địch’ này lại đẹp trai đến vậy, cạo râu xong thì trẻ hẳn ra đó chứ.

Lúc này bỗng nhiên David xuất hiện: “Đêm nay Quan Nhị Gia mở tiệc rượu trên du thuyền của hắn, ta đã đăng ký rồi, mỗi đũa mất hơn 2 triệu dollar Hongkong.”

Nhật Vũ vỗ bàn: “Được! Đêm nay chúng ta ăn mặc đẹp một phen.”

Anh Long thấy vậy cũng cười hường ứng.

...

22h đêm hôm đó, tại du thuyền tư nhân nhà họ Quan.

Nhật Vũ, anh Long và David đều mặc âu phục sang trọng lên tàu.

Chu Nhật Vũ bình thường vẫn bữa đói bữa no nên vóc người hắn khá gầy yếu, mặt mày cũng không được tính là đẹp trai nhưng chỉ là sau khi bỏ ra hơn nửa ngày trong thẩm mỹ viện nên gương mặt cũng trở nên dễ coi hơn một chút.

Anh Long cũng tính là có chút da thịt nên mặc đồ tây tương đối là đẹp, bất quá mặt của gã lại nở một nụ cười nhăn nhó nên cũng chẳng khá hơn Nhật Vũ mấy.

David thì khác... hắn tuy không cao nhưng đẹp trai, lại còn là người nước ngoài tóc vàng mắt xanh nên lại càng thu hút mấy cô em con nhà gia thế lại làm quen.

Nhật Vũ và anh Long tức đến xì khói.

Bất quá sau khi cả ba phát hiện ra nhân vật chính thì cũng bắt đầu thực hiện kế hoạch.

Anh Long lúc đầu làm bộ lại bắt chuyện với Quan Công, sau đó thì muốn nói chuyện riêng với hắn. Ban đầu thì Quan Công vẫn thoải mái nhưng đến khi Nhật Vũ và David xuất hiện thì gã mới sầm mặt lại.

Quan Công dùng tiếng Trung hỏi: “Mấy vị có ý gì đây?”

Anh Long dĩ nhiên là hiểu, Nhật Vũ sau khi được khai trí thì cũng hiểu nhưng David thì không, bất quá nó cũng chẳng có can hệ gì cả.

Nhật Vũ đáp: “Chúng tôi đích xác là tìm ông, Quan Công.”

Quan Công chỉ cười: “Đúng là mặt tôi đỏ nên nhiều người vẫn chọc rằng tôi giống Quan Nhị Gia, nhưng chẳng lẽ mấy vị tưởng là thật sao?”

“Ai cũng nói ta giống Lý Tiểu Long, bất quá ta đúng là hắn đấy thôi.”

Anh Long lao lên hét lớn: “Người nhiều lời quá, đánh đã tính sau.”

Anh Long chẳng thèm nói lý liền lao lên tung cước đá vào mặt Quan Nhị Gia. Phải biết rằng anh Long chính là tổ sư của Triệt Quyền Đạo (Jeet Kun Do) thiên về thực chiến chế địch, đã vậy sau khi trọng sinh thì thân xác cũng đã khủng bố hơn phạm nhân đến mấy lần nên cú đá này cực kỳ nguy hiểm.

Quan Nhị Gia khẽ vung tay đâm ra liền dùng ngón tay cứng với chân của anh Long. Hai đòn chạm nhau mạnh mẽ vô cùng, áp lực tạo ra cũng đủ làm gió thổi vạt áo của Nhật Vũ bay phàn phật.

David thì sợ đến mặt mày trắng bệch, Nhật Vũ cũng chẳng khá hơn nhưng lúc này đột nhiên hắn phát hiện đằng xa cũng có thêm một người.

Đột nhiên Quan Công hô lớn: “Tam đệ ra đi.”

Một bóng người to lớn lao ra, bụng beo lưng gấu, mắt kiếm mày yén, để râu quai nón, hai tay cầm một cây kích... chính xác hơn là cây xà mâu kích.

Mà hướng của cây kích lại chính là đâm về phía của Nhật Vũ.

Hắn thảm tử: “Mẹ nó chứ, chẳng lẽ xui vậy sao?”

...

Nếu có ai hỏi tôi điều gì làm tôi hối hận nhất thì tôi vẫn sẽ không do dự mà trả lời rằng: “Đến Hongkong và... thu thập anh em nhà Quan Trương.”

Bạn đang đọc truyện *Tân Phong Thần Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 5: Đạt Ma Phật Đăng

“Sát!”

Tay tam đệ mà Quan Công đích danh kêu chính là Trương Phi lừng danh. Một kích này của gã hướng về phía Nhật Vũ uy thiên cái địa, trông vô cùng dọa người.

David nhanh tay liền chop vai của Nhật Vũ và biến ra xa nên hắn thoát được 1 kiếp nạn này, đúng là may mắn.

Anh Long thấy tình hình có vẻ không ổn nên cũng quay về, nhất thời tạo nên cục diện hai đánh ba.

Trương Phi nói thẳng ra là chẳng khác gì so với lúc xưa, thân thể to lớn và mặt mày dữ tợn. Gã đứng cạnh chàng thanh niên mặt đỏ ‘Quan Nhị Gia’ kia thì còn cách cả mười vạn tám nghìn dặm về phương diện tiêu sái.

“Nói hay lắm, đánh đi rồi tính.”

Trương Phi nhìn anh Long cười hề hề, tay khẽ rung thanh xà mâu kích trông dọa người vô cùng.

Anh Long nhìn Nhật Vũ một phen rồi lại quay sang gật đầu với David. Chắc bọn họ đã sớm chuẩn bị kế hoạch B.

Mà anh Long cũng chẳng phải phường khách khí gì nên gã bước lên nhìn thẳng vào Trương Phi rồi lại quay sang Quan Công.

Gã cười cười: “Em đùa ấy mà, hai vị đại gia cứ thông thả thư giãn, ba đứa em có chút chuyện cần phải giải quyết nên đành cáo biệt sớm vậy nhé.”

Nhật Vũ xem té, hắn không ngờ tên khốn này lại nhát như vậy a, thật là mất mặt con nhà võ quá sức.

Anh Long như biết Nhật Vũ nghĩ gì, gã quay lại nhìn hắn nhăn nhó như kiêu: “Đồ ngu! Tụi nó có vũ khí.”

Bỗng nhiên Quan Công phát tay tạo ra một luồng gió chém về phía anh Long. Anh Long sợ hãi tránh sang một bên thì lại gặp Trương Phi đang lao tới vùng kích.

Anh Long trong lòng cũng đã thầm chửi loạn cả lên.

Trương Phi cười to: “Ha ha, bọn tao đã cho ba đứa bây đi đâu mà tinh vi.”

“Ha ha, bọn này cũng dẻo định chạy đâu.”

Nhật Vũ bỗng nhiên cũng bắt chước Trương Phi cười to ngạo nghễ, sau đó hắn móc trong túi ra một cái Phật Đăng (chân đèn) cổ màu đồng.

“Trưởng tao đến đây mà không có chuẩn bị sao? Coi đây!”

Nhật Vũ hô to thì bỗng nhiên Phật Đăng đó thấp lên một ngọn lửa nhỏ, biến hóa tức thì xảy ra, toàn thân của Nhật Vũ phình lên rồi lại xẹp xuống, gân xanh nổi lên phập phồng như có sức sống vô cùng.

“Đạt Ma Phật Đăng phụ thể, mượn võ công cái thể của lão Đạt Ma trong vòng 1 canh giờ, nhất định phải thành công.”

Nhật Vũ thầm tính toán trong lòng, hắn hiện giờ đã có võ công siêu quần của Đạt Ma Tổ Sư và sức mạnh hô phong hoán vũ thì cũng chẳng phải sợ anh em nhà Quan Trương nữa rồi.

“Tao đá chết mẹ mày.”

Nhật Vũ lao lên tung một cước Thái Sơn Áp Đình chẻ về phía Trương Phi làm hắn chỉ còn cách đưa thân kích lên đỡ.

“Rắc!”

Cây xà mâu kích bị một cước của Nhật Vũ chẻ làm đôi, sắc mặt Trương Phi trông khó coi vô cùng nhưng hắn cũng chẳng hấp tấp mà lui về cạnh Quan Công.

Quan Công như đoán được thân phận của Phật Đăng mà Nhật Vũ đang cầm trên tay, hắn lùi lại thủ thế, bốn ngón tay duỗi thẳng chém ra đao mang sắc lạnh vô cùng.

“Mẹ nó, là Lăng Lệ Đao Khí, tay Quan Công này sớm đã tiến nhập vào cảnh giới Nhân Đao Hợp Nhất rồi.”

Anh Long và Nhật Vũ đều có chung một suy nghĩ. Anh Long là cao thủ đệ nhất còn Nhật Vũ sau khi dùng Phật Đăng cũng đã có đầy đủ kiến thức của một cao thủ nên chẳng có gì lạ khi cả hai đều nhận ra lai lịch của chiêu thức mà Quan Công sử dụng.

Nhật Vũ xoay người tránh né rồi quay về cạnh David, anh Long cũng chẳng dám tùy tiện hành động nên cục diện nhất thời lại trở thành thế ghìm nhau vô cùng căng thẳng.

Quan Công nói: “Muốn bắt bọn này quay về sao? Được! Hai tháng nữa bọn ta sẽ cùng đại ca sinh tử quyết đấu với ba đứa bây, nếu chúng ta thua thì sẽ tự động quay về.”

Nhật Vũ trầm ngâm vẫn trong lòng: “Tại sao lại phải chờ những hai tháng?”

Anh Long hưng phấn liền đáp ứng: “Được! Hai tháng thì hai tháng, ta không tin cho ta hai tháng chuẩn bị mà ta lại không đánh lại các ngươi.”

“Luru Bị hiện không có ở đây, hắn đang ở đâu?”

Nhật Vũ sức nhớ ra rằng Luru Bị hiện không có ở Hongkong, chính xác là hắn đang ở Trung Quốc. Chẳng lẽ ba tên này có chuyện gì cần giải quyết nên mới liều lĩnh hạ phạm đó sao?

Nhật Vũ lại hỏi tiếp: “Mục đích lần này của các ngươi là gì? Tại sao lại kháng lệnh thiên giới mà hạ phạm?”

Trương Phi thấy vậy trờng mắt lên nhưng Quan Công liền cướp lời: “Nếu thắng được thì bọn ta nhất định sẽ nói cho ngươi biết.”

Thế là sau đó Quan Công và Trương Phi đi Trung Quốc tìm Luru Bị, nhóm Nhật Vũ thì phải ở lại Hongkong chờ đến kỳ hẹn hai tháng sau quyết đấu.

Trong lòng của Nhật Vũ thâm than trời trách đất, kêu khổ đủ thứ nhưng rốt cuộc thì đâu cũng vào đấy.

Bạn đang đọc truyện *Tân Phong Thần Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 6: Thoát Thai Hoán Cốt

Hôm đó là một chiều thứ bảy, một chiếc Porsche thể thao màu bạc đang lao vù vù trên đường cao tốc sát bờ biển Hongkong với vận tốc kinh hồn.

Chẳng lẽ trong thời buổi vật giá leo thang, kinh tế xuống dốc thế này mà lại có kẻ thừa xăng đến độ đó sao?

Bất quá nếu là có mục đích thì uống xăng cũng tạm chấp nhận đi, nhưng chẳng lẽ đua xe với người khác mà cũng được cho là mục đích chính đáng sao?

Khốn nạn! Ai bảo họ giàu hơn mình, mẹ nó chứ, đời này ta còn chưa được lái xe hơi...

...

Bốn cô gái xinh đẹp như hoa chính là chủ nhân của chiếc Porsche đó.

Ba người trong số đó vốn là thiên kim đại tiểu thư của những gia tộc phú hào nổi tiếng ở Hongkong, cô nàng còn lại nhan sắc cũng không thua kém ba người bạn của mình nhưng gia cảnh thì hoàn toàn bình thường.

Nàng gọi là Ngữ Thanh.

Ba cô tiểu thư kia thì đã quen nhau từ trước, sau này khi cả ba cùng vào đại học S thì mới kết nạp Ngữ Thanh vào nhóm của mình.

Dù sao thì chuyện đó cũng chẳng liên quan gì cả, vấn đề ở đây là người đang đua xe với họ chính là David.

“Mấy cậu xem tên đó chạy liều mạng chưa kia. Không biết chiếc Mercedes FX-6 đó của ai nhỉ? Ở Hongkong này muốn mua một chiếc vậy cũng không phải dễ à nghen.”

Cô gái cầm lái tuy vô tư hỏi nhưng thần sắc vẫn tập trung cao độ về phía trước. Bỗng nhiên chiếc Mercedes đó đột ngột quẹo trái, hướng về phía căn biệt thự to lớn ở trên núi làm cho mấy cô gái cũng phải chặt vật chạy theo.

Khi xe dừng lại, bước xuống chính là chàng David đẹp trai, hôm nay hắn mặc một bộ đồ thể thao màu trắng nên trông rất là có phong vận của một công tử hào hoa. Mấy cô gái theo sau thấy vậy cũng chớp mắt không ngừng, hiển nhiên là đã bị vẻ bề ngoài của hắn hút hồn.

“Mời các cô làm khách.”

David dùng tiếng Anh nói chuyện, ở Hongkong vốn sử dụng cả tiếng Trung lẫn tiếng Anh nên việc giao tiếp tạm thời với hắn không thành vấn đề.

Ban đầu mấy cô gái còn hơi ngại ngùng nhưng sau khi để ý thấy cả tòa biệt thự rộng lớn mà chẳng có ai ngoài hắn nữa thì mới an tâm đi vào.

“Anh đưa cũng khá thật đấy, chúng ta làm quen đi. Tôi là Sở Diễm.”

Cô nàng cảm lái lúc này tên là Sở Diễm chìa tay ra làm quen với David, hắn cũng đáp lễ bằng cách nói ra tên mình và hôn lên mu bàn tay của nàng một cái.

Sở Diễm có lẽ đã quen với cách giới thiệu của người nước ngoài rồi nên nàng cũng chẳng lấy làm ngạc nhiên gì lắm.

“Tôi là Lưu Mộc Lan, anh nói anh là người Đức sao David?”

Một cô gái khác lại lên tiếng hỏi.

“Tôi là Mộng Tuyền, còn đây là Ngữ Thanh.”

Ba cô gái đều hết sức cởi mở nhưng xem ra Ngữ Thanh là đặc biệt, nàng vô cùng nhút nhát nên tính cách có phần hướng nội một chút.

David cười nói: “Mấy cô uống gì? Tôi đi lấy.”

“Tùy tiện.”

“Anh ở đây một mình sao?”

“Tôi ở cùng hai người bạn, bất quá hiện giờ họ không có ở đây.”

Sau khi David đem ra một chai rượu vang đỏ dành cho nữ giới ra thì lúc này từ trong phòng sau truyền đến một tiếng nổ lớn.

“Bùm!”

Cánh cửa và mấy món linh tinh bị đẩy tung ra lăn tới lăn lui trước mặt David và mấy cô gái.

Nhật Vũ bước ra, toàn thân không một mảnh vải, đầu tóc rối bời nhưng da thịt trắng tinh như ngọc, cơ bắp săn chắc bó lại thành từng khối hoàn mỹ như được tạc ra bởi những nghệ nhân bậc thầy.

“Nhật Vũ, cậu tỉnh rồi sao?”

David kích động nhìn hắn, gã không ngờ rằng cuối cùng Nhật Vũ cũng đã tỉnh lại.

...

Quay lại khoảng thời gian 3 ngày trước.

Sau khi chiến một trận với anh em Quan Trương trên du thuyền thì Nhật Vũ phải nằm liệt giường hơn một tháng. Nguyên nhân là do...

“Anh đã lầm khi nói chú mày là ‘đồ ngu’. Thành thật xin lỗi, phải nói là ‘đại ngu’.”

Anh Long vừa chửi vừa chỉ vào Nhật Vũ đang thẳng cẳng nằm trên giường, cơ bắp hắn tê liệt co giật liên hồi, gân xanh nổi lên rồi lại lặn xuống trông dọa người vô cùng, tuy là đã đỡ hơn nhiều so với lúc đầu nhưng xem ra cơn đau vẫn thống khổ không gì sánh bằng.

“Lắm lời! Ông chửi câu này đã hơn cả tháng nay rồi, còn câu nào khác không? Mà thằng David đâu rồi?”

Nhật Vũ thở hổn hển, hắn có chết cũng không thể ngờ cái Đạt Ma Phật Đăng chó má kia lại có tác dụng phụ kinh khủng như vậy a. Theo như những gì mà bác sĩ đã nói thì cả cái thân xác vô dụng của hắn hiện giờ đã bị hủy hoại hoàn toàn rồi, nôm na chính là ‘tàn phế’.

“Nó đi hái trái đào cho chú mày rồi, không biết ăn xong thì nguoi sẽ ra cái quý gì nữa a.”

Nguyên lai là sau khi biết mình đã thành phế nhân, Nhật Vũ liền mua ngay một căn biệt thự trên núi, sau đó hắn trồng hạt đào mà lão thiên thần Morgan đưa cho với hi vọng chữa lành cái thân thể hư hỏng này.

Bỗng nhiên David từ ngoài đập cửa xông vào cười lớn: “Tối rồi, Đào Tiên đến rồi.”

Sau 49 ngày chờ đợi, cuối cùng thì cũng đã chờ được. Nhật Vũ kích động vô cùng, dùng toàn bộ sức lực bật dậy cầm trái đào nhét vào miệng mà nhai.

Sau đó... dị biến xảy ra...

Hắn hôn mê suốt mấy ngày liền, anh Long và David cũng đành phó mặc cho số phận mà thôi.

...

“Sống rồi... con mẹ nó, lão tử đã trở lại rồi đây.”

Nhật Vũ sau khi bước ra khỏi phòng liền rống lớn, âm vang khắp nơi chấn động cả vách tường làm cả căn biệt thự run lên.

Bạn đang đọc truyện *Tân Phong Thần Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 7: Chẳng Lẽ Mình Thích Hắn Rồi Sao?

Anh Long sau khi nghe tiếng nổ lớn cũng lật đật chạy ra, vừa thấy Nhật Vũ thì gã liền mừng rỡ lao đến.

“Mẹ nó chứ, lão tử không phải là gay.”

Nhật Vũ thấy tình hình có vẻ không ổn, hắn không biết cái tên này có định lao lại hôn mình hay không nhưng tốt hơn là trốn cho nhanh.

Nhật Vũ xoay người phóng ra đằng sau mấy cô gái và David mà trốn, nhất thời cả bọn con gái cùng hét lên vô cùng chói tai, lúc này Nhật Vũ mới nhận ra là hắn vẫn còn đang trần truồng.

...

“Thất lễ, thất lễ rồi.”

Nhật Vũ ngồi đối diện 4 cô gái và David, gã cười hề hề trông khó coi vô cùng. Nhưng điều kỳ lạ là lúc này diện mạo của Nhật Vũ đã trẻ lại rất nhiều, diện mạo trông tuần tú vô cùng.

Hắn năm nay đã hơn 20, trước đây do ăn uống thất thường và thiếu dinh dưỡng lâu năm nên gầy gò xấu xí, mặt mũi cũng đầy cả mụn. Nhưng chẳng hiểu có phải là do tác dụng của trái Đào hay không mà Nhật Vũ giờ đây khác xa lúc trước, gương mặt của hắn nhìn sơ qua còn có phần còn nít hơn cả David, da dẻ trắng mịn như ngọc, cơ bắp săn chắc, thậm chí là còn cao hơn lúc trước vài phân, trông rất là có khí chất.

Sở Diễm bực mình nói: “Anh biết thất lễ thì tốt.”

“Thật là ủy khuất mà, ta cũng vừa tỉnh lại nên cũng có biết gì đâu.”

Nhật Vũ thảm than trong bụng, gã quay tới quay lui tìm cái tên chết bầm hại gã ban nãy đâu nhưng mãi vẫn chẳng thấy: “Mẹ nó chứ, trốn nhanh thật.”

“Anh chửi ai vậy?”

“À không, tôi nói bạn tôi đó mà.”

David thấy tình hình có vẻ không ổn nên gã vội chen vào: “Nhật Vũ, cậu thấy trong người thế nào rồi, khỏe hơn chưa? Ba ngày nay tôi và anh Long lo cho cậu lắm a.”

“Đỡ rồi, đỡ rồi.”

“Mấy vị cô nương xinh đẹp này là...?”

Nhật Vũ chuyển mục tiêu sang bốn người khách lạ mặt đang ngồi ở đây.

“Là lúc nãy tôi đi mượn phim nên quen được, họ tới đây làm khách, cậu là chủ nhà thì tiếp đi nhé, tôi bận rồi.”

Nhật Vũ thảm chửi: “Mẹ kiếp! Muốn vào phòng xem phim thì nói, còn làm bộ làm tịch.”

David có hứng thú với phim ảnh, đặc biệt là phim tình cảm Hàn Quốc sụt mướt. Về điểm này thì Nhật Vũ cũng bó tay, cái tên Lý Tiểu Long kia thì thích xem anime Nhật Bản... tổ cha tụi nó chứ, chẳng có tên nào tâm sinh lý bình thường cả, đã xem thì phải xem JAV...

“David đi rồi, anh cũng thần thờ làm gì?”

Cô gái gọi là Lưu Mộc Lan nhìn hắn thộn mặt ra mà cười khúc khích, nàng cũng không hiểu sao nàng lại rất có hứng thú với chàng thanh niên này. Hắn trẻ trung, lại đẹp trai, thân hình cân đối hoàn mỹ mà cái ‘kia’ cũng...

“À à, lại thất lễ rồi.”

“Tôi tên là Chu Nhật Vũ, gọi sao cũng được, nhưng tốt nhất là đừng gọi cả họ lẫn tên, khó nghe lắm.”

Ngay cả Sở Diễm ban đầu còn khó chịu mà nhìn hắn lúng túng pha trò cũng không nhịn được mà phì cười, cả bốn bông hoa đều cảm thấy tên này rất thú vị, ngay cả anh chàng David lúc này cũng có phần thua kém.

Mộng Tuyền cười hỏi: “Anh là chủ nhà sao? Còn trẻ vậy mà đã là một phú ông rồi đó nha. Mau khai đi, mấy anh làm gì ở cái đất Hongkong này?”

Nhật Vũ nhún mày: “Sao cô biết bọn tôi không phải là dân Hongkong?”

“Quá đơn giản, dân Hongkong khi nói chuyện dù là bằng tiếng Anh nhưng do quen miệng nên vẫn thường hay xen lẫn cả tiếng Trung vào. Và lại căn biệt thự này trước đây vốn là cho thuê nhưng chẳng hiểu sao cách đây một tháng đã có người mua đứt nó luôn. Điều này đã làm xôn xao cả giới bất động sản suốt mấy ngày liền đó nha.”

Nhật Vũ thảm choáng, cô bé này coi bộ rất khó chơi, chỉ dựa vào vài chi tiết mà đã đoán ra rồi, thật là thông minh.

“Đúng vậy, cách đây một tháng tôi mua nơi này để dưỡng bệnh.”

Xong hắn lại nói: “Tôi là người Việt Nam, anh Long là dân đại lục chính gốc còn David là người Đức. Bọn tôi đến Hongkong là để bàn chuyện làm ăn thôi, sau này còn mong mấy cô giúp đỡ nhiều.”

“Thôi được rồi, giờ cũng không còn sớm nữa, bọn này phải về thôi. Sẵn hôm nay là sinh nhật của Ngữ Thanh, không biết mấy anh có hứng đến chơi hay không?”

Lưu Mộc Lan nở một nụ cười đầy quyến rũ hỏi Nhật Vũ, nàng từ đầu đến giờ vẫn luôn chú ý đến hắn một cách đặc biệt, điều này duy chỉ có Sở Diễm là nhìn ra mà thôi.

“Được được, đều là bằng hữu cả mà, bọn tôi nhất định sẽ đến.”

Nhật Vũ cũng cười ôn nhu nhìn bọn họ, hắn cười hết sức tự nhiên lại thêm tính cách phóng khoáng cởi mở nên nụ cười càng đầy mị lực. Lưu Mộc Lan càng nhìn càng si mê, phải gần lúc sau phải nhờ Sở Diễm thúc cùi chỏ đánh thức thì nàng mới tỉnh lại.

Lưu Mộc Lan đỏ mặt thầm nghĩ: “Chẳng lẽ mình thích hắn rồi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tân Phong Thần Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 8: Cao Thủ Vs Cao Thủ (Triệt Quyền Đạo Vs Thiếu Lâm Công Phu)

“Sinh nhật của Ngữ Thanh, là cô nàng hay mắc cỡ đó sao?”

Nhật Vũ hỏi David: “Ta không biết, mà có nên đi không?”

Gã lại cười thâm ý nhìn Nhật Vũ: “Đi cũng tốt, còn một tuần nữa mới đến hẹn mà.”

“Anh Long đâu?”

“Vẫn còn đang luyện công. Lần trước hắn đem về cây côn nhị khúc bằng thép đặc trông dọa người vô cùng, nặng khủng khiếp luôn.”

Đột nhiên anh Long đẩy cửa đi vào: “Mỗi đoạn côn nặng 90kg, hai đoạn là 180kg. Vỏ bằng titan dày 3cm, bên trong chứa thủy ngân tạo sức nặng nên

khá là vừa tay.”

David và Nhật vũ thăm lẽ lười, dám chắc chỉ có tên biến thái nhà người mới dùng được nó thôi.

“Chú Vũ, thân thể chú sao rồi? Đứng lên thử chút đi.”

Nhật Vũ cười khò: “Cảm thấy rất tốt, chỉ là...”

Đột nhiên anh Long lao lên tung một quyền vào mặt hắn, Nhật Vũ thầm chửi tên khốn này quá hèn hạ nhưng vẫn bật dậy tránh né.

Nhật Vũ nhảy ra sau ghế salon rồi tung một cước đập vào ghế làm nó bay về phía anh Long. Anh Long cũng chẳng khách khí liền xoay người tung cước tạt chiếc ghế ra. Nhật Vũ chớp lấy cơ hội, hắn vọt tới tung ra một trào nắm về phía bả vai của đối phương.

“Long Trảo Thủ?”

Anh Long giật mình, đây là một trong 72 tuyệt kỹ của Thiếu Lâm danh bất hư truyền, nhưng dù sao gã cũng là một đại tông sư khai môn lập phái nên rất là bình tĩnh khi đối mặt với loại tình huống thế này.

Anh Long xoay ngang người tung ra một quyền về phía đối thủ, tiện chân trước tung ra một cước đá về phía trước.

Một quyền một cước, song chủy pháo thủ.

Nhật Vũ cũng thầm cảm thán công phu của anh Long. Phải biết rằng sau khi sử dụng Đạt Ma Phật Đăng thì hắn đã sở hữu kỷ ức một đời công phu của lão Đạt Ma, tuy là tác dụng phụ của nó có chút đáng sợ nhưng nhờ công dụng của trái đào nên hiện giờ sức mạnh và tốc độ của Nhật Vũ đã không còn thua gì cái thân thể của anh Long và David cả.

Có sức mạnh, có tốc độ, có võ công.

Chính là cao thủ.

Nhật Vũ hiện nay hoàn toàn có thể xưng vương xưng tướng trên võ đài thể giới, thậm chí là Thiên Hạ Đệ Nhất cũng không phải là quá đáng.

Tuy nhiên, anh Long cũng tính là có bản lĩnh này.

Không có võ công vô địch, chỉ có người vô địch.

Cũng không thể đem Triệt Quyền Đạo và võ công Thiếu Lâm Tự ra so với nhau được. Một bên là thực chiến quyền pháp nhất hạng, một bên đã có bề dày lịch sử trải qua hằng trăm nghìn năm đúc kết lược giản mà thành.

Bởi thế nếu thực sự đánh nhau thì phải xem bản thân anh Long hay Nhật Vũ lợi hại hơn. Về điểm này thì cả hai đều rõ ràng.

Nhật Vũ nếu trúng một quyền và một cước này thì chắc chắn sẽ phải chịu thương tổn trầm trọng, hắn biết chắc dù là luận võ nhưng đã là cao thủ thì sẽ không có chuyện lưu tình.

Hắn lách người tránh đòn, tiện tay thu trào lại, tay còn lại kẹp chặt bốn ngón tay xia về phía sườn của anh Long.

Một đòn Thiết Sa Chưởng uy lực vô cùng.

Anh Long thấy tình hình biến quá quá nhanh, gã cũng nhanh trí co tay lại gạt chỗ xuống ngay cạnh khuỷu tay Nhật Vũ.

Nhật Vũ không dám khinh suất chịu đòn liền biến chiêu. Một đòn Đại Suất Bi Thủ tung ra về phía hạ bàn của anh Long hất lên nhằm làm loạn cước bộ.

Dừng lại...

Nhật Vũ ngay khi đang sắp chiến thắng thì hắn đã dừng lại.

Không phải vì hắn lưu tình hay nhân nhượng.

Chỉ tại chân trước của anh Long co lại đẩy gót về phái thái dương của hắn, cách chỉ chưa đầy một centimet.

Hòa rồi...

Dù cho Nhật Vũ có xuất chiêu thành công đi chăng nữa thì vẫn phải trúng một cước hiểm hóc đó vào thái dương.

Lưỡng bại câu thương. Đó là kết quả mà cả hai đều không mong muốn.

Q.1 - Chương 9: Động Tay Động Chân

“Quả nhiên võ công Thiếu Lâm vẫn hết sức lợi hại. Trước đây khi ta còn sống cũng đã gặp qua không ít những nhà sư Thiếu Lâm nhưng vẫn chẳng có ai đạt đến trình độ tùy tâm sở dục mà hóa nhiều như chú em cả.”

Anh Long cầm chai bia tu một hơi rồi nhìn Nhật Vũ bằng ánh mắt phức tạp pha lẫn một chút hứng thú.

Ngật Vũ rút một hơi thuốc rồi nói: “Em cũng không rõ nữa. Tất cả những chiêu thức đều in vào đầu cả rồi, tùy tiện vẫn có thể đánh ra mà không cần suy nghĩ.”

“Đó gọi là cảnh giới tối cao, luyện võ cả đời cốt chỉ để quên hết võ công mà thôi. Tùy tâm sở dục thì mới gọi là tối thượng đấu pháp.”

Xong gã lại nói: “Với thực lực của chú em hiện tại thì ta đã yên tâm hơn rồi, dù rằng không bằng lúc sử dụng cái Phật Đẳng kia nhưng cũng đủ để chiến đấu với bọn họ.”

Thật vậy, luận về sức mạnh và tốc độ thì lão Đạt Ma vẫn được xem là vô địch. Bởi thế mới có chuyện Ngật Vũ khi dùng Đạt Ma Phật Đẳng tùy tiện tung một cước liền đá gãy cây xà mâu kích của Trương Phi.

Nếu là bây giờ thì có lẽ hơi khó khăn một chút.

Nếu so sánh khí lực của người bình thường là từ 1~3. Lĩnh đánh thuê, bộ đội đặc chủng hay những võ sư là từ 4~10 thì đẳng cấp của Ngật Vũ, anh Long và David chắc chắn phải trên 18.

Những danh tướng trong truyền thuyết cũng vào khoảng đó.

Nhưng những nhân vật truyền kỳ như Đạt Ma, Trương Tam Phong và những tồn tại vào cấp bậc thánh kỵ sĩ thì lại khác.

Tuy rằng họ không thể đem ra so với Chúa Jesus hay Thích Ca Mâu Ni nhưng thần tiên bình thường cũng chẳng ai dám giỡn mặt với họ cả.

“Thoải được rồi, đi dạo phố một chút, sẵn tiện mua quà sinh nhật luôn nào.”

David tu hết một hơi bia rồi lôi Ngật Vũ và anh Long ra xe.

...

Chiếc Mercedes FX-6 lướt nhanh trên đường thu hút rất nhiều sự chú ý. Họ dừng xe lại trước một hiệu trang sức, David vào chọn ngay bốn đôi khuyên tai bằng bạch kim có đính kim cương.

Giá trị của chúng thật không hề rẻ chút nào, Ngật Vũ tuy ngoài mặt hào phóng trả tiền nhưng trong lòng thầm chửi cha mắng mẹ cái tên khốn nạn này.

Hắn tuy có hảo cảm với mấy cô gái này nhưng chẳng lẽ chỉ mới gặp nhau lần đầu mà đã tặng quà đắt giá thế này rồi sao.

David biết hắn nghĩ gì nên gã xoay sang nói: “Ngươi yên tâm, ta làm thế là có dụng ý. Ngươi tuy mất tiền nhưng chắc chắn sẽ không chịu lỗ đâu.”

Xong gã lại thầm cười trong bụng: “Cô bé Lưu Mộc Lan kia có tình ý với ngươi thì ta cũng nên động tay động chân một chút. Chờ vĩnh biệt cái thân xử nam đi anh bạn.”

Q.1 - Chương 10: Đêm Sinh Nhật

9h đêm hôm đó. Tại quán Bar UFO, một trong những nơi đắt khách nhất Hongkong.

“Mấy anh đến đúng hẹn nhì?”

Sở Diễm và mấy nàng thấy nhóm Nhật Vũ tiến vào liền mừng rỡ ra đón.

Tuy nói là Ngữ Thanh gia cảnh bình thường nhưng mấy cô bạn của nàng thì lại chẳng bình thường chút nào. Họ quyết định tổ chức sinh nhật cho tỷ muội của mình ở một phòng Karaoke loại VIP trong quán Bar.

“Tặng cho mấy em”

Nhật Vũ cười nhìn họ, hần móc trong túi ra bốn chiếc hộp đựng trang sức màu đỏ trông hết sức bắt mắt. Tình cảnh này làm cả phòng lập tức xôn xao.

Hôm nay hần mặc một chiếc quần jean xanh đen bụi bặm, áo sơ mi kẻ sọc đơn giản nhưng hầu như đều là hàng hiệu. Gương mặt đẹp trai và khí chất trên người càng hài hòa nên nhất thời làm hần trở nên rất có phong độ.

David và anh Long tuy cũng không tính là ăn diện gì mấy nhưng trên người họ cũng toát ra một loại khí chất kỳ lạ làm mê đắm lòng người.

“Trời ơi, đâu ra anh chàng đẹp trai vậy chứ?”

“Hình như là bạn của nhóm Sở Diễm a.”

“Coi cách anh ta tặng quà kia, thiệt là phong độ quá đi.”

Mấy cô con gái có mặt trong phòng cũng cùng lúc hét lên đầy ngưỡng mộ.

“Có gì hay ho chứ, nếu ta có tiền thì ta còn oai phong hơn nhiều.”

“Quan trọng là người không có tiền như người ta, và lại người cũng đâu có đẹp trai.”

Mấy đáng mày râu thì ngược lại, có kẻ khó chịu ra mặt cũng có kẻ an phận. Dù sao thì họ cũng biết là cái tên vừa tặng quà này không dễ dây vào.

Khi Nhật Vũ quan sát kỹ lại thì thấy rõ trong phòng VIP này ngoài nhóm Sở Diễm ra còn có khá nhiều bạn sinh viên khác, có lẽ là học cùng khóa.

“Hôm nay chỉ là sinh nhật của Ngữ Thanh thôi mà, anh tặng gì nhiều vậy?”

Nhật Vũ cười nói: “Tháng sau anh có chút chuyện phải rời Hongkong, không biết chừng nào mới có dịp quay lại nên tặng quà sinh nhật trước cho mấy em luôn vậy.”

Mộng Tuyền và Lưu Mộc Lan sững ngất cả người, hai cô nàng mừng rỡ đón lấy món quà.

Mở ra là bốn đôi khuyên tai giá trị vô cùng, nhất thời hai cô nàng đều nhìn hần bằng ánh mắt say đắm.

Sở Diễm có vẻ chững chạc hơn một chút nên cũng không quá khích như vậy nhưng trong ánh mắt tràn đầy vẻ kích động. Ngữ Thanh thì càng khô khan nói, nàng e thẹn cúi đầu nhìn món quà sinh nhật mà trong lòng tràn đầy vẻ phức tạp.

Thế là bữa tiệc sinh nhật bắt đầu dưới ánh mắt tò mò của mọi người về ba anh chàng này. Nhưng đến cùng họ vẫn chỉ biết mấy người này là những thương gia mới nổi ở Hongkong mà thôi.

Nhóm Nhật Vũ được ngồi cùng bốn cô nàng Sở Diễm, họ uống rượu và nói chuyện say sưa. Những bạn học khác đến mừng sinh nhật cũng lần lượt lên hát góp vui vài bài rồi bàn nào thì cạn chén ở bàn đó.

“Anh năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

Lưu Mộc Lan hỏi Nhật Vũ, hần cũng đã ngà ngà say nên cũng chỉ ậm ừ trả lời: “23, còn cô?”

“Lớn hơn những năm tuổi, không thể nào? Mặt anh con nít như vậy em tưởng chỉ mới 16 thôi chứ, cùng lắm là bằng bọn em thôi.”

Mộng Tuyền cả kinh, xong nàng lại quay sang hỏi David: “Còn anh?”

David như một con sâu rượu, hần uống liên tục mà chẳng biết say, thậm chí ngay cả chút biến sắc cũng không.

Gã nhìn nàng cười thâm ý trả lời: “35!”

Ngất! Lần này đến lượt Sở Diễm phun ra một ngụm rượu mà ho sặc sụa.

Lưu Mộc Lan nhìn Nhật Vũ đầy say đắm, thực ra cô nàng sớm đã có tình ý với hắn rồi, đã vậy đêm nay hắn lại chơi một chiêu trí mạng như vậy thì hỏi sao cô nàng không gục cho được.

“Em chỉ mới 18 thôi.”

Nàng lí nhí trả lời: “Hay là anh lên hát một bài đi?”

Nhật Vũ giật mình: “Anh hát? Đùa sao? Hay là anh Long lên thế em đi.”

“Anh Long đang hát kia, anh không thấy sao?”

Nhật Vũ quay lại thì thấy anh Long đang đứng trên sân khấu, tay cầm chai bia tay cầm mic mà hát mấy bài tình yêu vô vị. Thật tình mà nói thì giọng của anh Long vô cùng khó nghe nhưng dùng để chọc cười thì ổn vô cùng.

Cả phòng VIP đều rộ lên những tràng cười sảng khoái.

Ngay cả David và Nhật Vũ cũng không nhịn được mà phải cười đến ho khan cả họng.

Mộng Tuyền cười xong lại nói: “Vậy tiết mục sau là của anh đó nhé. Ngừ Thanh, bỏ là chủ trì bữa tiệc thì có quyền bắt anh ta lên hát, bạn nói một lời công đạo đi.”

Ngừ Thanh nhìn về phía hắn với ánh mắt như van xin cầu khẩn, long lanh ướt át vô bờ.

“Được rồi, được rồi. Anh hát là được chứ gì, tiểu Thanh đừng có nhìn anh kiểu đó nữa được không?”

Nhật Vũ thầm chịu không nổi sự dụ hoặc từ ánh mắt mê người đó, hắn đành bậm bụng mà lên hát một bài vậy.

Lúc còn ở Việt Nam hắn cũng không hay đi hát Karaoke nhưng nghe nhạc thì cũng nghe rất nhiều. Dù rằng lúc trước hắn nghe nhạc tiếng Anh không hiểu nhưng cũng vì lòng đam mê âm nhạc nên kiểu như ‘ta nghe thì cứ nghe còn hiểu hay không thì kệ mẹ’...

Nên hắn đã quyết định chọn ngay bài ‘How can I tell her’ của Lobo.

Sau đó tiếng nhạc vang lên...

She knows when I am lonesome

She cries when i am sad

She's up in the good times

She's down in the bad

Whenever I am discouraged

She knows what to do

But girl..

She doesn't know about you

I can tell her my troubles

She makes them all seem right

I can make up excuses

Not to hold her at night

We can talk about tomorrow

I'll her things i wanna do

But girl..

How can I tell her about you

How can I tell her about you

Girl, please tell me what to do

Everything seems right whenever I'm with you

So girl, won't you tell, how to tell her about you

How can I tell her I don't miss her

Whenever I am away

How can I say it's you I think of

Every single night and day

But when is it easy

Telling someone the truth

Oh girl, help me tell her about you

How can I tell her about you

Girl, please tell me what to do

Everything seems right whenever I'm with

So girl, won't you tell, how to tell her about you

...

Nhật Vũ thoải mái hát, chất giọng của hắn trầm ổn, không cao không thấp, nghe rất dễ chịu. Nếu đem ra so sánh với anh Long thì như tiếng người và tiếng vịt vậy.

Nhất thời cả phòng đều im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Tân Phong Thần Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 11: Trái Đất Tròn

“Không ngờ anh lại hát hay như vậy a.”

“Thường thôi, thường thôi.”

Nhật Vũ sau khi nhận tràn pháo tay và những cái hôn gió nhiệt liệt từ mấy cô gái thì trở về bàn tiếp tục uống rượu. Hắn cảm thấy mình hát cũng khá hay đó chứ nhưng khiêm tốn là đức tính cần có nên hắn cũng lại ậm ừ ra vẻ một chút.

Lưu Mộc Lan say đắm nhìn hắn nói: “Em có lẽ bắt đầu thích anh rồi đó.”

Nhật Vũ cười đáp trả: “Mặt em đỏ vậy, chắc say rồi a.”

Đúng thật là Lưu Mộc Lan đã ngà ngà say rồi, nhưng đúng hơn là say trong giọng ca của hắn.

Sau cũng nàng đã quyết định thổ lộ tâm tư...

“Àm!”

Cánh cửa thình lình bị đẩy tung ra, một gã đầu trọc dẫn theo hai tên đàn em bước vào cười lớn: “Hôm nay là sinh nhật của tiểu Thanh mà anh lại đến trễ, thất lễ rồi.”

Gã đầu trọc dùng cái giọng lớ lớ nói tiếng Anh rất khó nghe.

“Anh Chín, đêm nay bọn tôi không nhớ là có mời anh.”

“Thôi nào tiểu Diễm, anh cũng đã tới rồi sao lại đuổi anh chứ.”

Nhật Vũ kinh ngạc, hẳn không ngờ rằng ở đây lại gặp người quen a.

Chín, tên thật là Nguyễn Văn Chín, người Việt Nam quê ở Cà Mau. Cách đây mấy năm hắn có lên Sài Gòn làm bảo kê cho một quán Bar, do một lần tức khí nên chém chết thằng Long Mập rồi ngồi lên cái ghế lão đại. Sau này vì tranh giành địa bàn với Phùng ca nên bị nhóm Nhật Vũ vây công chém cho chạy sang khu vực Nam Dương.

Nhật Vũ còn nhớ rất rõ vì lúc đó chính hắn đã chém vào lưng của Chín một đao cuối cùng. Chín đã thề rằng nhất định sẽ đem Nhật Vũ ra xào chung với thịt chó nhưng rốt cuộc thì lại chạy như chó.

“Mời anh đi cho.”

“Nè nè, nể mặt anh chút đi.”

“Nếu không nể thì sao nào?”

Nhật Vũ dùng tiếng Việt hỏi hắn? Chín cả kinh giật mình quay sang, gã nhìn Nhật Vũ bằng ánh mắt khó hiểu đầy phức tạp.

“Mày là...”

“Không biết thằng nào đòi đem tao đi xào với thịt chó nhỉ?”

“Thằng chó, mày là...”

“Quên tao rồi sao?”

“Đụ má, mày có chết cháy tao cũng nhận ra. Thằng khốn nạn, sao mày lại ở đây?”

Nhật Vũ ngả người ra ghế, hắn nhìn Chín đầy thâm ý: “Dạo này mày phồn nhĩ, nghe nói là sang Nam Dương buôn lậu mà sao lại xuất hiện ở đây?”

“Cầm mẹ cái mồm mày đi. Đêm nay tao sẽ thực hiện lời hứa mấy năm trước với mày.”

Cả phòng nghe hai người nói chuyện chẳng mà chẳng ai hiểu cả. Nhưng dù một thằng ngu cũng sẽ hiểu là giữa họ đang có xung đột rất lớn nên mới gay gắt như vậy.

“Tụi bây, chém chết mẹ nó cho...”

Chín vừa cất giọng lên thì đã thấy hai cái bóng vụt qua làm cho hai tên đàn em nằm thẳng cẳng trên đất, anh Long và David ra tay quá bất ngờ đến ngay cả Nhật Vũ cũng phải thẫn thờ cảm thán là vô cùng ăn ý.

“Đề anh giúp bọn em đuổi hắn đi.”

Nhật Vũ tiến lại gần Chín cười nói: “Giờ thì ai sẽ xào ai đây?”

“Thằng chó!”

Chín lúi ra từ trong bụng ra một khẩu súng, gã chĩa về phía Nhật Vũ toan bóp cò thì...

“Bốp!”

Một đòn Long Trảo Cầm Nã Thủ của Nhật Vũ đã vặn gãy tay của Chín, hắn rống lớn kêu đau thì liền bị một cái bạt tay của anh Long tát vào mặt làm gãy cả mấy cái răng.

“Anh Long, đàn em của nó còn ngoài đó. Có cơ hội cho anh thử côn rồi.”

Anh Long mừng ra mặt, gã xách cây côn nặng 180kg của mình rồi đi ra ngoài. Sau đó từng tiếng la hét rên rĩ vang lên từng hồi nghe rợn cả người.

Q.1 - Chương 12: Vua Arthur

Tại một vùng nông thôn hẻo lánh ở Anh Quốc, trong một nông trại bát ngát những cánh đồng xanh và từng đàn bò sữa nằm dài dưới ánh nắng, có một cô gái trẻ đang pha trà mời ba vị khách lạ mặt.

Một người mặt đỏ trẻ tuổi, một người to cao tướng mạo hung tợn và một người đàn ông trung niên.

Ba người đó chính là anh em Luru Quan Truong.

Ngồi đối diện với họ chính là một lão nhân đã ngoài bát tuần.

“Arthur, huynh nói gì đi chứ?”

Người đàn ông trung niên cất tiếng hỏi, dĩ nhiên ông ta chính là Luru Bị Luru Huyền Đức.

“Uống trà đi đã.”

Giọng nói trong trẻo vang lên, cô gái đang đứng cạnh ba người phát ra một tia nhìn sắc lạnh.

Nàng là một cô gái trẻ người phương tây, mái tóc vàng cắt ngắn xõa ngang vai và cặp mắt xanh biếc như ngọc của nàng càng tôn vinh lên vẻ đẹp thuần túy ấy. Gương mặt xinh đẹp tuyệt trần, ngũ quan cũng hoàn mỹ như được điêu khắc mà thành, thân hình cũng thập phần cân đối.

Nàng tuyệt nhiên là một vu vật dành cho đàn ông.

“Cũng đừng gọi ta bằng cái tên đó nữa.”

Quan Công nhìn cô gái đang pha trà cho mình, hần cảm giác như có một cỗ áp lực đè nặng lên hai vai của mình.

Gã cười khỏ, khách sáo hỏi: “Huynh sao phải tự thân đi pha trà cho bọn tôi chứ?”

“Ta muốn hưởng thụ cảm giác được làm một người con gái bình thường.”

Luru Bị nhìn nàng, hần cũng đồng thời cảm giác được cỗ áp lực khủng bố đang dâng trào ấy.

Nàng lại hỏi: “Các người đang lo ngại về ba tên đó và cần ta áp trận sao?”

Luru Bị lo lắng nhìn ông lão đang ngồi ngó đối diện: “Chúng ta dùng tiếng anh nói chuyện, vị lão nhân này...”

“Đừng lo, ông ta chỉ là một người câm điếc.”

Quan Công nhấp một ngụm trà rồi nói: “Ta cũng không nghĩ là vua Arthur danh tiếng vang dội bốn phương lại chọn một cách sống an phận thế này.”

Nàng cũng chỉ nhìn trời mà hồ hững đáp: “Một đời tranh đấu đã làm ta đã quá mệt mỏi rồi. Chọn làm một người con gái bình thường cũng rất thú vị đó chứ. Mỗi sáng ta lại ra đồng vắt sữa bò, trưa thì đánh cờ và dùng bữa với ông lão, tối đến thì lại dọn dẹp nhà cửa.”

“Người đường đường là lãnh đạo của hội bàn tròn, sao lại thành ra thế này chứ, mẹ kiếp!”

Truong Phi tức giận quát lớn, gã dùng ánh mắt hung hăng nhìn nàng ta như muốn ăn tươi nuốt sống vậy.

“Nhưng dù sao ta vẫn không phải là đấng nam nhi như các người. Chẳng lẽ các người muốn làm khó một người con gái như ta sao?”

Luru Bị cười khỏ: “Trong mắt ta huynh mãi là một vị vua vĩ đại, không gì có thể thay đổi được điều đó cả.”

Đột nhiên một thanh gươm lạnh lẽo xuất hiện kề lên cổ của hần, ba anh em Luru Quan Truong đều cảm giác rõ ràng có một luồng hàn khí tỏa ra tạo thành một bức màn lớn bao phủ tất cả mọi sinh vật sống xung quanh, ngoại trừ lão nhân đang say ngủ kia.

“Ta nhắc lại lần cuối, ta là Arturia, một cô gái hoàn toàn bình thường. Không phải vua Arthur của các người... và ta cũng chẳng có hứng thú với cái kế hoạch truy tìm hậu nhân của Thái Cổ Thần Tộc với các người.”

Q.1 - Chương 13: Hứng Thú Và Quyết Chiến Khốc Liệt (1)

“Mẹ nó! Lý nào lại vậy?”

Nhật Vũ nhếch khóe miệng phun ra một bùm máu đen rồi nhìn chăm chăm vào mỹ nhân tây phương trước mặt, ngay cả anh Long và David nét mặt cũng vô cùng căng thẳng, bản thân họ cũng không thể ngờ rằng Nhật Vũ ngay cả một chiêu cũng không thể tiếp nổi.

Mỹ nữ tóc vàng, mắt xanh, mặc một bộ đồ thể thao màu trắng đích xác là Arturia hay còn gọi là vua Arthur, lãnh đạo tối cao của hội bàn tròn.

Nàng dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn chăm chăm vào nhóm Nhật Vũ.

Khẽ vung tay...

Một luồng áp lực vô hình đè nén.

“Quả nhiên cũng có chút môn đạo, xem ra cũng đủ để tranh phong với ba tên hỗn đản kia.”

Nhật Vũ cũng không chịu thua, gã dùng ánh mắt phản hận mà nói: “Cô là ai?”

“Vi phạm thiên điều, tự tiện hạ giới có 27 người. Ta là ai ngươi còn chưa rõ sao?”

Nghe vậy, Nhật Vũ vội vàng mở danh sách ra. Quả nhiên, nàng ta xếp cuối cùng, cũng là kẻ bị đánh dấu ‘đặc biệt’.

“Tên: Arthur

Giới tính: Nữ

Chức vụ: Lãnh đạo hội bàn tròn, vua của Anh Quốc

Đánh giá sơ bộ: Thực lực cực mạnh, siêu cấp nguy hiểm

Từ trận năm: 36 tuổi

...”

David sững sờ: “Cô ta là Arthur, không lý nào, chẳng phải Arthur là đàn ông sao?”

Anh Long cũng thảm đoán bậy bạ: “Hay là trọng sinh xuống trần có lầm lẫn, cũng không phải, chẳng lẽ trình độ y học giới tính của Thái Lan đã tiến bộ đến vậy rồi sao?”

“Hôm nay ta đến đây vốn là muốn thay mặt ba anh em Lưu Quan Trưong đánh với bọn ngươi một trận. Tại sao ư? Bởi vì bọn chúng đã không còn cơ hội đó nữa rồi.”

Nói rồi nàng ném ra một bình hồ lô màu đen nhẵn bóng.

“Nguyên thần ở đây, ta đã hủy đi thể xác của chúng rồi.”

Nhật Vũ cũng chẳng khách khí, tiện tay hất lời ra một cái ấn tín hình thái cực đóng lên hồ lô, tức thì dị biến phát sinh làm hồ lô vỡ tan, ba luồng sáng mong manh bay thẳng lên trời hướng về Nam Thiên Môn.

Nhật Vũ cố gắng kiềm chế sự sợ hãi trong lòng, không thể ngờ rằng ba anh em Lưu Quan Trưong đều bại dưới tay cô ả này, rõ ràng thực lực quá cách biệt.

“Cô làm vậy là có ý gì?”

“Kế hoạch của bọn chúng ta không có hứng thú, cái duy nhất ta hứng thú chính là ngươi.”

Bởi thế, không hẹn mà trong lòng cả ba đều thầm cảm thán: “Chẳng lẽ ngươi hứng thú với nhan sắc của ta sao?”

...

Lại nói về chuyện mấy ngày trước đó, sau khi sự cố trong quán bar phát sinh thì bữa tiệc sinh nhật cũng nên chấm dứt.

Kế hoạch làm ông mai của David cũng tiêu tùng từ đấy.

Mấy ngày sau đó, các băng nhóm tội phạm lớn nhất Hongkong cũng đã chính thức thông báo rằng họ không hề có bất cứ quan hệ gì đến Chín đầu trọc, mà nguyên nhân chính thức đến nay vẫn chưa rõ ràng...

Cho dù một đũa ngu cũng sẽ hiểu rằng Nhật Vũ đã thâm động tay động chân một chút, ít nhất cũng sẽ tung tiền ra đánh phủ đầu. Dĩ nhiên là mấy lão đại ở Hongkong đều không muốn đắc tội với nhân vật lăm tiền này, thôi thì dù sao cũng chỉ là một thằng buôn lậu ở Nam Dương, không thể vì nó mà mất đi tình hảo hữu với người khác được.

Và cuối cùng thì cũng đã đến cái hẹn 2 tháng với ba anh em Luru Quan Trương.

Nhật Vũ đã chuẩn bị rất kỹ càng, võ công đầy mình nhưng bất quá hấn vẫn không an tâm, thế nên sau một hồi lục lọi trong cái túi Càn Không thì hấn cũng đã tìm ra một thứ có thể tạm gọi là vũ khí...

Anh Long đặt tên cho cặp côn khủng bố của mình là ‘Thiết Trụ Song Côn’. Hấn rất tự tin là lần này sẽ đánh bại ít nhất là một trong ba tên đó. Nhưng ngoài dự liệu của Nhật Vũ, David vốn chẳng cần chuẩn bị gì cả, ngay cả súng cũng không...

Bạn đang đọc truyện *Tân Phong Thần Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 14: Hứng Thú Và Quyết Chiến Khốc Liệt (2)

“Luru Bị và Trương Phi đều là đệ nhị chiêu thì bại nhưng riêng Quan Vũ thì phải đến đệ tam chiêu. Nếu ai trong các ngươi có thể tiếp đến đệ tứ chiêu thì xem như là thắng.”

Arthur lao lên tung ra một quyền làm cho thiên địa biến sắc, một luồng hơi lạnh tỏa ra xung quanh tạo nên hiện tượng không gian bị bóp méo trông hết sức quỷ dị.

Anh Long là kẻ đầu tiên xung phong hăm trận, gãi dùng hết sức vung côn lên đánh xuống nhưng liền bị bàn tay mãnh mai của Arthur chặn lại.

“Không lý nào!”

Dùng ngón kháng cứng, trừ khi một bên phải có sức mạnh vượt xa đối phương hoặc một thân thể cứng cáp tuyệt đối nếu không thì...

Arthur áp sát đến trước mặt anh Long, nâng dùng tay giật mạnh ‘Thiết Trụ Song Côn’ ra khỏi tay của gã, tay còn lại áp nhẹ lên ngực của đối thủ mà nhẹ nhàng vận động.

“Đệ nhất chiêu.”

Anh Long cảm thấy như chịu hàng vạn mũi kim xuyên qua thân thể, các mạch máu liền đông cứng lại, toàn thân rung động kịch liệt rồi văng ra xa. Sau đó Arthur vẫn lạnh lùng đứng đó nhìn về phía Nhật Vũ và David như đang chế giễu, đó mới thực sự là cường giả chân chính bởi tất cả quá trình đều diễn ra chưa đến 10 giây.

Nhật Vũ chấn kinh hét lên: “David, đưa anh Long chạy đi.”

David vừa tính sử dụng siêu năng lực thì đã cảm thấy thân thể mình bay bổng trên không, gã chỉ kịp nhìn thấy một nắm tay nhỏ bé nhẹ nhàng nện vào ngực mình rồi sau đó thì cái gì cũng không biết.

Quá nhanh, tuyệt đối là cực hạn của loài người.

Arthur đã ra tay, năng tuyệt đối không để cho bất cứ kẻ nào tháo chạy trước mặt mình bao giờ.

“Gã này cũng chỉ ở đệ nhất chiêu, còn ngươi thì sao?”

“Con mẹ nhà ngươi. Đừng tưởng là đàn bà thì lão tử không dám đánh.”

Thối còn đồ của Nhật Vũ đã trở lại rồi.

Trước đây do hấn sử dụng Phật Đẳng nên tâm trí bị biến đổi theo thiên hướng về Phật đạo, và lại khi ở đỉnh cao của võ thuật thì tâm lý của con người ta cũng sẽ có cảm giác cao cao tại thượng của một đại cao thủ thế nên tính tình cũng sẽ ôn hòa hơn nhiều.

Nhưng dù sao thì trước đây Nhật Vũ cũng vẫn là một tên xã hội đen chuyên đi đâm thuê chém mướn, cũng có thể nói rằng giống như khi thành linh bạn thấy một nhà sư đức hạnh nói tục thì liền đoán ra trước đây ông ta vốn chẳng hiền lành gì mấy.

Arthur nghe thế liền bật cười hào sảng, thanh quản đầy giọng nói trong trẻo vang lên làm bộ ngực bị ép vung vẩy trông dọa người vô cùng.

Sau đó nàng lại nhìn hấn nở một nụ cười yêu mị: “Ăn nói không đàng hoàng, bắt quá ta lại thích.”

Bạn đang đọc truyện *Tân Phong Thần Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 15: Hứng Thú Và Quyết Chiến Khốc Liệt (3)

Nhật Vũ khó hiểu hỏi lại: “Là ý gì đây? Chẳng lẽ thấy ta đẹp trai tính thu vào hậu cung à?”

“Bằng cỡ ngươi cũng đòi vào hậu cung của bốn vương, nằm mơ!”

Sau đó cả hai cũng lại chẳng nói gì mà tiếp tục nhìn nhau, chẳng biết sau bao lâu thì Arthur cũng đã quyết định mở lời trước, nàng lờ ra một quyển sổ nhỏ mà đọc.

“Chu Nhật Vũ, quốc tịch Việt Nam, sinh năm 1987, độc thân...”

“Mẹ kiếp! Cô dám điều tra ta.”

Arthur cũng liền tình nghịch phản bác: “Các ngươi cũng điều tra ta đấy thôi, thử coi trong quyển sổ mà tên Noah đưa cho ngươi có số đo ba vòng của ta không? Nói xem, là ai điều tra kỹ hơn ai?”

Xong nàng lại hỏi: “Ta luôn tự hỏi tại sao ngươi lại cam tâm tình nguyện đi làm chó săn cho Noah, nghe ta đi, hai tên kia vốn đã chết rồi nhưng ngươi thì còn sống...”

“Câm đi! Có rắm thì phóng, lão tử rửa tai mà nghe đây.”

Arthur nhìn hấn như đang nhìn một con quái vật đến từ không gian vậy. Dù bản thân nàng trước đây sống rất buông thả và cũng chẳng câu nệ lễ tiết quý tộc nhưng dám chắc trong số những gã đàn ông từ trước đến nay nàng gặp qua thì chẳng có ai dám đứng trước mặt phụ nữ mà nói tục như vậy cả.

“Có hứng thú nghe chút chuyện xưa không?”

Hỏi xong nàng lại trầm ngâm một hồi.

“Đúng như trong lịch sử đã ghi chép lại, ta chết trong trận chiến cuối cùng. Nhưng là chết dưới tay con trai của mình. Ha ha, ngươi biết đó, ta vì cái thân phận bá vương mà phải cam chịu cả đời độc thân.”

“Mẹ kiếp, không lấy chồng sao có con?”

“Tiểu tử xứ nam biết gì mà nói.”

Nhật Vũ ức chế chửi loạn trong lòng, hấn ghét nhất chính là hai từ ‘xứ nam’ này. Arthur cũng chẳng nói gì, nàng chỉ lắc đầu nhìn hấn.

“Ngươi thử tưởng tượng xem, một thân nữ nhi thế này mà phải chịu cảnh giường không gối chiếc thì như thế nào? Sự cô đơn, trống trải... Thế rồi một đêm nọ, gã đàn ông đó đã đến với ta... Hấn rất cường đại và cũng rất bí hiểm.”

Nhật Vũ cười cợt: “Thì ra là tình một đêm.”

“Sau lần đó ta cũng không gặp lại hắn nữa. Một năm sau ta bí mật hạ sinh con trai của mình.”

Chuyện tiếp theo đó cũng không được ghi lại trong lịch sử của nhân loại. Mười sáu năm sau, con trai của Arthur đã trộm đi thanh kiếm Excalibur, gián tiếp hại mẫu thân mình lâm vào tuyệt cảnh và chết trong trận chiến cuối cùng.

“Nhưng chuyện đó thì có liên can gì đến ta?”

“Ha ha, ta cũng chỉ là thuận miệng nói chuyện phiếm vậy thôi. Được rồi, lão nương nhắc lại một lần nữa, hiện nay ngươi không đủ khả năng để thu thập ta đâu, buông bỏ đi.”

“Không bao giờ, mẹ kiếp, lão tử chém người gần chục năm nay chưa biết sợ là gì đâu. Có ngon thì tới đây kiếm ăn.”

Nhất thời ánh mắt Arthur trở nên phức tạp, nâng nhìn Nhật Vũ một cách kỳ quái làm hắn giật bắn cả người.

Nhật Vũ quyết định ra tay trước hòng chiếm thế thượng phong, hắn lôi ra một thanh đoản gươm dài chưa đến nửa thước, thoạt nhìn có vẻ khá là cổ nhưng khi nhìn kỹ thì lại thấy trên thân nó tỏa ra một luồng nhiệt khí nóng bỏng, chuôi gươm cũng chỉ được bọc lại một cách thô sơ bằng những mảnh vải.

Nhật Vũ huy động tinh thần điều khiển thanh đoản gươm lao về phía Arthur. Cách đây mấy ngày hắn cũng đã nhỏ máu nhận chủ nên trong vòng 10 thước thì thanh gươm hoàn toàn nằm trong vòng kiểm soát của hắn.

“Liệt Hỏa Chích Viêm Kiếm? Có ý tứ!”

Arthur thầm cảm thán, nâng chỉ cần nhìn là đã có thể đoán ra lai lịch của thanh gươm rồi. Quả thật đó đúng là Liệt Hỏa Chích Viêm Kiếm, một thanh đoản gươm được một vị đại tiên dùng huyền thiết cùng tam đại ngũ nguyên lực rèn ra nhưng do trong quá trình bị thất bại nên nó chỉ hấp thụ được hỏa hệ nguyên lực mà thôi.

Arthur khẽ đọc: “Thủy hệ nguyên lực, băng sương chi cảnh.”

Sau đó nàng nhẹ nhàng thở ra một luồng hàn khí, tức thì áp suất xung quanh giảm mạnh, khí lạnh thấu xương đã nhanh chóng làm nguội đi cỗ nhiệt hỏa của Chích Viêm Kiếm.

Ngay khi Nhật Vũ kịp nhận ra dị biến thì Arthur cơ hồ đã sát trong gang tấc. Một kích đoạt mệnh xé tan không gian làm cho Nhật Vũ bị cuốn vào bên trong vòng xoắn thời không. Thế là chỉ chưa đầy một sát na thì tại địa điểm quyết đấu chỉ còn lại Arthur ngây ngốc đứng đó.

“Làm tốt lắm, Arthur.”

Một giọng nói thâm trầm bí ẩn vang lên, Arthur vẫn không quay lại nhìn mà chỉ hồ hững hỏi lại: “Tôi mãi vẫn không hiểu tại sao ông lại phải hao tổn tâm cơ để dàn xếp ra loại sự tình như thế này? Tiểu tử này có thứ gì khiến lão nhân gia người hứng thú sao?”

“Ta muốn hắn trưởng thành, ta muốn hắn trở nên mạnh mẽ hơn bao giờ hết, bởi chỉ có hắn mới có thể giúp ta mở ra Thần Mệnh Môn.”

“Ngay cả Thích Ca Mâu Ni thần thông quảng đại mà cũng phải bó tay với nó, chẳng lẽ ông nghĩ tên tiểu tử này đủ bản lĩnh sao?”

“Thần Chi Huyết Mạch, ngươi đã thông chưa?”

Arthur kinh ngạc: “Không lý nào, tôi tưởng rằng truyền nhân của Thái Cổ Thần Tộc là nữ... Đúng rồi, là song sinh.”

“Được rồi, tạm thời không bàn đến nữa. Tiểu tử Nhật Vũ cũng sẽ sớm nhận ra điều này thôi.”

“Vâng! Thưa Jesus bệ hạ.”

Bạn đang đọc truyện *Tân Phong Thần Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 16: Tôi Cứu Anh Thì Anh Phải Nghe Lời Tôi

Bờ biển Nha Trang, một trong những thắng cảnh nổi tiếng của nước Việt Nam. Với những dải cát dài hàng km, nước biển xanh như ngọc, ngay cả những tảng đá ngầm lấp lờ trên mặt nước cũng được dòng hải lưu từ vạn năm nay mài nên đẹp một cách dị thường. Tuyệt nhiên là một nơi du lịch lý tưởng cho mọi lứa tuổi, mọi gia đình.

Lê Long là tổng giám đốc tiêu thụ của tập đoàn Apple ở Việt Nam, gã có một cô em gái gọi là Lê Linh năm nay 18 tuổi, vừa tốt nghiệp trung học. Thế là nhân dịp nàng đậu đại học thì người anh gương mẫu Lê Long liền bỏ tiền ra dẫn cô em gái yêu quý cùng mấy người bạn học đi Nha Trang nghỉ mát một chuyến, so ra thì tiền bạc cũng chẳng đáng bằng niềm vui của đứa em gái đáng yêu của mình.

Và chiều hôm ấy là một chiều âm u, ngay cả cát vàng cũng phải dịu lạnh đi vì khí hậu thay đổi quá đột ngột. Lê Long trước khi mò đi tìm một quán Bar uống rượu cũng đã nhắc em gái mình không nên xuống biển giờ này, có lẽ sắp có bão rồi. Tuy rằng Lê Linh không cam lòng nhưng nàng cũng phải công nhận bởi giờ này là không ổn chút nào.

“Nè Linh, cậu coi trên bờ biển kia.”

Một bạn đồng học của Lê Linh chỉ tay về phía bờ biển, cách đó không xa là một người đang nằm thẳng cẳng trên cát, mặc cho sóng biển vỗ về thương yêu cũng chẳng buồn đứng dậy. Đích xác là y đang hôn mê bất tỉnh.

Cả nhóm liền chạy lại xem, một bạn trai trong đó vội lật người đó lên, vừa vỗ lên mặt vừa lay tỉnh lại. Nguyên lai là một người thanh niên tóc đen da vàng, anh ta toàn thân đều dính đầy cát và nước biển, trên ngực còn có một vết chém kéo dài từ bả vai xuống đến tận xương sườn, tuy là không thấy máu nhưng vết thương cũng đã bê bết thịt ra rồi. Mấy cô gái thấy thế đều sợ hãi chẳng dám nhìn, duy chỉ có Lê Linh là tràn đầy hứng thú.

...

“Gì đấy Linh, gọi anh có chuyện gì? Chẳng lẽ hết tiền tiêu sao?”

“Anh về khách sạn đi, có chuyện này hay lắm.”

“Về cái búa, anh đang tiếp người đẹp...”

Lê Linh thấy anh mình cúp máy cũng chẳng biết nói gì hơn, quay lại nhìn mấy đứa bạn đang hăng hái băng bó cho người thanh niên kia thì nàng cũng an tâm hơn nhiều.

Người thanh niên bị thương đó chính là Nhật Vũ. Thời không bí pháp của Arthur đã đẩy hắn vượt xa hàng trăm hải lý từ Hongkong và trôi dạt đến bờ biển Nha Trang này. Thật là hết sức trùng hợp.

Độ chừng một giờ sau thì Nhật Vũ cũng đã tỉnh lại, thấy trước mắt mình là mấy người thanh niên thiếu nữ lạ mặt, hắn cũng nghi hoặc hỏi nhưng giọng nói thì phi thường yếu ớt.

“Mấy người là ai...?”

Do hắn hỏi bằng tiếng Anh nên nhất thời cả đám đều nghĩ hắn là người nước ngoài. Bỗng một cô bạn trong nhóm cũng dùng tiếng anh hỏi lại: “Vậy anh là ai? Tại này tìm thấy anh ngoài bờ biển đó.”

Nhật Vũ cũng ngạc nhiên vô cùng, hắn ngẫm lại một lúc rồi ôm đầu tự hỏi: “Tôi là ai?”

Lê Linh thông minh lanh lợi thấy vậy liền biết rằng anh ta đã có vấn đề về não bộ rồi. Nàng dùng tiếng Việt nói với mấy người bạn: “Nãy mình tìm thấy trong ví của hắn có passport đó, chỉ bằng lấy ra cùng xem. Không chừng anh chàng này bị mất trí nhớ rồi.”

Sau khi xem qua thì mấy người đó cũng chỉ biết rằng anh chàng này tên là Chu Nhật Vũ, vốn cũng là một người Việt Nam.

Lê Linh lại hỏi: “Nè, anh nói tiếng Việt được không? Trong nhóm cũng không phải ai cũng hiểu tiếng Anh đâu.”

Nhật Vũ gật đầu, hắn vẫn đang tự hỏi mình là ai? Nhưng thông qua Lê Linh thì hắn cũng chỉ biết rằng mình tên là Chu Nhật Vũ, vậy thôi.

“Oa, thiệt là giống trong phim quá đi, anh ta bị mất trí nhớ đó.”

“Cậu coi, hắn cũng đẹp trai đó chớ.”

“Phải đó, mà sao hắn lại bị thương nhỉ? Thôi bỏ đi, cả tên mà anh ta còn chẳng nhớ thì nói gì đến mấy chuyện khác.”

Mấy cô gái thì cứ riu rít bàn luận, nhưng nội dung hoàn toàn xoay quanh Nhật Vũ. Một bạn nam trong nhóm cũng hứng thú phụ họa theo.

“Không chừng hắn là một tay xã hội đen đó, bị người ta chém rồi ném xuống biển.”

Lê Linh bỏ ngoài tai những lời đàm luận vô vị đó, nàng chỉ nhìn chăm chăm Nhật Vũ đang suy tư trên giường.

“Giờ anh tỉnh làm sao?”

“Tôi không biết? Tôi chẳng nhớ được gì cả.”

Lê Linh thầm cười trong bụng, xem ra cô nàng cuối cùng cũng có đồ chơi mới rồi: “Được rồi! Tạm thời anh ở đây đi, mấy bữa nữa theo tui tui về thành

phố nào.”

“Tại sao tôi phải theo cô? Cô biết tôi sao?”

“Không biết, nhưng tôi cứu anh thì anh phải nghe lời tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Tân Phong Thần Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 17: Cô Luyện Chưa Đủ

Một tuần sau...

“Vậy là em quyết định nuôi hần thật à?”

“Anh không có ý kiến gì sao?”

Lê Long quay lại nhìn Nhật Vũ đang ngây ngốc ngồi trên ghế sofa. Về thành phố đã hơn nửa ngày rồi nhưng Lê Long cũng rất hiếm thấy hần mở miệng nói chuyện. Thực tình mà nói thì Lê Long cũng chẳng muốn can gì đến chuyện riêng của em gái mình, nhưng để mặc nó quậy thế này thì không ổn chút nào.

“Ba má ở nước ngoài sắp về rồi đó, lần này nghe nói là họ ở Mỹ tìm thấy thân thích của ông nội mình.”

Lê Linh tinh nghịch: “Vậy chúng ta phải gọi là ông trẻ rồi.”

“Đúng vậy. Vầy nhé, nhà chúng ta cũng không phải là thiếu phòng, tạm thời em để hần ngủ chung với bác Hùng giúp việc đi, sau này nếu hần nhớ ra thì tính sau.”

...

Chiều đến, Nhật Vũ đang ngồi xem chương trình trên TV thì cô nàng Lê Linh lại gọi hần: “Anh đi với tôi.”

“Đi đâu?”

“Hỏi nhiều làm gì? Anh biết lái xe không?”

“Hình như không, xe gắn máy thì còn tạm.”

Hết cách, Lê Linh bèn thỉnh gã khờ này lên chiếc Ford thể thao mui trần của nàng. Sau hơn nửa giờ lao đi trong dòng người tấp nập, cuối cùng chiếc xe cũng đã tấp lại bên một quán Bar tên gọi là Thiên Đường. Khi Lê Linh bước vào quán thì liền thu hút tất cả những ánh mắt của cánh đàn ông ngay lập tức. Hôm nay nàng chỉ vận vồn vẹn một chiếc quần Jean bụi bặm ngắn cũn, vừa đủ che đi những bộ phận trọng yếu của phần hạ bàn, làm lộ ra cặp đùi trắng muốt như sữa. Chiếc áo thun trắng bó sát như cố ý tôn lên vẻ đẹp của cặp vũ khí khủng bố trên ngực, trông khiêu khích vô cùng.

Mái tóc đen ngắn xõa ngang vai cùng khuôn mặt xinh đẹp nên trông nàng rất có sức thu hút và đầy cá tính.

Nhật Vũ đi sau lưng cũng nuốt nước bọt đến mấy lần, chẳng biết từ đâu mà gã tự dưng nhớ ra vài câu kinh Phật mà thầm đọc nhằm kiềm chế dục vọng.

“Linh ơi, bọn mình bên này.”

“Cậu dẫn theo cái anh chàng mắt trí kia à? Thích nhé, có đồ chơi mới rồi.”

Mấy cô bạn gái của Lê Linh cứ riu rít cả lên, Nhật Vũ bị vây giữa một đám con gái cũng nhột nhột vô cùng. Hần bị mấy nàng hỏi tới tấp làm chẳng biết trả lời thế nào nữa. Mà phải công nhận rằng long tầm long, phượng tầm phượng, nhìn Lê Linh xinh đẹp thế kia thì bạn của nàng chắc chắn không phải là hạng thường thường cho được, ít nhất thì cũng phải có chút nhan sắc hoặc gia đình giàu có.

Chính xác thì Nhật Vũ đang bị vây giữa một đám thiên nga xinh đẹp, tình cảnh thế này làm cho tất cả cánh đàn ông trong quán ngửa mặt vô cùng, chỉ hận không thể lao lên đá cái thằng ôn kia ra mà thế chỗ.

“Nè anh chàng đẹp trai, sao không nói gì hết vậy?”

“Vết thương đã khỏi chưa, nghe Linh nói là anh bị thương nặng lắm đúng không? Lên phòng coi áo ra em kiểm tra cho nè...”

Nhật Vũ thầm kêu loạn trong lòng, với một tay xử nam như hắn thì kích thích dạng này tuyệt nhiên là có sức sát thương vô cùng. Dù trước đây hắn vẫn xem JAV và quay tay đều đặn mỗi ngày nhưng dù sao thì xử nam vẫn là xử nam, sức miễn dịch với con gái rất yếu ớt.

Thế rồi...

“Tôi cho anh 10 giây để biến khỏi mắt tôi ngay.”

Đột nhiên Nhật Vũ nghe Lê Linh nặng lời chửi bới cũng hết sức hiếu kỳ mà quay lại nhìn. Chỉ thấy Lê Linh một mình đứng chống nạnh trước mặt tên mặt trắng nõ mà chửi bới, sau lưng hắn là hơn chục tên cốt đột cao to về mặt đầy khiêu khích.

“Linh à, lần này anh tự tiện mời hơn chục anh em của Phùng ca đến thử công phu của em đó.”

“Cái tên vô lại nhà anh lần trước ăn đòn chưa đủ hay sao vậy?”

Gã mặt trắng cười thô bỉ: “Nè nè, ăn nói cho cẩn thận một chút, nhớ phải gọi là ‘anh Mạnh’ mới được.”

“Cái tên của anh khó nghe quá nên tôi cũng quên mẹ nó rồi, chi bằng gọi là ‘Mạnh chó’ thì dễ nhớ hơn.”

“Đụ má, mấy anh đập chết mẹ con ** này cho em.”

Không ngờ rằng Lê Linh thân con gái nhưng lại có một chút công phu cũng không tệ, nàng nhanh chóng đá cho một tên cao to té nhào. Nhưng dù sao thì thân con gái cũng không có mấy khí lực nên sớm đã mệt vô cùng. Lê Linh luôn tự tin vào chút vốn liếng Karate nhị đẳng cùng Judo nhất đẳng của mình, thế nhưng trước tình huống vậy công thế này thì...

Nhật Vũ thấy tình huống như vậy hắn cũng chỉ đành làm mặt lạnh tu một hơi hết chai bia sau đó phả ra một hơi sáng khoái rồi nói.

“Cô luyện chưa đủ.”

Nói rồi hắn lao lên về phía nàng, tay vẫn lăm lăm chai bia nhưng trên gương mặt thì lại nở một nụ cười khoái trá.

Bạn đang đọc truyện *Tân Phong Thần Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 18: Cùng Chung Mục Đích

Cách đây vài năm, Phùng ca có dạy cho Nhật Vũ một vài chiêu để tự vệ khi đi đánh nhau. Trong đó có đòn vận dụng chai bia uy mãnh vô cùng, một khi xuất chiêu thì phải nói là trời long đất lở, bất ngờ và đầy nam tính.

Nói đơn giản là đập thẳng vô đầu.

“Chú phải nhớ là khi đánh nhau thì thẳng nào mất dạy hơn thì mới là vương đạo, hiểu chưa?”

Nhật Vũ luôn ghi nhớ điều này trong lòng, bất quá hiện giờ dù mất trí nhớ nhưng cái đòn bí kỹ đó hắn đã luyện đến độ ‘lô hòa thuần thanh’, có thể nói thuần túy như là đã biết chạy xe đạp hoặc biết bơi thì không bao giờ quên cho được.

Nhân bia hợp nhất, một đòn đánh ra là vạn kiếp bất phục.

Và thế là thêm một tên cốt đột nữa lại rụng xuống trước ánh mắt ngờ ngàng của mọi người. Nhật Vũ cũng chẳng khách khí, dùng nửa chai bia còn trên tay chọc thẳng vô đầu của một tên bên cạnh. Sau đó hắn tiện tay vớ một cái ghế mà chọi thẳng vào mặt của ‘anh-Mạnh-chó’ đứng gần đó.

Cả đám còn đang ngơ ngác chưa hiểu gì thì đã thấy Nhật Vũ áp sát lại, hắn ngồi xuống chống tay lên đất, hai chân xoạc ra dựng một chiêu Hoành Tảo Thiên Quân mà đập cho cả đám ngã ra xóang xoài.

Chưa đầy vài giây mà hơn chục tên côn đồ đã nằm gục dưới đất. Võ công của Nhật Vũ thì khỏi phải nói, đó chính là một thân bản lĩnh của Đạt Ma, khi lực thì lại càng khỏi phải bàn, tuy chỉ mới là Bán Tiên Chi Thể nhưng cũng có thể sánh với thân xác siêu nhân của anh Long và David.

“Đu má, tao chém chết mẹ mày.”

Gã duy nhất còn đứng sợ đến vãi cả ra quần nhưng cũng lấy hết can đảm mà móc ra một cây mã tấu lao đến chém, Nhật Vũ cũng chẳng thèm nhìn, lặng lẽ thể hiện ra uy thế của nhất đại tôn sư, một tay chụp lên cổ tay nắm đao của đối phương mà vặn, tay còn lại tung ra một quyền làm hắn gục ngay tại chỗ.

Đánh xong cảm thấy sáng khoái vô cùng, sau đó hắn tiến lại chỗ quầy bar gọi thêm một chai bia khác rồi nói với Lê Linh đang ngây ngốc nhìn hắn: “Không mang tiền, cô trả giùm nhé.”

Sau khi cả bọn thua trận dần dần rời nhau ra khỏi đó, Lê Linh mới bắt đầu tỏ vẻ muốn cảm ơn Nhật Vũ, hắn cũng chỉ gật đầu cho qua. Chuyện tiếp theo thì dễ đoán ra rồi, Nhật Vũ hiển nhiên là trở thành tâm điểm của nhóm con gái, phiền phức khó mà dứt ra được.

...

Cách quán bar Thiên Đường gần 500m, trên một tòa cao ốc nọ, có hai thân ảnh đang đứng đón gió mà đàm đạo.

Một lão nhân và một thanh niên.

Lão nhân thì có một gương mặt phúc hậu, tuy là râu tóc bạc phơ nhưng da dẻ hồng hào, mình hạc lưng quy, hai mắt lại như chứa ánh lửa tình tường vô cùng.

Chàng thanh niên da dẻ màu đồng, hai mắt tựa hồ lúc nào cũng nhắm lại, trên đầu đầy những tràng xá lợi, ngay giữa ấn đường có một chấm son đỏ tượng trưng cho Phật giáo chánh tông.

“Tiểu tử đó đánh rất khá, tuy là chưa nắm bắt được ngũ đại nguyên lực nhưng cũng có thể xem như là rồng trong loài người rồi.”

Chàng thanh niên hồ hững đáp lại: “Hắn vốn không phải là người.”

“Vậy ngài nói xem, nếu ta dạy cho hắn cách sử dụng các nguyên tố thì Arthur có mấy phần thắng?”

“Arthur hơn trăm năm nay vẫn chỉ ở bình cảnh của tam đại nguyên tố, năng ta cùng lắm là thua dễ coi hơn một chút, ít ra cũng không phải lâm vào tình trạng thân hồn câu diệt.”

“Nói hay lắm, nhưng nếu muốn Trương Tam Phong ta nhận làm đệ tử thì trước tiên phải tự tán công* đi đã rồi hãy nói. Tuy là ta không bài xích võ công Thiếu Lâm nhưng nếu muốn đạt đến cảnh giới cao nhất của Thái Cực thì phải như một tờ giấy trắng, quên đi hết thấy thì mới có thể đột phá bình cảnh được.”

Lúc này chàng thanh niên mới mở mắt ra, đôi mắt hữu thần như nhìn chăm chăm về phía trước.

Trương Tam Phong ngừng một lát rồi lại nói: “Đạt Ma khi phi thăng cũng tự tán công, sau đó mới có thể hòa vào cùng ngũ đại nguyên tố và đạt đến cảnh giới chí cao của võ học.”

“Ngươi và Đạt Ma nếu đơn đả độc đấu thì thế nào?”

“Lưỡng bại câu thương. Suy cho cùng thì ngũ đại nguyên tố cũng chỉ giới hạn ở các tiểu vũ trụ mà thôi. Nếu vượt ra khỏi phạm vi các đại thể giới thì phải dùng thân hồn để quyết đấu, tuy là Đạt Ma rất cường đại nhưng tới lúc đó Thái Cực Đạo của ta nhất định sẽ chiếm thế thượng phong.”

“Ngươi có vẻ rất tự tin, nhưng ta thấy tiểu tử Nhật Vũ nên học công pháp của ta thì hơn.”

“Ta cũng sẽ không chiếm đệ tử của ngài đâu, cùng lắm là ta cho nó làm ký danh môn hạ thôi, ha ha.”

Chàng thanh niên cũng chỉ lạnh lùng đáp: “Hắn không thể làm đệ tử của ta, ta chỉ đưa Ba La Mật Đa tâm pháp cho hắn, phần còn lại phải tự hắn cố gắng thôi.”

“Jesus xem ra cũng có cùng một mục đích với ngài, hắn trước nay vẫn luôn muốn...”

“Cứ xem như là Tất Đạt Đa** ta và hắn cùng lợi dụng tiểu tử Nhật Vũ cũng được. Tất cả đều vì Thần Mệnh Môn.”

*Tán công: Nôm na là tự phế võ công, hủy đi kinh mạch toàn thân của mình. Hoàn toàn trở thành một người bình thường.

**Tất Đạt Đa: Là tên húy của Phật Tổ Thích Ca Mâu Ni.

Bạn đang đọc truyện *Tân Phong Thần Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 19: Muốn Làm Đệ Tử Của Ta, Cạo Đầu Đi Rồi Hãy Nói Tiếp

“Ta hỏi lần cuối, ngươi có chịu dạy võ công cho ta hay không?”

Nhật Vũ đang dùng bữa tối với bác Hùng giúp việc thì bị Lê Linh áp sát lại gần, hai bầu tuyết son trắng muốt lập lòe dưới màn vải mỏng của cái áo thun kẹp chặt cánh tay làm huyết áp hắn dâng lên một cách khó kiềm chế.

Nàng ta đã lải nhải câu này hơn 3 giờ đồng hồ rồi.

Kể từ lúc kết thúc vụ ẩu đả trong quán bar thì Lê Linh cứ một mực quán lấy Nhật Vũ một bước không rời. Nàng ta ngưỡng mộ võ công cái thể của hắn. Phải biết rằng Lê Linh là một thiên tài, nàng học Không Thủ Đạo và Nhu Đạo chỉ vụn vụn có nửa năm mà đã tấn cấp đến nhị đẳng hắc đai, tuy không phải là hiếm thấy nhưng có thể nói là hơn xa người thường.

Đặc biệt là nàng cũng rất mê võ thuật, đặc biệt là võ thuật thực chiến.

“Thiệt tình là tôi chẳng hiểu cô nói cái gì cả, lúc này chỉ là tùy ý đánh đại ra thôi mà, võ vẽ cái gì chứ.”

“Anh đừng có mà chém gió...”

Hai người trong bữa ăn cứ cãi liên tục, đến ngay cả bác Hùng là một người lãnh đạm cũng phải cười trừ. Hôm nay Lê Long bận dự tiệc ở công ty, hắn không về nhà nên tự nhiên bữa ăn vẫn chỉ có ba người mà thôi.

Đêm đến...

Lê Linh sau khi dùng toàn bộ công phu miệng lưỡi của mình ra thuyết phục Nhật Vũ xong cũng cảm thấy mệt là cả người mà leo lên phòng ngủ khò khò, ngay cả bác Hùng cũng đã say giấc nồng. Nhưng Nhật Vũ thì lại ngủ không được.

Đầu hắn rất đau, như có hàng nghìn hàng vạn con kiến đang chạy trong đó, cắn phá các hệ thống thần kinh.

Phòng của bác Hùng thông thẳng ra sân sau, Nhật Vũ bật dậy, hắn chạy một mạch ra đấy rồi húc đầu thật mạnh vào tường.

Vẫn không thuyên giảm chút nào, hắn muốn gào lên nhưng bỗng nhiên...

“Hãy tĩnh tâm.”

Một giọng nói trầm bổng vang lên, đó là tiếng Phạn, một ngôn ngữ cổ xưa của Ấn Độ mà ngày nay rất hiếm sử dụng.

Một bàn tay áp lên sau gáy của Nhật Vũ, bỗng chốc cơn đau hoàn toàn tan biến, ký ức đảo lộn tràn về trong hắn. Mọi chuyện, mọi sự kiện từ nhỏ đến lớn đều đã quay về.

Từ lúc hắn biết nhận thức thì hắn đã được bao bọc bởi một giáo đường thuộc dòng Chúa Cứu Thế ở Sài Gòn, có rất nhiều những trẻ em như hắn đang ở đó, các Sư rất tốt với hắn và lũ nhóc nhưng lão Linh Mục thì không.

Gã bị đồng tính... và cũng thích quan hệ với những bé trai.

Lần đó là đến phiên Nhật Vũ, tuy nhiên có lẽ Chúa đã không để tên Linh Mục biến thái đó toại nguyện.

Cậu bé Nhật Vũ đã đánh gã một trận rồi bỏ trốn.

Sau đó Phùng ca lại thu nhận cậu.

Trong những năm tháng lăn lộn ngoài xã hội, việc đâm thuê chém mướn hằng ngày đã trở nên rất bình thường đối với cậu.

Có thể nói là Nhật Vũ đích xác là một thằng khốn nạn, cạn bã của cuộc sống. Không chuyện gì mà hắn không dám làm, từ việc trộm cắp tằm thường cho đến những phi vụ bắt cóc hay cướp bóc với quy mô lớn.

Ra vào khám hơn 20 lần, có thể nói Nhật Vũ chính là cách tay phải đắc lực của Phùng ca với chiến tích lẫy lừng.

Tuy nhiên, tất cả những điều đó không làm Nhật Vũ mất đi bản tính thiện lương của một con người. Tháng nào hắn cũng dành ra một số tiền để gửi về giáo đường năm ấy, đặc biệt là ở khu xóm nhà lá hắn cũng có tiếng là rất thân thiện và tốt bụng, ai nhờ gì cũng làm, ai sai gì cũng giúp mà lại chẳng lấy

một đồng tiền công.

Nếu bạn vào sở cảnh sát lục ra bộ hồ sơ của Chu Nhật Vũ thì sẽ biết thằng này ở ngoài xã hội đích thị là một thằng côn đồ.

Nhưng nếu bạn đến xóm nhà lá thì mọi người sẽ đều công nhận rằng Nhật Vũ chính là một thanh niên tốt bụng.

Kể đó là trận chiến sau cùng với Arthur.

Một đòn cuối cùng đã đẩy hắn vào thời không dị tượng, ảnh hưởng đến trí nhớ của hắn...

...

“Khí tức của ông rất cường đại, ông là ai?”

Nhật Vũ sau khi nhớ lại toàn bộ sự việc thì lúc này hắn mới để ý đến chàng thanh niên đã giúp mình. Gã này vóc người dong dong cao, da dẻ màu đồng, mặt đẹp như ngọc, ngay giữa ấn đường còn có một nốt ruồi son màu đỏ.

So ra thì còn đẹp trai hơn cả Nhật Vũ bây giờ.

“Ta là ai không quan trọng.”

Nhật Vũ thâm cảm thấy khó hiểu, hắn đã dùng toàn bộ sáu giác quan để đánh giá người thanh niên trước mặt, nhưng tất cả đều chỉ hoài công. Đó hoàn toàn là một vực sâu không đáy.

Nhật Vũ nhận ra sâu bên trong người này là một cỗ lực lượng thần thánh tuy đã bị áp chế nhưng khí tức trên người vẫn hết sức cường đại.

“Tôi biết ông nhất định không phải phạm nhân. Nhưng dù sao thì vẫn đa tạ.”

Nói rồi hắn quỳ xuống dập đầu ba cái xem như biểu thị lòng thành kính với ơn cứu mạng này.

“Giờ người tính thế nào? Arthur rõ ràng mạnh hơn người rất nhiều.”

Nhật Vũ thâm cảm kinh, dù là từ đầu hắn đã đoán người thanh niên trước mặt này vốn đã biết hết chuyện của mình nhưng giờ khi nghe gã nói đến Arthur thì hắn lại càng chấn động.

“Nói vậy là ông đã biết tất cả mọi chuyện. Vậy thì dễ nói chuyện hơn rồi.”

Sau đó Nhật Vũ đem toàn bộ câu chuyện kể lại cho người thanh niên đó nghe. Nghe xong gã cũng chỉ gật đầu vài cái cho có lệ, trực tiếp hỏi thẳng: “Người có muốn trở nên cường đại hơn không?”

Nhật Vũ như được mở cờ trong bụng. Phải nói rằng quyền lực, tiền tài, sức mạnh và đàn bà là những thứ mà đàn ông luôn mơ đến. Bây giờ có được cơ hội trở thành cường giả thì đại gì không muốn.

“Vâng, con muốn báỉ sư.”

Người thanh niên cười ôn hòa: “Không được, không được. Muốn làm đệ tử của ta, cạo đầu đi rồi hãy nói tiếp.”

Bạn đang đọc truyện *Tân Phong Thần Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 20: Ngộ

“Cạo đầu?”

“Nói thật, ta là người xuất gia, làm đệ tử của ta phải quy y cửa Phật. Người chịu không?”

Nhật Vũ suy nghĩ mãi, hắn không đành lòng vứt bỏ hồng trần dục vọng, cũng không đành lòng để cơ hội vụt qua trước mắt.

Người thanh niên lại nói: “Đệ tử của ta trong thiên hạ nhiều vô số kể, tuy là rất muốn thu người nhưng xem ra người không có duyên với cửa Phật rồi.”

“Ta...”

“Bỏ đi, ta cho ngươi cái này.”

Người thanh niên đó dùng tay đặt nhẹ lên đầu của Nhật Vũ, bỗng chốc hắn như ngộ ra được rất nhiều điều. Vạn vật mọi sự trên đời như đều có kiến giải riêng của nó, kể từ nay tiểu tử Nhật Vũ đã trở thành một nhà hiền triết thông thái, một bậc trí giả trong loài người.

Kể đó, người thanh niên lại khẽ phát tay thì thân thể Nhật Vũ liền bay bổng lên cao, gã dùng ngón tay vạch áo rồi xăm lên ngực Nhật Vũ một chữ ‘Vạn*’ to cỡ một bàn tay. Nhưng kỳ quái là trong quá trình xăm Nhật Vũ lại chẳng hề cảm thấy đau đớn một chút nào, chữ Vạn đó không ngừng tỏa ra kim quang lấp lánh làm hắn dễ chịu đến lâng lâng cả người.

“Ta cho ngươi công pháp này, gọi là ‘Bát Nhã Ba La Mật Đa’, có nghĩa là ‘tiêu điều miền cực lạc’. Chỉ cần ngươi luyện nó thì ngũ hệ nguyên lực mặc cho ngươi bóp trong lòng bàn tay, tứ đại thần lực ngươi cũng có thể trấn áp và kiểm soát dễ dàng.”

Lúc này đột nhiên Nhật Vũ hiểu ra rằng lúc trước hắn bại trong tay Arthur là bởi thủy hệ nguyên lực của nàng.

Trên thế gian này tồn tại rất nhiều đại thế giới khác nhau, trong mỗi đại thế giới bao gồm các tiểu vũ trụ nhỏ bé. Ở đó tồn tại một khái niệm gọi là ngũ hệ nguyên lực bao gồm: Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ. Chúng tương sinh tương khắc lẫn nhau tạo nên sự sống.

Bên ngoài các tiểu vũ trụ là những đại thế giới được tạo thành từ tứ đại thần lực: Âm (Âm), Quang (Dương), Phong, Lôi. Ở đó vật chất không thể tồn tại, chỉ có thần hồn là bất diệt.

“Công pháp này gồm bốn tầng cảnh giới, chia làm: Phục Hoại, Bất Hoại, Bất Diệt và Vĩnh Sinh. Một khi đã đạt đến cảnh giới cuối cùng là Vĩnh Sinh thì thần hồn của ngươi vĩnh viễn không nhập lực đạo, thoát khỏi luân hồi, thoải mái tiêu dao tự tại qua muôn vạn đại thế giới.”

Nhật Vũ thầm xuýt xoa trong bụng, hắn có chết cũng không ngờ rằng mình lại vớ được thần thông như thế này.

“Nhưng con làm sao mới luyện nó được.”

“Chỉ một chữ ‘Ngộ’ mà thôi. Ngươi cứ việc làm những gì mình muốn, chỉ cần một ngày ngươi ngộ ra tên của những tầng cảnh giới kia thì cũng chính là lúc vượt qua bình cảnh hiện tại.”

“Mà cũng đừng gọi ta là sư phụ, gọi là Công Tử đi.”

Nói xong gã thanh niên liền biến mất, Nhật Vũ cũng chỉ còn cách ngậm ngốc đứng đó nhìn mà trong ánh mắt tràn đầy vẻ phức tạp.

*Chữ 'Vạn'

Bạn đang đọc truyện *Tân Phong Thần Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 21: Gặp Lại Phùng Ca

Nhiều ngày sau đó, Nhật Vũ vẫn bế quan trong phòng tham ngộ bí pháp mà sư phụ ‘công tử’ đã truyền dạy. Mặc dù hắn đã được điểm hóa Đại Trí Tuệ nhưng chung quy nếu luyện dễ dàng như vậy thì đã không tính là lợi hại. Lê Linh mỗi ngày đều kiên trì bắt hắn dạy võ công cho, không thì cũng lôi hắn đi lung tung mà khoe với bạn bè rằng mình có đồ chơi mới.

Nhật Vũ mặc kệ.

Cũng tại những nơi Lê Linh dẫn hắn đến đều toàn là mỹ nữ, nhắm mắt phun ngụm nước bọt thế nào cũng ăn ngay một guốc của người đẹp lên đầu. Bởi thế hắn mới khoái trá mà để nàng xách mũi dẫn đi. Chỉ có thằng ngu hay chẳng phải đàn ông mới pháng kháng.

...

“Coi cái mặt anh kia, từ lúc nào mà đã trở nên như vậy rồi?”

Lê Linh thấy Nhật Vũ ngồi ở băng ghế sau mà lúc nào trên mặt cũng đầy nét ưu tư như đang suy nghĩ chuyện gì đó trọng đại lắm vậy.

“À không, đang cố nhớ lại chuyện trước kia.”

Nhật Vũ trong khoảng thời gian này tuyệt không hé ra rằng mình đã phục hồi trí nhớ, nếu không thì khá là phiền phức, và lại hắn cũng không muốn mất đi chỗ trọ miễn phí mà lại thoải mái như căn biệt thự của cô nàng.

“Bữa nay đi chơi bữa cuối, mai cuối tuần ba má tôi từ Mỹ về, thứ hai thì tôi phải đi học rồi.”

Nhật Vũ cười khỏ khoát tay: “Biết mà biết mà, câu tiếp theo sẽ là ‘bởi thế chúng ta phải trân trọng đêm cuối cùng này, thỏa sức mà vui chơi cho đáng tuổi thanh xuân’ đúng không?”

Lê Linh chỉ cười lém lỉnh, Nhật Vũ thật là đã thuộc lòng như cháo luôn rồi.

...

Vào quán Bar, vẫn là như mọi ngày, đám bạn chí cốt của Lê Linh lại dẫn thêm một bầy mỹ nữ khác nữa, mọi người đều xúm lại mà chọc ghẹo Nhật Vũ. Hắn cũng rất là xảo quyết, vờ ra về ngay thơ cho các nàng chiếm tiện nghi, ăn nói lại hoạt bát, da dẻ trắng mịn cơ hồ còn hơn cả con gái, mặt mũi anh tuấn đẹp trai thực quả là rất hút hồn mấy cô gái. Thậm chí có lúc hắn khoa trương đến độ giả vờ say rượu để nhào vào bộ ngực to đùng của mấy cô nàng đó nữa kìa. Đám đàn ông xung quanh hầu như ai cũng có chung một suy nghĩ: “Thằng ôn này vô sỉ đến vậy là cùng.”

...

Nhật Vũ lúc này đang rất căng thẳng, tay cầm chai bia ướp lạnh nhìn chằm chằm vào những kẻ địch đang ở trước mặt.

Hắn lạnh mặt nghiêm túc: “Tôi mắc...”

Đám con gái đồng thanh: “Mười phút trước đã đi rồi mà, sao giờ lại đòi nữa.”

Thề có Chúa, Nhật Vũ sắp vỡ cả bàng quang rồi. Mười phút trước là do lúc đó có một cô bé nào trong đám cá vàng này lộ hàng không biết, làm Nhật Vũ ‘chào cờ’, đứng quần dựng lên thiếu điều muốn tìm một chỗ nào ẩm ướt chọc vào cho đã thèm. Hắn thấy không ổn liền vào toilet quay tay cho qua cơn bí cực, nào ngờ vừa ra thì các nàng đã chuyển sang uống bia. Một két bia hầu như đều do Nhật Vũ uống hết, hắn thảm gào trong lòng hỏi trời cao có còn thiên lý nữa không? Chơi đánh tù xì thua thì phạt một chai, thắng thì thưởng hai chai. Con mẹ nó chứ chẳng lẽ hắn có khiếu chơi trò này như vậy sao? Hầu như là thắng tuyệt đối.

“Thôi cho anh đi đó, lẹ lẹ nha, bởi cho thêm một két nữa ra đây.”

Nhật Vũ sắp khóc không ra nước mắt rồi.

“Nhớ phải bảo dưỡng thân dưới cho kỹ, tôi còn chưa hưởng dụng qua anh đó.”

“...”

Nhật Vũ chuồn thẳng vào toilet, hắn không dám nán ná thêm chút nào nữa cả, đám con gái này kiểu gì cũng có, chẳng biết sao Lê Linh quen được hay thật.

Đang trong lúc giải quyết cơn buồn bã, Nhật Vũ lại nghe có người bước vào. Cước bộ người này trầm ổn, kiểu như cũng có một chút thực lực. Nhưng khi hai người đã đứng sát nhau thì cơ hồ cả hai đều muốn quay qua xem thử diện mạo anh bạn cùng giới này như thế nào...

“Thằng Vũ?”

“Anh Phùng?”

Bỗng nhiên cả hai đều đồng thanh.

“Bà nội mày!”

“Bà nội anh!”

Bạn đang đọc truyện *Tân Phong Thân Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 22: Đêm Không Bình Yên (1)

“Sao mày nói mày sang nước ngoài tìm ông bà già?”

Trước đây trong lúc gấp gáp, Nhật Vũ cũng chỉ đành bịa đại ra cái lý do là đã liên lạc được với cha mẹ rồi nên sang nước ngoài đoàn tụ. Phùng ca căn bản là đầu óc đơn giản, cũng chẳng suy nghĩ nhiều, khẳng khái giúp đỡ Nhật Vũ rất nhiều chuyện phức tạp. Chung quy thì cũng vì tình cảm giữa họ cũng đã như anh em ruột thịt, mấy đứa trong bang hội của Phùng ca cũng phải công nhận là anh ta rất thương Nhật Vũ.

Phùng Chí Thành là tên thật của Phùng ca, gã là một người Việt gốc Hoa, sinh ra và lớn lên ở Quận 5 thành phố Sài Gòn. Từ nhỏ đã phải chịu cảnh nhà tan cửa nát, lăn lộn ngoài xã hội và dần trở thành một tay bảo kê có tiếng.

Vì cùng cam cảnh ngộ mờ mịt với Nhật Vũ nên Phùng ca rất đặc biệt chiều cô hấn.

Dù gì thì chuyện đó cũng đã lâu lắm rồi...

Nhật Vũ cười đắm vào vai của gã: “Em về nước có chút chuyện. Không nghĩ là gặp anh ở đây.”

“Ra uống với tao, lát ghé sang chỗ thằng Tám nhậu tới sáng luôn.”

“Được được.”

Hai anh em cười cợt ra khỏi toilet, Nhật Vũ nhìn về đám mỹ nữ thì thầm nhắc khéo Phùng ca: “Em đang giả ngu của con bé kia, anh cứ làm bộ chúng ta mới quen nhau trong đó nhé.”

Phùng ca nghe xong mắt sáng rực, giương ngón cái lên với hấn.

Sau đó Nhật Vũ nói vài lời với Lê Linh, đại loại như ‘mai tôi về hay bạn rủ sang uống vài chén’. Đám con gái thì cứ ai oán đủ điều cũng đại loại như ‘đừng bỏ em đêm nay khi mà em đã ngủ say...’

...

“Anh nói là anh đang gặp phiền phức?”

“Chuyện nói ra cũng dài dòng lắm, chung quy là tao đang cần một số tiền lớn để đầu tư thêm anh em và mua vũ khí. Sài Gòn dạo này không yên ổn như mày nghĩ đâu.”

Nhật Vũ trầm ngâm một lúc rồi lại nói: “Nếu là tiền bạc thì không thành vấn đề...”

“Đẹp đi, chuyện tiền bạc anh không muốn ý lại. Dù gì thì đó cũng là tiền của cha mẹ chú, đâu lý nào lại đem đưa cho anh.”

Phùng ca căn bản là một người trọng nghĩa, gã rất xứng đáng được người ta tin phục, bởi thế Nhật Vũ cũng không miễn cưỡng.

“Vậy đi, sắp tới anh phải đi sang Lào một chuyến, chuyện trong bang sẽ có thằng Tám lo hết, chú chỉ cần giúp anh một cái sinh ý này thôi.”

“Chuyện gì?”

“Biết Nguyễn Kim Lợi chứ?”

“Cái thằng cha bụng phệ bán vàng ở chợ Bến Thành đó hả?”

“Ừ, thằng mập đó phát rồi, giờ là lão đại phân phối vàng đó, có căn nhà bự chà bá ở Phú Mỹ Hưng.”

Nhật Vũ chợt nhớ lại cách đây vài năm hấn cũng có gặp qua thằng cha này, đúng thật là ngó ưa không nổi, ai dè giờ đây lại thành lão đại có tiếng nói rồi.

“Lợi mập có đứa con gái rượu mới du học từ Úc về, gần đây nghe đồn là bị kẻ thù hãm hiếp bắt cóc. Mà thằng cha đó cưng con nhỏ lắm.”

“Ý anh là...?”

“Ừ! Mà thiệt ra thì anh cũng không rõ mô tê ra sao hết đó, đừng một cái gọi điện báo là cần tao giúp. Bởi vậy anh giao cho mày toàn bộ quyền thương lượng giá cả với móc nối bên công ty vệ sĩ đó nha, nếu cần thì kêu thêm vài đứa trong bang thân thủ khá một chút cũng tốt. Ráng thu xếp vụ này cho gọn, anh kiếm được bao nhiêu là tùy chú đó.”

Nhật Vũ cũng không lạ gì mấy vụ này, dĩ nhiên là hấn sẽ thoải mái đồng ý.

Q.2 - Chương 23: Đêm Không Bình Yên (2)

Phùng ca và Nhật Vũ cũng uống qua loa vài li rồi đón xe đến khu nhà Phú Mỹ Hưng gặp Nguyễn Kim Lợi bàn công chuyện ngay lập tức.

Phú Mỹ Hưng là khu nhà cao cấp dành cho những người có tiền, mà Nguyễn Kim Lợi lại là loại người đó nên hẳn hoàn toàn đủ tư cách ở trong những ngôi nhà xa hoa ấy.

Ngôi nhà số 160, tuy là đã gần 10h đêm nhưng vẫn chưa tính là khuya cho lắm, đến nhà người khác lúc này cũng không hẳn là quá rầy, thế nhưng...

Vừa đến cửa thì Nhật Vũ đã ngửi thấy một mùi lạ nồng nặc rồi, hắn quay sang hỏi Phùng ca: “Anh có ngửi thấy mùi gì không?”

“Mùi gì?”

“Mùi hàng nóng đó.”

“Mẹ kiếp, không lẽ chúng ta đến chậm? Đứa nào mà dám cả gan đem súng vào khu này vậy?”

“Có khả năng là kẻ thù của Lợi mập.”

Nhật Vũ và Phùng ca thăm ăn ý với nhau, cả hai nhẹ nhàng leo tường vào trong. Giữa sân là một chiếc xe hơi màu đen bóng lộn, đèn trong nhà vẫn bật sáng nhưng rất khó nhìn kỹ quang cảnh bên trong. Duy chỉ có Nhật Vũ là có thể, ngũ giác của hắn tốt gấp mấy lần người bình thường.

Trong nhà lúc này Lợi mập đang ngồi trên tình thế ngàn cân treo sợi tóc. Hắn cùng con gái và vợ ngồi một phía, đối diện là ba gã nước ngoài mặc âu phục đen trông vô cùng dữ tợn.

Nhật Vũ đánh mắt với Phùng ca là tạm thời dừng mạnh động, xong gã đóng tai lên tập trung vào cuộc đối thoại trong nhà.

“Tôi khuyên ông nên giao vật đó ra đây.”

Một tên nước ngoài mắt xanh tóc vàng dùng cái giọng lớ lớ nói tiếng Việt khá là bập bẹ uy hiếp Nguyễn Kim Lợi.

“Tôi không hiểu anh đang nói gì cả? Các người năm lần bảy lượt làm phiền gia đình chúng tôi rồi đấy.”

“Đừng giả ngây, tôi phải mất gần cả hai tháng trời mới nói được tiếng Việt đến trình độ này mà ông còn không hiểu sao? Ông còn muốn đảm bảo sự an nguy của gia đình ông nữa không đấy?”

Nguyễn Kim Lợi quay lại nhìn về phía vợ và con gái mình, ánh mắt đầy vẻ thương cảm. Hắn cảm thấy chính mình đã liên lụy đến mấy người bọn họ.

Nhật Vũ cuối cùng cũng đã nắm rõ tình hình rồi, đại khái là Nguyễn Kim Lợi nắm trong tay món đồ mà mấy thằng cha nước ngoài này thèm muốn, đơn giản vậy thôi.

“Được rồi, vật là của các người, nhưng hiện tại nó không có ở đây.”

“Ông muốn kéo dài thời gian? Đừng mơ, nếu trong đêm nay không giao nó ra thì đừng trách bọn này vô tình.”

Không phải dọa dẫm, hắn nói xong liền trực chỉ rút ra một khẩu súng lục đen ngòm có nòng giảm thanh. Quả nhiên là rất chuyên nghiệp.

Nhật Vũ cũng không phải là hạng người thiện lương gì mấy, nhưng hắn cũng không đành để Lợi mập và gia đình của gã phải chết.

Một trong ba gã có gương mặt dữ tợn không kém nói: “Giải quyết mẹ hết đi, xong rồi chúng ta tìm sau cũng được mà, dây dưa mãi để bọn cảnh sát mà lần ra là toi cả lũ.”

“Thằng Jack lúc nào cũng thích đàm phán, mày biết tính nó mà James.”

“John, kệ thằng Jack đi, mày giết hai vợ chồng chúng nó, để đưa con gái lại rồi hai anh em mình cùng hưởng.”

“Cũng không tồi, con bé rất xinh đẹp.”

Tuy là hai đứa này dùng tiếng anh để nói chuyện nhưng ít ra cũng có ba người hiểu, tay đồng bọn Jack của chúng, Nhật Vũ và cô con gái của Nguyễn Kim Lợi.

Tên Jack nghe xong thì chỉ biết cười khổ, hẳn căn bản là tên đồng tính nên chẳng có hứng thú với cô bé trước mặt.

Nhật Vũ thăm chửi bọn này cầm thú nhưng trong lòng thì cũng vô cùng háo hức.

Còn cô con gái thì tái xanh cả mặt.

Bạn đang đọc truyện *Tân Phong Thần Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 24: Tập Kích

“Lợi mập có nhà không?”

Tiếng Phùng ca từ cửa vọng vào làm cả bọn trong nhà giật mình, mà ngạc nhiên nhất chính là Nguyễn Kim Lợi, gã không tài nào hiểu nổi tại sao Phùng ca lại đến đây giờ này nhưng có người đến tức là có hi vọng.

Đây hiển nhiên là kẻ sách của Nhật Vũ, hẳn kêu Phùng ca đi phân tán sự chú ý của ba tên nước ngoài, còn bản thân thì đi đánh du kích.

Nhật Vũ hoàn toàn tự tin là có thể trực diện đánh cho ba thằng mũi lõ này không còn đường về quê mẹ nhưng chúng lại có súng và con tin, đây mới chính là điểm mấu chốt.

“Mày ra xem đi.”

Jack đánh tiếng cho James.

“Không còn nhiều thời gian nữa, mau giao cái đó ra đây.”

Nguyễn Kim Lợi do dự mãi cuối cùng cũng đã quyết định, hắn tiến về phía cái tủ lấy ra một bức tượng Quan Âm màu trắng giao cho Jack.

Ngay tại thời khắc mấu chốt đó, một thân ảnh lóe lên phá tung cửa kính lao về phía tay John đang đứng gần đấy. Một quyền tung ra đâm cho gã lộn vài vòng trên không trung rồi mới rớt xuống được.

Nhật Vũ đã ra tay.

Jack cảm thấy tê dại cả da đầu, đồng bọn của hắn dù gì cũng là lính đánh thuê nhất hạng vậy mà một đòn cũng không chịu nổi.

Quá sức khó tin.

Cũng phải thôi, thân thể Nhật Vũ cũng đã qua cải tạo mà trở thành siêu nhân, lại thêm công phu Thiếu Lâm bổ trợ thì tuyệt nhiên là siêu cấp cao thủ.

Ăn một đám của hắn mà vẫn còn đứng vững xem như cũng được tính là cao thủ rồi.

Nhưng ngay khi chưa kịp hoàn hồn thì Jack đã phải lãnh đòn rồi. Nhật Vũ vừa đạp chân xuống nền gạch men thì liền dùng sức bật mạnh về phía gã nước ngoài còn lại, dùng gối nện thẳng vào cằm.

Thế là đi luôn cả hàm răng.

Chỉ có thể dùng một chữ nhanh mà diễn tả.

Tiếp theo đó là một màn còn kinh hãi không kém làm cả gia đình thẳng cha Nguyễn Kim Lợi phải ngấm lại tính xác thực của phim ảnh về các siêu anh hùng.

Tên James sau khi ra đến ngoài mà chẳng thấy ai liền mặt nặng mày nhẹ mà đi vào trong, đập vào mắt của hắn là cảnh tượng hai tên đồng bọn nằm sải lai dưới nền đất lạnh và chẳng biết từ đâu chui ra một thằng ôn con đang nâng cả chiếc tay ga Nouvo lên mà lạnh lùng nhìn về phía mình.

Đcm! Là nâng nguyên chiếc xe lên đó.

James thiếu điều muốn rớt cả hai con mắt ra ngoài, chuyện sau đó thì ai cũng có thể tưởng tượng ra mà, nguyên con xe bay thẳng về phía hắn.

...

“Đêm nay nếu không có Phùng ca chắc cả nhà tôi đều phải chết mất.”

Cả đời Nguyễn Kim Lợi chưa từng bao giờ nói một lời cảm ơn thật lòng với bất kỳ ai, nhưng đây có lẽ là lần đầu tiên đó.

Phùng ca khách sáo vài câu cho có lệ: “Ông đừng cảm ơn tôi, là thằng Vũ ra tay hết mà.”

“Cám ơn chú Vũ nhiều lắm.”

Nhật Vũ nghe vậy cũng chỉ cười nhưng trong lòng thì thầm chửi: “Cái thằng mập mạp dịch, mấy năm trước còn dám lừa chó cắn tao.”

“Ày, anh Lợi sao lại khách khí như thế, làm em ngại quá đi thôi.”

“Mấy gọi điện cho thằng Tám chưa, kêu người qua xử lý ba thằng mũi lò này coi.”

“Gọi rồi, nó qua ngay.”

“Mà mày ra tay nặng thật đó, một thằng thì gãy cổ, thằng thì vỡ hết cả hàm, đáng thương nhất là cái thằng bên ngoài, nguyên cái xe bay vào người làm nát lồng ngực luôn rồi.”

“Bọn nó có súng đó, tui mà không quyết đoán thì đợi tới lúc nó móc hàng ra thì đã muộn rồi.”

Tán phét với Phùng ca vài câu xong, Nhật Vũ lại nhìn về phía gia đình Nguyễn Kim Lợi: “Ông Lợi, chúng ta thắng thắn với nhau đi. Ba thằng tây này đích thị là lính đánh thuê có tiếng đó. Còn nữa, ông kiểm đầu ra tượng ‘Bạch Ngọc Quan Âm’ vậy hả? Ông có biết cái đó là họa sát thân không?”

“Cậu biết cái này là ‘Bạch Ngọc Quan Âm’?”

“Hội Tam Hoàng vì nó mà đánh nhau đến đầu rơi máu chảy, ông làm như có mình ông biết chắc.”

Phùng ca xen vào: “Tao cũng không biết.”

Nhật Vũ trừng mắt nhìn thằng đại ca của mình kiểu như: “Anh im mệ cái mồm để tui nói có được không hả?”

Nguyễn Kim Lợi biết tình hình càng lúc càng không hay rồi, hần thở dài nhìn về phía người thanh niên trước mặt, hần cảm thấy có lẽ người này sẽ giúp được mình.

Bạn đang đọc truyện *Tân Phong Thần Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 25: Thôn Phệ Kỳ Bả

Nắm bức tượng ‘Bạch Ngọc Quan Âm’ bé bé xinh xinh trong tay, Nhật Vũ cảm thấy thật khó tin. Kể từ lúc sở hữu ‘Đại Trí Tuệ’ của nhân loại, hần vẫn mãi luôn suy nghĩ về con đường tu luyện cho mình. Như vị công tử sư phụ kia của hần đã nói, chỉ cần ‘Ngộ’ ắt sẽ đại thành. Phải rồi, như Kim Thiên Từ(1) sư huynh của hần phải mất hơn 9 kiếp người, mãi đến khi chuyển thể thành Đường Tam Tạng mới tu luyện đến cảnh giới Bất Diệt, sau đó đánh bại Tôn Ngộ Không rồi mới bắt đầu hành trình bất diệt của mình. Chẳng lẽ bây giờ cũng bắt hần phải bò từ từ như vậy sao?

Lắc đầu thờ dài, chuyện này tạm gác qua một bên đi đã. Trước mắt phải giải quyết cho xong mấy cái phiền phức nhỏ nhặt rồi hần hay.

Rời khỏi nhà của Lợi mập, Nhật Vũ và Phùng ca cùng vài đứa anh em khác lúi ba cái xác kia về, tuy nhiên không ngờ rằng vẫn còn một đứa thoi thóp, đó chính là gã đồng tính đã bị Nhật Vũ lên gối đến nát cả hàm răng.

Thôi thì đã làm phải làm cho trót...

“Nè, còn sống không mày, mở mắt ra nhìn cho kỹ đây. Tao biết là có người sai tội bậy đoạt thứ trên tay của tao.”

Nói rồi hần phe phẩy bức tượng trước ánh mắt tràn ngập ham muốn của Jack:

“Giờ tao thả mày, về bảo ông chủ của mày đến đây đàm phán với tao, rõ chưa. Cũng đừng kiếm chuyện với gia đình thằng cha Nguyễn Kim Lợi nữa, có gì thì kiếm tao đây này.”

Và anh chàng đồng tính đẹp trai của chúng ta liếc mắg gật đầu, không giết đã là may lắm rồi, đã vậy lại còn tha về nữa chứ. Ủi đơm, hẳn có lúc đã tưởng mình sẽ bị cả đám nam nhân to cao dày vò đến hoa tàn ngọc nát luôn đấy chứ, nay được ân xá thì khác nào lòi hẳn từ địa ngục lên thiên đường.

-o0o-

Ngày hôm sau, Phùng ca đi Lào, Nhật Vũ cũng thông báo với gia đình cô bé Lê Linh là sẽ dọn ra ngoài sống, ăn nhờ ở đậu mãi cũng kỳ, và lại cha mẹ cô ta cũng sắp về rồi, nghe đâu còn dẫn về một người họ hàng xa ở bên Mỹ nữa chứ, cả cái biệt thự cũng đầy ắp người rồi còn gì, mình lượn nhanh cho nước nó trong.

May mà lúc trước hẳn có mua một cái nhà ở ngoại thành, thích hợp cho việc lánh đời vô cùng.

Theo như những gì Nguyễn Kim Lợi đã nói, bức tượng này đứng thứ 99 trong số 100 kỳ bảo của thế giới, hoàn toàn vô giá đó. Đồn rằng đã được truyền từ thời nhà Thanh bên Tàu cho đến nay cũng hơn mấy trăm năm có thừa.

Lần đầu tiên nhìn thấy thì Nhật Vũ đã thông qua kho tri thức của Đại Trí Tuệ mà nhận biết được vật này, nhưng thứ làm hẳn kinh ngạc nhất chính là luồng linh khí nhân nhậ bao quanh nó, tuy là rất yếu nhưng hẳn vẫn cảm nhận được đó là ba động của Mộc hệ nguyên lực.

Nhật Vũ nhẹ nhàng vuốt ve lên bức tượng, tinh thần hẳn dao động, một chút Phật lực nhỏ nhoi vốn có từ chữ Vạn trên ngực truyền đến dẫn nhập vào bức tượng màu trắng trên tay.

Dị biến xảy ra, hấp thụ... dòng chân nguyên Phật lực đó điên cuồng hấp thụ Mộc hệ nguyên lực, cả quá trình diễn ra chưa đến một phần mười giây đồng hồ. Sau đó... bức tượng Bạch Ngọc Quan Âm đã vỡ tan ra thành tro bụi.

Quá tuyệt, không ngờ là lại còn cách này.

Thôn phệ (hấp thụ) là cách tốt nhất để tịnh tiến công lực, hay chính xác hơn là làm môn công pháp Bát Nhã Ba La Mật Đa tiến hóa.

“Danh sách 100 kỳ bảo trong thiên hạ sao? Ta sẽ thôn phệ cho bằng hết.”

Nhật Vũ cười như điên như dại, may mà trong nhà chỉ có mình hẳn, bằng không lại khéo có người tưởng rằng hẳn bị động kinh không chừng.

(1): Kim Thiền Tử chính là Đường Tam Tạng

Bạn đang đọc truyện *Tân Phong Thần Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 26: Sát Tinh Đến

“Mày nói là hai đứa nó đều đã chết.”

Jack nhìn lão đại của mình khẽ gật đầu.

“Không ngờ ở đó lại có cao thủ. Qua lời thằng Jack kể, hai đứa bây có đoán ra chút lai lịch nào của tay đó không?”

Vị lão đại này nhìn về phía góc phòng, một bóng người đáp lại: “Chỉ nghe kể thì rất khó đoán ra, phải tận tay giao thủ mới có thể rõ ràng được.”

“Ba anh em nhà J là do một tay người đào tạo, quyền thuật của người gần như là đứng đầu trong giới hắc đạo, lấy có gì mà bọn nó bị đánh cho không có cơ hội trả đòn là thế nào?”

Giọng nói của vị hắc bang lão đại này có vẻ hơi nóng lên rồi, tuy nhiên bóng người đứng trong góc phòng vẫn hờ hững đáp:

“Đạt đến cảnh giới cao nhất thì ‘Vạn Võ Quy Tông’, Karate cũng vậy, võ cổ truyền Trung Quốc cũng thế, ngay cả Wrestling cũng không ngoại lệ đâu. Võ thuật cơ bản là để giúp thân thể con người tiếp cận với cực hạn và tiến hóa. Theo như những gì Jack thuật lại thì gã này có thể dễ dàng nâng cả chiếc xe máy gần 200kg lên mà ném như vậy thì rất có thể hẳn đã tiến vào ‘Tiềm Lực Khu’.”

“Ta không có ý trách các người, nhưng phải nghĩ cách đoạt lại bức tượng ngay đi, khách hàng đang hỏi thúc chúng ta đó.”

“Lần này ta sẽ ra tay, tiện thể dẫn theo lão Tam và lão Tứ cùng xuất binh, cả ba cao thủ Tiềm Lực Khu phối hợp ta không tin là hắc vẫn chiếm thế thượng phong.”

Vị lão đại vô cùng hài lòng phát tay bảo tất cả lui đi, sau đó cả căn phòng đều trở lại khoảng không gian yên tĩnh vốn có của nó.

Bọn họ gọi là băng Âm Thập Tự, lão đại là anh cả, kế đến là lão Nhị cho đến lão Tứ. Lão Nhị cũng chính là bóng người trong góc phòng lúc nãy, đồ đệ của hắc chính là ba anh em nhà J đã bị Nhật Vũ đánh cho một trận lên bờ xuống ruộng.

Ngoại hiệu của hắc là Hắc Quyền Chi Vương, thành tích bất bại trong giới Hắc Đài (võ đài thế giới ngầm). Từ nhỏ đã luyện tập Karate, Triệt Quyền Đạo, Nhu Thuật và vật tự do, sau khi đoạt được chức quán quân thế giới giải K-1(1) thì lao đầu vào nghiên cứu võ cổ truyền Trung Quốc cùng các kỹ thuật đối chiến của quân đội. Năm 40 tuổi tiến vào Tiềm Lực Khu, trở thành một trong 10 siêu nhân có thật trên thế giới đứng hàng thứ 5.

Lão Tam là một sát thủ bậc thầy, rất giỏi cận chiến và kỹ thuật ám sát, thân truyền của Ninja phái Iga nhất mạch truyền đời của Hattori Hanzo(2). Cũng đã tiến nhập tiềm lực khu và đứng thứ 6.

Lão Tứ có biệt hiệu là Súng Thần. Có khả năng sử dụng tất cả các loại súng và phản xạ thần kinh vô cùng đáng sợ. Với thành tích gần như và vô địch thì hắc đứng thứ 3 trong 10 siêu nhân.

Lúc này Nhật Vũ vẫn không hề biết rằng hắc đã vô tình động đến ba sát tinh đáng sợ vô cùng.

(1): K-1 là 1 giải đấu tự do, vậy thôi.

(2): Hattori Hanzo thì quá nổi tiếng rồi

Bạn đang đọc truyện *Tân Phong Thần Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 27: Tập Bay

Đã hơn 3 ngày rồi nhưng Nhật Vũ đang rất cố gắng tập luyện... chính xác là tập bay.

Theo như những gì lão thiên thần mập mập Morgan đó nói thì thân thể của Bán Tiên vẫn có khả năng phi thiên độn địa, nhưng khoan nói đến việc chui xuống đất đi, dưới đó vừa dơ vừa tối nên chẳng ai thèm xuống đâu.

Bay, đơn giản chỉ là đem chân nguyên lực phân đều ra toàn thân, tản mát ra xung quanh phối hợp với linh khí của thiên địa làm thân thể trôi nổi.

“Đơn giản cái cục c*t.”

Đó là nguyên văn những gì Nhật Vũ đã chửi khi đọc quyển sách hướng dẫn tập bay trong túi Càn Khôn.

Cũng khoan nói đến kỹ thuật bay lượn, hiện giờ chân nguyên lực trong thân thể của hắc ít đến thảm thương. Người ta tuyên võ công tích tụ chân nguyên làm to kinh mạch để chứa chân nguyên ra mắt gần mấy chục năm thậm chí là cả trăm năm, Nhật Vũ chỉ tình cờ sở hữu võ công của Đạt Ma và dùng Đào tiên cải tạo thân thể nên dù biên độ thân thể đã tiến vào Tiềm Lực Khu nhưng kinh mạch và nguyên thần thì vẫn như cũ mà thôi.

Cũng giống như một bộ đội đặc chủng và một thằng du côn cùng xài súng vậy. Uy lực thì như nhau nhưng trình độ và kỹ thuật thì hoàn toàn khác biệt.

Nếu đụng phải cao thủ nội gia thì đảm bảo chỉ sau vài hiệp là Nhật Vũ sẽ bị xử đẹp ngay thôi, đó chính là sự chênh lệch của kẻ nhờ trúng số mà giàu với kẻ giàu từ hai bàn tay trắng và chính sức lực của mình.

Thế nên hi vọng cuối cùng của Nhật Vũ chính là công pháp Bát Nhã Ba La Mật Đa sẽ tiến hóa, chỉ cần đột phá vào cảnh giới Phục Hoại thì nhất định chân nguyên lực trong người sẽ dồi dào vô cùng.

“30cm.”

Đó là giới hạn cuối cùng mà Nhật Vũ có thể duy trì được, lơ lửng trên không trung 30cm, nghe thì có vẻ khá là ổn rồi đó nhưng cứ đứng được ra đó thì làm được cái đêch gì đâu.

Kỹ thuật bay, đẩy chân nguyên xuống lòng bàn chân hoặc tụ lại làm thành một đôi cánh.

Lại là chân nguyên, ta thì lại không có nhiều đến vậy đâu.

Vậy mới nói bay chính là một khát vọng, nó khiến chàng Vũ nhà ta nhớ đến bài hát ‘bay không cần cánh (Flying without wings)’ của nhóm ‘cuộc sống miền tây (Westlife)’.

Thế nhưng sự thật vẫn luôn phũ phàng như thế đấy, con người vẫn luôn khát vọng đến bầu trời cao vợi, họ làm ra máy bay, và rồi khi họ nhận ra rằng họ vốn có thể bay thì lại bất lực nhìn bản thân mình không đủ Pin để mà bay.

...

Thế nhưng rất nhiều năm sau đó, trong quyển hồi ký của một vị Đại Tiên có đoạn chép rằng:

“Lúc đó bốn tọa chỉ đành biết bất lực nhìn mình lơ lửng trên không 30cm mà không cách chi cải thiện được. Tuy vậy nhưng để thỏa mãn khát vọng bay của mình nên ta vẫn cố chấp đi mua một cây quạt và để nó thổi đẩy ta bay đi. Cứ coi như ta đang tự sướng tinh thần cũng được, âu cũng là vì tuổi trẻ bông bột.”

Quyển hồi ký đó liên tục đứng trong hàng ngũ những quyển kỳ thư nổi tiếng toàn tu chân giới, người người đều đọc, nhà nhà nghiền ngẫm. Nhưng không ai cười vị Đại Tiên đó cả, họ đều cho rằng ông ta rất thông minh và vô cùng kiên định, vì ước mơ bay lượn mà sẵn sàng cầm theo cả bình sạc điện cùng một cây quạt máy mà không sợ què chút nào, thực quả là một người đàn ông đích thực.

Bạn đang đọc truyện *Tân Phong Thần Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 28: Trần Thế Thành

Trần Thế Thành, cháu đích tôn của Trần gia đã đóng binh ở Sài Thành từ sau cách mạng tháng 8 đến nay. Gia đình rất có thế lực và giàu có, lại nói Thế Thành từ khi sinh ra đã được nhận định là kỳ tài trăm năm có một. Lớn lên đẹp trai, học giỏi, chơi thể thao cũng phi thường lợi hại cho nên rất được các cô gái hâm mộ, đặc biệt là võ thuật.

Hắn là bạn thân của Lê Linh, cùng thi vào một trường đại học. Sáng hôm nay khi đang trong bữa ăn sáng, cả nhà của hắn đã phải tiếp ba người khách nước ngoài lạ mặt. Cha của Thế Thành có quan hệ sâu rộng với hắc bang của nước ngoài cho nên họ tìm đến tận nhà cũng chẳng có gì làm lạ.

Theo như những gì họ nói thì họ đến Việt Nam để tìm một người, khi đưa tấm ảnh của người đó ra thì Thế Thành hết sức ngạc nhiên, đây chẳng phải là cái tên gốc Nhật Vũ đó sao?

Thế Thành thích Lê Linh, cái đó thì ai cũng biết, thế nhưng cô nàng suốt ngày bám lấy cái tên gốc mạt trí nhớ đó mà đòi hắn dạy võ công. Tuy là hắn cũng thật sự rất có bản lĩnh, một người đánh cả đám nhưng mà Thế Thành vẫn không cam tâm chút nào. Gã quyết tâm phải cua cho bằng được Lê Linh.

“Hình như tôi biết người này.”

Trần Thế Thành căn bản là chẳng quan tâm đến lí do tại sao họ tìm Nhật Vũ. Nếu là người quen thì đem hắn đi càng xa càng tốt, nếu là kẻ thù thì tiện tay chém chết giùm đi ta đốt pháo ăn mừng.

-o0o-

“Linh nè, em biết anh Vũ dọn đi đâu rồi không?”

“Nghe hắn nói là ra ngoại thành, có dịp chúng ta rủ cả đám xuống thăm hắn. Trong điện thoại hắn nói là gần đây nhớ ra được một số chuyện nên tình trạng có vẻ khá quang hơn rồi.”

Thế Thành hít sâu một hơi, trong lòng thầm rủa: “Lại còn điện thoại cho nhau nữa chứ, gian phu dâm phụ.”

“Chi bằng giờ đi luôn đi, nghe nói anh Vũ giỏi võ lắm, ba anh mới quen được 3 ông bạn cũng thuộc hàng khủng, dẫn sang cho bọn họ giao lưu một chút cũng vui.”

Lê Linh vô cùng sùng bái đánh nhau, mấy cái thứ náo nhiệt đó sao thiếu nàng được.

“Ok! Đi ngay cho nóng.”

Trần Thế Thành ngoài mặt thì tươi cười nho nhã nhưng trong lòng thì cười lớn ời là lớn, hắc đắc ý vô cùng. Sở dĩ hắc đắc cam đoan rằng ba thằng cha này sẽ đập Nhật Vũ ra cám là bởi vì trông nét mặt của họ chẳng giống đi thăm người ta chút nào, đã vậy lại liên tưởng đến vết thương trước ngực của hắc mấy tháng trước là đủ biết tình hình nghiêm trọng thế nào rồi.

“Đây rõ ràng là hắc bang thanh toán lẫn nhau, chết đi cho đỡ phiền phức.”

Trần Thế Thành, một tên công tử mặt trắng rất đáng tán thưởng, tâm cơ cũng không tệ chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Tân Phong Thần Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 29: Cao Thủ So Chiêu (1)

“Ai đó, chờ chút tới liền.”

Tuy ngoài miệng là khách sáo như vậy chứ thực ra trong bụng Nhật Vũ đang rửa thù: “Tổ cha đứa nào sáng sớm đến tìm tao.”

Vì chúa! Gần 10h rồi bỏ trẻ.

Lê Linh tinh nghịch trêu chọc: “Hết hồn chưa?”

“Rầm!”

“Nhật Vũ chết bầm, mở cửa ra mau lên, tại sao vừa thấy bốn tiểu thư là đóng cửa.”

-oOo-

“Tìm tôi sao?”

Nhật Vũ dùng tiếng Anh hỏi ba người khách nước ngoài.

“Phải.”

Một người đàn ông trung niên da đen tóc trắng, vóc dáng to khỏe, đeo kính cận, gương mặt có phần hơi khác khổ nhẹ nhàng đáp.

Nhật Vũ đã chú ý đến người này ngay từ đầu bởi vì khí tức của ông ta hết sức đặc thù, một người mà trên thân tràn đầy chiến ý, khí thế hùng hực tức có nghĩa là hắc đang sẵn sàng liều mạng.

Lại nói đến hai người bên cạnh, một người da trắng tóc vàng mắt xanh đứng tiêu chuẩn siêu cấp đẹp trai, ngay cả Lê Linh cũng phải lén liếc nhìn vài lần nhưng trên gương mặt của gã lại đầy mùi thuốc súng. Rõ ràng là một cao thủ chuyên xài vũ khí nóng.

Kỳ quái nhất chính là người châu á còn lại, Nhật Vũ không thể cảm nhận được bất cứ ba động khí tức nào từ gã cả, xem ra tên này là nguy hiểm nhất.

“Là vì bức tượng sao?”

Người đàn ông trung niên đáp: “Đúng vậy. Nhưng trước hết xin tự giới thiệu, ta gọi là Robert Kingston, đây là hai người huynh đệ của ta, Drew Smith và Hattori Kida.”

“Bọn ta theo lời mời đàm phán của ngươi lúc trước. Mời Chu tiên sinh cho giá đi.”

“Quả nhiên là tổ chức lớn mạnh, vốn vẹn có mấy ngày mà đã tra ra tên của ta rồi sao.”

“Chúng ta còn biết ngài đã từng ra vào khám hơn chục lần, nhưng đột nhiên sau đó mất tích một thời gian. Cách đây ba tháng thì lại xuất hiện ở Hongkong cùng với hai người lạ mặt.”

“Cận kề như vậy sao? Bái phục rồi đó.”

Lê Linh và Thế Thành ngồi kế bên nghe mà ù ù cạc cạc, tiếng Anh của cả 2 tuy không tính là quá tệ, có thể nghe và nói bình thường nhưng hai cha nội

này thì không quá rồi thì phải.

“Ê, sao tui nghe có vẻ như hai thằng cha này đang tăng bốc lẫn nhau vậy nhì.”

Lê Linh thắc mắc, nhưng nhìn vẻ mặt của Thế Thành còn mờ mịt hơn mình thì cũng chỉ đành lắc đầu cười khổ, nài hạ quyết tâm về phải đi bỏ tức Anh ngữ ngay thôi.

“Vậy đi, chúng ta cũng thắng thần với nhau, bức tượng đó ta lỡ tay làm hư rồi. Đèn tiền được không?”

“Đèn thì cũng được, giao mạng ra đây.”

Người đàn ông trung niên vẫn với cái ngữ khí nhẹ nhàng đó nhưng giọng nói đã pha đầy mùi thuốc súng.

“Hai đứa lui ra một chút.”

Lê Linh và Thế Thành không phải kẻ ngốc, cả hai đều đã nghe ra ý tứ của hai bên, xem ra không động dao kiếm là không xong rồi.

Lê Linh lo lắng: “Cẩn thận một tí, em không nghĩ là họ lại làm căng như vậy.”

“Đừng lo, luận bàn một chút cho vui thôi mà, ba vị này là cao thủ thứ thiệt đó, nếu em muốn học hỏi thì đừng chớp mắt đấy.”

Lời vừa dứt, Nhật Vũ liền đá tung cái bàn về phía người đàn ông đó, hai người bên cạnh cũng hiểu ý liền tránh sang một bên. Đây là trận đấu giữa hai cao thủ, ra tay trợ giúp cũng chính là sỉ nhục họ.

Cao thủ so chiêu, chính là sinh tử.

Bạn đang đọc truyện *Tân Phong Thần Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 30: Cao Thủ So Chiêu (2)

Dùng tay không gạt mạnh cái bàn sang một bên, gã nói:

“Robert Kingston, luyện võ từ năm ba tuổi, tinh thông Karate, Nhu Đạo, Vật Tự Do, võ cổ truyền... 20 tuổi vô địch thế giới, 40 tuổi tiến nhập tiềm lực khu, mong Chu huynh đệ chi giáo.”

Người đàn ông gọi là Robert đó báo ra một tràng các phái võ làm Nhật Vũ choáng váng cả đầu, nhưng hắn cũng quyết không thua.

“Chu Nhật Vũ, luyện 72 tuyệt học Thiếu Lâm từ lúc mới biết bò, 3 tuổi tinh thông Thập Bát Ban(1), 5 tuổi luyện ám khí, 7 tuổi học Đả Cẩu Bổng, 9 tuổi luyện xong Hàn Long Thập Bát Chương, 11 tuổi đại thành Thái Cực Kiếm, 15 tuổi sở hữu Càn Khôn Đại Na Di, 18 tuổi chu du thiên hạ không có đối thủ, 20 tuổi luyện súng, 21 tuổi chế tạo ra TNT mini siêu nhỏ, 22 tuổi được xưng là siêu cấp gián điệp có thể so sánh với James Bond, năm nay vừa thi lấy tất cả chứng chỉ của Harvard. Mong Robert huynh đệ tận tình chỉ giáo.”

Mọi người nghe hắn tự xưng một tràng xong cơ hồ đều hít dài một hơi, trong lòng thầm rủa: “Móa nó vô sỉ đến vậy là cùng.”

“Lên đi.”

Nhật Vũ và Robert lao vào nhau, quyền cước bay loạn, đấm đá tủa bủa. Thoạt nhìn thì có vẻ giống như lũ du côn ngoài đường đánh nhau nhưng nếu quang sát kỹ càng thì sẽ thấy rõ huyền cơ trong đó.

Quyền của Robert biến ảo cực nhanh, từ quyền đầu chuyển sang trào rồi lại duỗi mạnh những ngón tay ra chụp về phía đỉnh đầu của Nhật Vũ. Cơ hồ cùng lúc chân của gã cũng đá liên tục về phía hạ bản của đối phương.

Nhật Vũ cũng chẳng chịu thua, hắn nương theo lực lượng của đối phương mà giải phóng đi bót, tùy thời cũng phản kích vài quyền nên trông có vẻ khá là nhàn nhả. Nhưng chẳng ai biết sâu trong nội tâm của hắn đang kêu cha gọi mẹ liên tục:

“Móa, thằng điên này còn biến thái hơn cả anh Long.”

Tách ra...

“Hiệp đầu, Chu tiên sinh thua nửa chiêu.”

Nhật Vũ nghe đối phương chế nhạo thì càng thêm điên máu, hấn bắt chấp lao lên, bật mạnh lên không trung, vịn người xoay mình dùng hai lòng bàn chân áp lên trần nhà, bật mạnh một cái lao về phía đối phương, lòng bàn tay khế khép lại... xuất chiêu.

“Đại Xuất Bi Thủ - Phiên Thiên Ân.”

Một đòn phải bá đạo bất thành linh làm Robert như ngây dại đi, đây rõ ràng là tuyệt học trứ danh của Thiếu Lâm, là một tên cuồng võ thuật nên hẳn hiểu rất rõ và lòng tràn đầy hâm mộ.

Tuy nhiên vẫn chẳng dám lơ là, gã trụ mạnh hạ bàn, gạch men chịu không nổi sức nặng của Thiên Cân Trụ nên vỡ tan ra, hai tay giơ cao quá đầu làm thành một thế Thái Cực hóa lực.

Thế nhưng...

Giữa chừng thì Nhật Vũ lại biến chiêu, gã co người chuyển mình dùng chân đập mạnh về phía trước, Robert tính thuận thế đẩy thuyền nhưng không ngờ vô tình lại giúp Nhật Vũ an toàn đáp xuống đất.

Đúng vậy! Đòn Phiên Thiên Ân đó vốn không dùng để trực diện tấn công. Nhật Vũ vốn tính dùng nó để làm một đòn hư chiêu, lúc sau dùng đòn đá thì lại biến nó thành thực chiêu, đáng thương nhất là Robert dùng thế Thái Cực đã lộ ra quá nhiều sơ hở, nhất là ở trung lộ...

Cho nên...

“Hiệp thứ hai, người thua... và chết.”

Nhật Vũ lạnh lùng đáp, Phiên Thiên Ân xuất ra đánh mạnh vào Chấn Thủy làm Robert bay ra xa, cả tấm lưng đập mạnh vào bức tường làm nó vỡ vụn.

Cao thủ so chiêu, vẫn là sinh tử quyết chiến.

Trận đấu diễn ra còn chưa đến 10 giây đồng hồ.

Bạn đang đọc truyện *Tân Phong Thân Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 31: Khốn Cảnh

“Chết rồi sao?”

Cả đám đều ngẩn người ra, đặc biệt là hai huynh đệ của gã Robert, bọn chúng cũng không nghĩ là một cao thủ Tiềm Lực Khu lại chết dễ dàng như vậy. Trừ khi não bị tổn hại, tim bị vỡ tan hoặc toàn thân tan ra từng mảnh thì chẳng thể nào mà một siêu nhân lại chết được cả.

Bất chợt Robert lồm cồm bò dậy từ đống gạch vụn, Nhật Vũ kinh ngạc vô cùng. Phải biết đòn vừa rồi hẳn đã dùng hơn 8 phần sức, cho dù là một chiếc xe tank cũng phải bị chấn bay chứ đừng nói gì một người thường như vậy.

Robert thở khó khăn nói: “Không ổn, đã vỡ tâm tạng, phổi cũng bị thương, trận này ta thua.”

“Đến ta.”

Hattori Kida lên tiếng, Nhật Vũ cảm thấy đánh xa luân chiến với bọn này có vẻ là không ổn rồi, lại còn chưa kể đến chuyện nếu ba đứa nó liên hợp thì hẳn chết chắc, đang trong lúc tính đến đường chạy thì hẳn lại nhớ đến Lê Linh và gã mặt trắng Thế Thành.

Hắn thầm oán trong lòng: “Đúng là vương tay vương chân mà.”

“Được rồi, để họ đi trước đã.”

“Đi con mẹ nó, mày tưởng tao ngu hả.”

Đột nhiên gã Drew Smith này giờ luôn im lặng lại lên tiếng, trong giọng nói pha lẫn mùi thuốc súng rất nồng, đây hẳn là điển hình của loại người theo

phong cách Trương Phi.

Gã giương khẩu súng đen lên chĩa về phía Lê Linh và Thế Thành làm cả hai giật bắn cả mình.

“Tao nói để họ đi đi, đây là chuyện giữa chúng ta.”

Gã Drew Smith cười lạnh lùng: “Mày nghĩ là đạn của tao nhanh hay mày nhanh hơn?”

Nhật Vũ không do dự đáp: “Dĩ nhiên là tao, nếu mày dám bóp cò thì tao dám cam đoan chỉ sau một giây là mày sẽ ngủ một giấc dài ngay lập tức.”

“Chúng ta thử xem.”

Cơ hồ ngay lúc Drew vừa bóp cò thì Nhật Vũ đã lao về phía Lê Linh, dùng cả thân người che cho nàng, một chân đạp bay Thế Thành vào bụi cỏ.

Lê Linh đỡ đỡ cả người, nàng có chết cũng không ngờ sự việc lại quá đà như thế này, ngay ngốc một lúc thì nàng mới nhớ ra Nhật Vũ đã dùng thân chắn đạn cho mình.

“Anh...”

Nhưng hần nào có tâm tư nghe nàng kinh hô, ôm chặt tiểu mỹ nhân vào lòng, lao về phía bụi cỏ túm áo Thế Thành rồi phi thân qua bức tường lao đi thật nhanh.

“Đuổi theo.”

Drew nóng nảy la lên nhưng Kida liền phát tay: “Cứ để chúng nó chạy, ta tự có cách tìm ra.”

Bạn đang đọc truyện *Tân Phong Thần Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 32: Lệ Tuông Rơi

Nhật Vũ ôm hai người chạy một mạch về phía ngọn đồi đằng xa, đây là vùng ngoại thành nên nhiều nơi vẫn chưa bị đô thị hóa hoàn toàn, ngay cả đường cao tốc cũng chưa kéo dài đến tận đây cho nên rất dễ tránh đi tầm mắt của người khác soi mói.

Chọn đại một hốc hang nào đó kín đáo, Nhật Vũ liền bắt đầu nghỉ ngơi. Trận chiến vừa rồi thực sự đã tiêu hao hơn 7 phần thể lực của hắn, đúng là miễn cưỡng lắm mới có thể xách theo hai người mà chạy một quãng đường dài như vậy.

Lê Linh gần như phát hoảng, cô nàng nhìn gương mặt mệt mỏi và hơi thở hồng hộc của Nhật Vũ mà xót cả lòng. Hắn vì mình mà thành ra như vậy, hơn nữa người cũng là do mình dẫn đến.

Nàng khóc, đây là lần đầu tiên nàng khóc kể từ lúc trưởng thành cho đến nay. Một cô gái kiên cường và đầy nghị lực như nàng rút cuộc cũng đã rơi lệ vì một người xa lạ, và đó lại là một người đàn ông.

“Anh... không sao chứ?”

“Tạm thời thì không sao. Giúp tôi một tay đi.”

Không để cho Linh trả lời, Nhật Vũ liền cởi áo sơ mi ra, trên lưng là hai lỗ đạn sâu hoắm. Thành thực mà nói thì cũng không sâu mấy, tại vì Nhật Vũ đã phong bế chỗ thịt bị trúng đạn nên máu cũng không chảy ra.

“Súng của hắn là hàng đã qua cải tạo, lực sát thương rất mạnh, nếu là người thường chỉ sợ là đã xuyên thẳng qua thân thể rồi.”

Trong lúc Nhật Vũ thăm tính toán thì Lê Linh cũng đã hoàn toàn nhu thuận theo hắn, lẳng lặng giúp hắn gấp hai viên đạn trên lưng ra. Cũng may là cảm không quá sâu nên tùy tiện dùng tay cũng có thể làm được.

“Anh không đau sao?”

Hắn thờ dãi đáp lại: “Có một chút.”

Nhưng trong mắt của Lê Linh thì đó dường như lại là một hành động oán trách. Nàng bỗng nhiên lại ôn nhu vô cùng, cúi gằm mặt xuống, từng giọt nước mắt tuông rơi: “Em xin lỗi, cũng là tại em cả.”

“Không liên quan đến em, nguyên nhân đều do anh mà ra.”

“Nhưng...”

“Chúng đến rồi.”

Từ xa dần xuất hiện ba thân ảnh, theo sự khúc xạ của ánh sáng mặt trời mà nó trở nên méo mó, khung cảnh lúc này thật sự rất giống trong những bộ phim cao bồi của những năm 90.

“Anh đã sớm đoán ra bọn chúng sẽ tìm đến, nhưng không ngờ lại nhanh như vậy.”

“Giờ chúng ta phải làm sao?”

Phụ nữ dù có kiên cường đến mấy thì vẫn chỉ là những sinh vật mềm yếu muốn được che chở.

“Em dẫn theo cái tên phế vật này đi xa một chút, chiến trường này khá lớn cho nên anh không dám chắc là có thể bảo vệ được hai người hay không nữa.”

“Anh sẽ không sao chứ?”

“Nếu đánh không lại anh cũng chắc sẽ có thể chạy thoát. Hãy tự bảo trọng.”

Lê Linh gạt đầu, giờ nàng đã có một lòng tin mù quáng đối với hắn, nàng tin chắc rằng dù trong bất kỳ hiểm cảnh nào thì người đàn ông này vẫn sẽ an toàn mà rời đi.

Đợi cho Lê Linh xách Thế Thành đi xa, Nhật Vũ mới bắt đầu nhìn về phía ba thân ảnh kia, chúng đang tiến đến ngày càng gần.

“Tới đây, tao liều mạng với tụi mày.”

Bạn đang đọc truyện *Tân Phong Thần Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 33: Cực Hạn

“Nhanh bắt máy đi.”

Lê Linh gọi cho anh hai của mình là Lê Long, dù gì thì gã cũng quen một số bạn bè trong giới hắc đạo, nàng quyết định lợi dụng mối quan hệ của anh mình mà điều động một số nhân vật đến giúp.

“Xin hỏi ai đấy?”

Đầu dây truyền đến giọng nói già nua.

“Sao lại là ông, anh hai của cháu đâu?”

“Nó bỏ quên điện thoại ở nhà nên ta nghe máy, có chuyện gì sao?”

Đây hiển nhiên chính là người họ hàng mà cha mẹ của Lê Linh đã dẫn về từ Mỹ, dựa theo bối phận thì chính là anh em họ xa của ông nội nàng nên nàng phải gọi là ông trẻ.

Lê Linh càng lúc càng hoảng: “Bạn của cháu đang bị người ta đánh nên muốn nhờ anh cháu giúp đỡ, giờ phải làm sao đây?”

“Đánh lộn, cái đó thì đơn giản mà, cháu đang ở đâu, ta tới ngay.”

“Ông mà cũng muốn tham gia? Ông già rồi, đánh đấm thế nào được, người ta thì lại toàn là cao thủ nhất hạng.”

“Cái con bé này, coi thường ông nha, ta cứng hơn cháu nghĩ nhiều đó.”

“Nhưng...”

“Hình như ở ngoại thành đúng không, chờ 5 phút đến ngay.”

Nàng rút cuộc cũng chẳng hiểu mô tê gì cả, từ đây vào thành phố gần 100km, làm sao trong 5 phút mà đến được chứ?

-o0o-

“Cũng nên đến lúc kết thúc rồi.”

Gã Drew Smith lạnh lùng đáp: “Tao thích nhất là bắn vỡ sọ mấy con nhò còn trẻ rồi sau đó hiếp tụi nó, vậy mà mày dám phá đám.”

Nhật Vũ nghe vậy như phát điên lên: “Tao sẽ thiên mảy, thẳng biến thái.”

“Cùng lên.”

Kida hướng Drew và Robert khẽ ra hiệu, lúc này gã da đen Robert cũng đã khôi phục một chút thương thế trên người rồi, thân thể của siêu nhân không phải là thứ có thể dùng khái niệm của người thường mà đem ra so sánh được. Tuy là nói vậy nhưng cũng chỉ miễn cưỡng ở mức hoạt động bình thường được thôi, nếu cường hành vận động thì sẽ càng làm cho nặng hơn, phỏng chừng lúc này Robert cao lắm cũng chỉ có thể phát huy đến 5 thành thực lực là tối đa.

“Móa tụi mày, cậ đồng há.”

Kiên quyết chiếm thế thượng phong, Nhật Vũ chửi đồng một tiếng rồi đột kích về phía gã Robert đang bị thương. Kida lạnh lùng rút một thanh Katana lưỡi mềm (nhuyễn kiếm) quấn quanh bụng ra rồi cũng lao vào vòng chiến.

Khác với hai người huynh đệ am hiểu cận thân chiến đấu của mình, Drew không vội vàng mà từ từ chuyển sang dùng một khẩu súng lục màu bạc khác có kiểu dáng khá là cổ xưa, mang một chút hoài niệm của thời cao bồi những thế kỷ trước. Tuy nhiên nếu các đại ca hắc đạo mà nhìn thấy cảnh này thì chắc chắn sẽ sợ đến vỡ mật ra bởi đó chính là khẩu súng trứ danh mà Drew vẫn thường hay sử dụng, Silver Dog.

Đừng trông nó xoàn như vậy mà khinh thường, tuy là nhìn có vẻ khá nhỏ nhưng chất liệu cấu tạo ra nó hết sức đặc thù nên trọng lượng thật sự của nó cũng phải xấp xỉ 30kg. Nếu Drew Smith mà đã quyết định sử dụng nó thì chắc chắn sẽ có người phải chết.

Uy lực của khẩu súng thì khỏi phải bàn, có thể nói nó đủ mạnh để so sánh với súng nhắm AWM. Được các khoa học gia tiên tiến nhất của quân đội Hoa Kỳ chế tác, Silver Dog ngoài uy lực khủng bố ra thì bản thân đạn của nó cũng không tầm thường. Vò đạn bằng titan, bên trong nó nhồi một hỗn hợp thuốc nổ đặc chế đủ để nén uy lực bộc phát bằng một quả bom TNT. Đầu đạn được thiết kế theo kiểu mũi khoan và được kiểm soát từ xa bằng sóng điện từ.

Đây là vũ khí chuyên dùng để khắc chế những siêu nhân có thân thể cường hãn. Chỉ cần đầu đạn có thể ghim vào trong thân thể thì chỉ cần Drew muốn là nó sẽ phát nổ.

Một vũ khí siêu cấp.

Drew khẽ nâng súng lên, ngắm một cách cẩn thận. Nếu ai quen biết gã thì sẽ hết sức ngạc nhiên vì đây là lần đầu tiên trong hơn 30 năm qua hắn làm như vậy.

Trong vòng hỗn chiến. Kida điều luyện dùng nhuyễn kiếm như một thanh roi da quất tới tấp, đồng chí Nhật Vũ của chúng ta cũng hết sức khoa trương đi, một mình đánh hai tỏ ra phong phạm cao thủ hết sức là ghê gớm nhưng thực ra thì hắn đã sớm kiệt sức rồi, nguyện vọng của hắn cũng chỉ mong là trong vòng 10 giây kế có thể đem thằng Robert này đánh chết hẳn đi mới có cơ hội chạy thoát được.

Bởi Nhật Vũ nhận ra rằng trong ba thằng thì gã người Nhật Kida cũng chỉ đơn thuần là một con cọp giấy, ngoài các bí thuật Ninja ra thì thể thuật của gã cũng chỉ mạnh hơn cái thằng biến thái Drew kia một chút mà thôi. Chân chính đủ khả năng gây uy hiếp cho hắn về sau chỉ có tên da đen Robert này.

Một võ thuật gia chân chính ngoài cận chiến ra còn phải am hiểu cả về binh khí lạnh. Lần này gã đến đây tay không mà đã đánh ngang cơ với mình rồi, nếu cho gã một thanh đao thì chắc chắn bản thân sẽ bị chém ra làm đôi.

Nếu để hắn sống sót thì sau này người chết nhất định sẽ là mình.

Nhật Vũ dùng toàn bộ tinh thần kéo căng tất cả kinh mạch trong thân thể, vận dụng chút chân khí ít ỏi tạm thời duy trì thể lực và sức mạnh cơ bắp. Chỉ cần có thể giết chết Robert thì an tâm chạy trốn rồi.

Còn 3 giây.

Nhật Vũ sắp dùng hết toàn bộ vốn liếng rồi mà tên Robert vẫn cứ trơ trơ ra đó thôi.

Còn 1 giây.

Sơ hở, Robert lộ ra mi tâm, tận dụng khoảng thời gian mong manh đó, một quyền bạo phát đâm bay cả đầu của Robert. Nhật Vũ chiến thắng.

Chạy thôi...

Thế nhưng lúc này đột nhiên một tiếng súng vang lên, chân trái của Nhật Vũ đã bị bắn trúng làm hắn ngã xuống, Kida lao lên quyết không tha.

Kết thúc...

Bạn đang đọc truyện *Tân Phong Thần Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 34: Kiếm Thánh Lê Lợi

Vút...

Một thanh âm xé gió phát ra thu hút hoàn toàn sự chú ý của cả ba người.

Drew và Nhật Vũ hoàn toàn sững sờ còn Kida thì trợn mắt lên nhìn cái vật thể dài dài kia xuyên qua ngực mình mà cắm xuống đất.

Đó là một thanh gươm kiểu cổ truyền thoạt nhìn trông có vẻ hết sức cũ kỹ, lại mang chút gì đó hoài cổ. Thế nhưng nó lại đủ sức đâm chết một siêu nhân có biên độ thân thể vô cùng kinh khủng. Là do độ cứng hay do thực lực của người sử dụng?

Đó là câu hỏi mà Nhật Vũ đang thắc mắc.

“Là ai dám xen vào chuyện của Âm Thập Tự?”

Drew gào lên, xem ra đến nước này hắn chỉ còn cách đem uy danh của lão đại ra dọa mà thôi.

Nhật Vũ thấy hắn đang thất thần thì vội tận dụng thời cơ, lao lên rút thanh gươm đang cắm dưới đất ra rồi chém cho gã Drew đó một nhát. Nhát thời Nhật Vũ nhận ra thanh gươm này cũng chỉ là loại bình thường thôi, xem ra người dùng chính là một cao thủ.

Robert bị Nhật Vũ đâm bay đầu, Kida thì bị người thần bí kia phóng gươm giết chết, Drew cũng không tránh khỏi số phận bị chém làm đôi. Xem ra từ nay thực lực của Âm Thập Tự sẽ giảm mạnh đây.

“Rất cảm ơn bằng hữu đã ra mặt tương trợ.”

Thấy kiếm nhưng không thấy người, Nhật Vũ ngoài cách lớn tiếng cảm ơn thì chẳng còn biện pháp nào khác. Đột nhiên...

“Anh Vũ...”

Lê Linh từ đâu xuất hiện nhào vào lòng hắn, nàng khóc sụt sùi như một con mèo nhỏ. Nhật Vũ cười khổ không thôi, nhưng đột nhiên hắn phát hiện đi cùng nàng còn một người nữa.

Một lão nhân, thân cao tám thước (1m8), lưng dài vai rộng, mái tóc bạc phơ gấp phẳng theo kiểu Châu Nhuận Phát trong phim *Đồ Thần*, râu cũng bạc trắng phất phơ trong gió mang theo phong thái thập phần thoát tục. Tuy nhiên người này lại mặc một cái quần Jean bụi bặm và một cái áo thun phong cách Rock & Roll đầy dữ tợn hoàn toàn làm mất đi nét đạo mạo.

Có thể dùng hai từ ‘quái dị’ để hình dung.

“Chắc hẳn vị này vừa ra tay tương trợ...”

Còn không kịp đợi Nhật Vũ nói hết câu, lão nhân đã tiến lại giật thanh gươm từ trong tay của hắn ra, hung hăng nói: “Đồ mượn đó, lát còn phải trả lại.”

Lê Linh cũng ngừng khóc, nàng thút thít bảo: “Đây là ông trẻ của em, ông vừa cứu anh đó.”

“À! Vậy cảm ơn lần nữa, nhưng sao tôi thấy ông có vẻ rất quen mặt nhỉ, dám hỏi từng gặp qua chưa?”

“Ta thì cũng không quen người nhưng có nghe qua rồi.”

“Nghe qua?”

“Lật danh sách ra xem thử đi, đừng nói với ta là tên Noah quên thêm tên ta vào nhé.”

Giật mình, Nhật Vũ vội móc ra một cái túi gấm to cỡ lòng bàn tay, móc ngoáy một hồi cũng lôi ra một quyển sổ màu đen có hai chữ ‘Black List’ to đùng.

Đứng thứ 26 trong số 27 người trốn xuống hạ giới.

“Tên: Lê Lợi

Giới tính: Nam

Chức vụ: Vua nước Việt Nam

Đánh giá sơ bộ: Thực lực mạnh mẽ, đặc biệt tính cách quái dị, cần cẩn thận khi tiếp xúc.

...”

Con mẹ nó thật là vãi lúa mà, đây rõ ràng là Kiếm Thánh Lê Lợi trong truyền thuyết.

Bạn đang đọc truyện *Tân Phong Thần Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 35: Hai Thằng Khốn Nạn

“Biết tin gì chưa? Lão nhị, lão tam, lão tứ của Âm Thập Tự bị người ta giết chết.”

“Nghe nói còn bị cắt đầu gửi về cho lão đại của chúng nữa đó.”

“Phen này mất hết mặt mũi thử hỏi làm sao bọn chúng còn đứng chân trong hắc đạo được nữa đây.”

“Cái nước Việt Nam nghèo nàn đó mà cũng có cao thủ sao?”

“Đừng có nói bậy bạ, cao thủ quý ản giang hồ nhiều lắm, chẳng qua tại họ không muốn bài danh Thập Cường đó thôi.”

“Thế bị ai giết?”

“Tinh báo về là một tên tiểu tử thoát nhìn rất trẻ, nhưng có lẽ tuổi thật cũng không nhỏ đâu.”

“Chu Nhật Vũ... sau này chúng ta cần chú ý đến hắn nhiều hơn một chút.”

-o0o-

Nhật Vũ tự nhiên là không biết hắn đã trở thành đề tài bàn tán cho các đại gia tộc Mafia ở nước ngoài. Trong vòng một ngày giết chết ba siêu nhân bài danh thập cường, cái tên Chu Nhật Vũ đã trở thành danh từ cấm kỵ của các phương thế lực. Sợ rằng tương lai hắn ra nước ngoài cũng hết sức khó khăn.

Kể từ cái hôm phát sinh sự việc đến nay cũng đã qua ba ngày, kể từ đó thì Nhật Vũ cũng đã cùng Lê Lợi đã kết nghĩa huynh đệ.

Chuyện này nói ra thì cũng có hơi quái một chút, nguyên lai là Lê Lợi điển hình chính là một nam nhân hào sảng, tính cách bộc trực, ăn nói thô lỗ nên nói chuyện rất hợp với Nhật Vũ.

Hai người cứ mở miệng ra là ‘Dkm’, đặc biệt là thích nhậu thịt chó và uống Vodka.

Rõ ràng lịch sử đã bị sửa đổi, Lê Lợi đích xác là một tên lưu manh chính hiệu con nai a. Nếu để mấy bé mẫu giáo biết được thì...

Trong một quán Bar nọ, Nhật Vũ cùng Lê Lợi đang đàm đạo chuyện nhân sinh.

“Mẹ nó, chú không thể tưởng tượng ra cái vẻ mặt của con rùa lúc đó ra sao đâu?”

“Không phải là nó đã tặng grom thần cho anh rồi sao? Mắc gì phải đòi mần thịt nó chứ?”

“Làm đếch gì có grom thần ở đây, rõ ràng chỉ là một thanh kiếm bình thường thôi, thế mà bọn bộ hạ của anh lại tự sướng bảo là Thuận Thiên cái mẹ gì đó để thu phục lòng dân, thú thì thôi luôn.”

Lê Lợi cười hề hề tiếp tục: “Con rùa đó vốn là con của Long Vương, chẳng hay bị mắc cạn thế nào mà chui vào cái hồ đó, thế là đúng hôm anh đang mây mưa với tình nhân ở trên thuyền thì bị nó rình trộm.”

“Ăn thịt nó xong thì thằng cha Long Vương đến tìm anh đòi cạo xương róc da anh ra để tể thằng con của hắn. Anh điên lên chém bay một cái sừng của hắn luôn, nếu không nghĩ tới cảnh sau khi hắn chết sẽ làm bá tánh chịu nạn lụt lội thì anh cũng muốn một đao chém chết cha nó luôn rồi.”

Nhật Vũ đập đùi cười khoái chí: “Mẹ nó nói chuyện như vậy mới thấy khoái chứ.”

“Mà con bé Linh thật là hậu duệ của anh hả?”

“Cả nhà nó đều là nhất mạch của anh, lần này trọng sinh cốt là chỉ muốn tiêu dao khoái hoạt một phen sẵn tiện thăm bọn họ luôn.”

“Anh với Arthur ai mạnh hơn?”

“Luận về đòn đá độc đầu thì anh cũng chỉ nắm chắc được có 4 thành cơ hội, năng ta đích xác là rất mạnh. Nhưng nếu so về trình độ kiếm pháp thì suy cho cùng năng cũng vẫn chưa thể bằng ta được.”

Tiếp đó Lê Lợi lại cười dâm: “Mà con mụ đó trông cũng không tệ đó chứ, chú cứ mạnh tay mà cưỡng dâm nàng cho ta. Ta không tin đàn bà lại không có lúc mềm yếu, chú cứ canh ngày nào mà nàng có kinh thì ra tay.”

Nhật Vũ nghe thế thì thầm rùng mình một phen, con mẹ nó chứ thằng cha này ăn nói cũng dao búa quá đi thôi, mình không bị nàng ta thiến đã là may lắm rồi, còn đòi cưỡng dâm cái gì chứ.

“Cái này thì dễ từ từ, tình cảm cũng phải âm thầm bồi dưỡng. Dù nàng ta cho em xem chết mấy lần nhưng em cũng không có chấp đâu.”

“Thoạt nhìn thì thân thể của chú cũng rất cường hãn, so ra cũng chẳng kém anh bao nhiêu, nhưng chân khí thì quá ít, đã vậy hệ nguyên lực của chính bản thân mình cũng chưa được khai phá ra, ăn một chiêu của Arthur mà còn sống đã là may lắm rồi đó.”

“Sau này thì chưa hẳn...”

Nhật Vũ khẽ kéo áo làm lộ ra chữ ‘Vạn’ trên ngực cho Lê Lợi thấy.

“Đây là hàng khủng mà lão sư phụ đã cho em, thành thật mà nói thì nó phi thường khó luyện, em phải đem mấy món kỳ bảo chứa đựng linh khí ra mà thôn phệ mới có thể giúp nó từ từ tiến hóa được. Chờ em hấp thu đủ số lượng để đột phá tầng thứ nhất thì sẽ dễ dàng thu phục được Arthur, thoải mái đem nàng đặt dưới thân mà chinh phục cho xem.”

Lê Lợi trầm ngâm một lúc: “Mấy món kỳ bảo trong thời gian ngắn khó mà thu thập cho đủ. Thôi vậy đi, trước tiên anh sẽ giúp chú khai thông thất khiếu và kinh mạch bù vào điểm yếu thể lực, sau đó sẽ chỉ điểm về binh khí cho chú để bù vào sát lực. Như vậy thì dù không có ngũ hệ nguyên lực trợ giúp cũng sẽ không rơi vào thế hạ phong trước mặt Arthur lần nữa.”

“Vậy thì tuyệt quá.”

“Nói gì thì nói, tương lai nếu chú thu được Arthur thì nàng cũng tính là em dâu của ta, ta cũng có thể mặt dày hướng nàng xin chỉ điểm một chút kinh nghiệm lúc đột phá. Nên nói rằng trong chuyện này hai ta đều có lợi.”

Nguyên lai dù kiếm pháp kiếm pháp của Lê Lợi đã tiến vào cảnh giới ‘Nhập Vĩ’ trong truyền thuyết nhưng hơn trăm năm nay vẫn dừng ở bình cảnh của đệ nhị nguyên lực. Lê Lợi thấy tiềm lực của Nhật Vũ rất cao, và lại công pháp của hắn cũng là hàng thật giá khủng nên gã muốn mượn tay Nhật Vũ thu phục Arthur rồi mới dám mặt dày xin chỉ điểm về kinh nghiệm.

Phải nói rằng những cường giả, đặc biệt là cao thủ hết sức coi trọng sĩ diện. Lê Lợi danh khí ở Trung Tàng Thiên Giới cũng không thua Arthur là bao, chẳng lẽ lại hạ mình đi xin chỉ điểm? Chỉ có cách biến nàng thành em dâu, mà đã là người trong nhà thì cứ thoải mái thôi.

Như vậy, Nhật Vũ và Lê Lợi dành cả ngày để ngồi trong quán Bar nốc từng chai rượu Vodka và tính kế Arthur. Thậm chí Nhật Vũ còn khoa trương đến độ đem mấy cái thể lam tình mà hắn đã từng xem qua trên mấy phim AV mà thảo luận chi tiết. Đề tài về đàn bà thì đúng thật luôn là đề tài muôn thuở của cánh đàn ông, nhưng đến mức như hai tên này thì...

Thật là hai thằng khốn nạn mà.

Q.2 - Chương 36: Thuận Thiên Và Nghịch Thiên?

“Lê Lợi ta 3 tuổi đã bắt đầu rèn kiếm, 5 tuổi luyện kiếm, 25 tuổi xuất đạo, tung hoành thiên hạ không có đối thủ, 40 tuổi đột phá ‘Nhập Vi’ cấp kiếm pháp, 70 tuổi khai phá hòa hệ nguyên lực, 120 tuổi do quá tích mịch nên bề kiếm phi thăng. Kết thúc một đời cường giả.”

“Bản thân anh giống chú, tính tình nóng nảy, phóng khoáng, tùy tâm sở dục, không bị ước thúc, chính là loại người sinh ra để dùng đao và các loại vũ khí bá đạo khác, thế nhưng hết lần này tới lần khác anh đều luyện kiếm, chính là vì muốn nghịch thiên.”

“Cái gọi là nghịch thiên chính là đi ngược với những gì mà lão tặc thiên đã sắp đặt. Con người từ khi sinh ra đã bị định đoạt số phận của mình, nếu nghịch thiên ắt phải trải qua tai kiếp, nhưng nếu thành công thì sẽ như phượng hoàng khởi tử, bay lên từ đồng tro tàn mà hồi sinh.”

“Nhập Vi cấp kiếm pháp của anh chính là thành quả trước mắt. Anh có thể đem tính cách của mình dung nhập vào kiếm, dùng kiếm như đao, hoàn toàn có thể phá vỡ quy tắc chung của các loại binh khí.”

Lê Lợi đem một tràng đao lý ra giảng giải làm Nhật Vũ phải lúng búng cả đầu, tuy là hần sở hữu Đại Trí Tuệ nhưng dù sao thì cũng thuộc trong phạm vi của con người mà thôi, còn đao lý của Lê Lợi nói ra chính là Thiên Đạo của tu chân giới.

“Như Arthur, tính cách trầm ổn, ôn nhu nhẹ nhàng, điển hình của một người thiếu nữ nên kiếm pháp là thứ mà nàng ta am hiểu nhất, nhưng như thế thì cho dù luyện đến vô tận năm tháng đi chăng nữa vẫn sẽ không bao giờ có thể tiến vào Nhập Vi cấp được đâu.”

“Muốn chân chính đột phá ở phương diện binh khí thì phải nghịch thiên.”

“Nhưng anh khuyên chú nên thuận thiên mà luyện, cái gọi là thuận thiên chính là chọn lựa binh khí phù hợp với tính cách của mình, thoải mái mà không bị ước thúc, như vậy sẽ thì sẽ không mất thời gian quá lâu.”

Nhật Vũ trầm ngâm cả nửa ngày cuối cùng quyết định chọn thuận thiên mà luyện, tuy là cảnh giới Nhập Vi cũng vô cùng hấp dẫn nhưng hần cũng đâu thể như Lê Lợi mà luyện kiếm hơn mấy chục năm được.

Binh khí phân làm 9 hệ: Đao, kiếm, thương, đại đao, mâu, chùy, thuẫn, cung, trùy (dao nhỏ).

Nhật Vũ chọn đao nhằm sức tích sát lực và lợi dụng ưu thế tốc độ cùng mức bạo phát của thân thể mình. Nói không ngoa thì phòng chừng nếu Nhật Vũ dùng mười phần sức cho một đao thì ngay cả xe tank cũng có thể chém ra làm đôi, với điều kiện là thanh đao đó đủ cứng cái đã.

Bạn đang đọc truyện *Tân Phong Thần Diễn Nghĩa* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 37: Cứu Người (1)

Nhật Vũ đứng thẳng, hai chân ngang vai cân bằng trọng tâm. Hơi thở nhịp nhàng điều hòa, cổ tay khẽ lắc nhẹ làm thanh đao vang lên âm thanh ‘ong ong’ như muốn chọc thủng màng nhĩ của người khác vậy.

Mãnh Hổ Đao nặng 72kg, dài 3 thước (1m3). Đây là thanh đao mà Lê Lợi đã đặc biệt rèn ra cho Nhật Vũ, dùng loại chất liệu phi thường quý hiếm và hòa hệ nguyên lực rèn liên tục trong vòng 7 ngày mới thành hình. Tuy không dám xưng là đủ sức đồ Thần trảm Phạt như trong mấy cái tiểu thuyết YY bên Tàu nhưng cũng có thể nói là chém sắt như tàu hủ cũng không sai biệt mấy.

Vung đao lên, Nhật Vũ bắt đầu chém. Hần chém rất chậm, nhưng lực lượng dồn vào cánh tay thì mạnh mẽ vô cùng.

Đã hơn 3 tháng nay, Nhật Vũ luôn cố gắng lĩnh hội ý nghĩa thâm ảo của đao pháp. Lê Lợi đã từng nói với hần rằng:

“Sư phụ của mình chính là bản thân mình, người tự lĩnh hội đao pháp còn có lợi hơn là bá sư lung tung.”

Thế nên Nhật Vũ đã tự suy nghĩ ra bốn phương pháp vận đao của riêng mình lần lượt gọi là: Ngọa, Tàng, Tốc và Lực.

Ngọa ở đây chính là khí thế. Một khi đã xuất đao thì phải như khai thiên phá địa, xứng với cái câu ‘lực bạt sơn hà khí cái thế’. Đó chính là Ngọa.

Tàng cũng có thể hiểu như việc thu liễm chính mình, ẩn giấu sát cơ và bất thần tru diệt. Đó chính là Tàng.

Tốc như tốc chiến, đã ra tay là quyết không hối hận, đã vung đao thì không chết không thôi. Trận đao như thủy triều liên miên bất tuyệt, đồ đao vô hận. Đó chính là Tốc.

Lực chính là đem bản thân và đao dung hợp làm một, nhân đao hợp nhất tâm như ý cảnh. Lực của đao và lực của người nhân theo cấp bội số sẽ tạo ra một lực sát thương vô cùng đáng sợ. Và đó chính là Lực.

Khi Lê Lợi nghe xong cũng tấm tắc khen không ngớt, còn bảo hẳn là thiên tài sinh ra để dùng đao. Bốn thứ đạo lý này nghe qua thì khá là đơn giản nhưng lại bao hàm cả thiên địa trong đó, thật nếu có thể đem đao pháp đó tu luyện đến Nhập Vi cấp thì chân chính có thể cùng chư Tiên tranh đấu cũng là chuyện hoàn toàn có khả năng.

...

Trải qua hơn mấy tiếng đồng hồ vung đao, Nhật Vũ cơ hồ đã thấm mệt, hần vất và cầm đao xuống đất, đang tính đi tắm thì điện thoại chọt reo lên.

“Anh Vũ, ra cửa chờ em, có chuyện lớn rồi.”

Lê Linh giọng trong điện thoại nghẹn ngào như sắp khóc.

“Từ từ mà nói, có chuyện gì?”

“Nhỏ Mai bạn em đêm qua bị tai nạn giao thông, đưa vào phòng cấp cứu, sáng nay bác sĩ bảo là có thể giữ được mạng sống như phải sống đời thực vật mất rồi.”

Nhật Vũ cũng nhớ lại là trong đám bạn của Lê Linh cũng có một cô nàng gọi là Phạm Tuyết Mai, tuy là đám con gái ai cũng yêu mến đồng chí Nhật Vũ nhưng riêng cô nàng này thì lại vô cùng chán ghét hẳn mà chẳng hiểu lý do tại sao nữa.

“Gọi anh thì có ích gì, sao không chờ ông trẻ em về rồi giải quyết.”

Lê Lợi vì muốn khai mở kinh mạch gia tăng chân khí cho Nhật Vũ nên cố ý lên Đà Lạt báỉ phóng một môn phái cổ tu của Việt Nam nhằm hướng họ hỏi phương pháp. Thế nên trong hơn một tháng nay thì Nhật Vũ vẫn đóng cửa bế quan luyện đao một mình.

“Em biết ông và anh chẳng phải người thường nên chắc chắn sẽ có cách, anh làm ơn cứu Mai đi. Hu hu...”

“Được rồi, để anh thử một lần.”

-o0o-

Trong bệnh viện nhân dân 115, Phạm Tuyết Mai đang ngủ mê man trên giường bệnh, mái tóc dù bị cạo sạch để phẫu thuật nhưng gương mặt xinh đẹp vẫn cứ như vậy mà sáng ngời.

Cha nàng ngồi cạnh bên hết sức ảo nằng, còn mẹ nàng thì đã khóc đến sưng cả mắt. Nếu hôm nay Lê Linh không nói là sẽ đi mời cao nhân đến chữa trị thì phỏng chừng bà ta cũng sắp xiu đến nơi rồi.

Cánh cửa phòng bệnh mở ra, Lê Linh cùng một chàng trai lạ mặt đi vào. Anh chàng này thoát nhìn mục quang thanh tú, da thịt trắng trẻo, tướng ta thon gọn hàm súc, rất có sức quyến rũ với nữ nhân.

Hiển nhiên đó chính là đồng chí Nhật Vũ của chúng ta.

Không để cho mọi người kịp chào nhau, Nhật Vũ đã hỏi ngay: “Cô bé ngủ bao lâu rồi?”

Cha của Tuyết Mai xem ra vẫn còn đủ cơ trí, hần thấp thòm đáp: “Đã hơn 12 tiếng rồi.”

“Tôi nghĩ là vẫn còn kịp.”

Mẹ của Tuyết Mai khản cầu: “Tôi xin cậu hãy cứu con bé, kiếp này tôi nguyện làm trâu làm ngựa cho...”

“Khoang nói đến ơn nghĩa, cứu người quan trọng hơn, bác làm ơn tránh ra một chút.”

Nhật Vũ sấn tới, kéo một chiếc ghế ngồi cạnh giường của Tuyết Mai trước ánh mắt kinh ngạc của ba người.

Cha Tuyết Mai nghi hoặc: “Cậu tính làm sao để chữa đây?”

“Cầu nguyện.”

“Chỉ đơn giản vậy thôi sao?”

“Phải.”

Cha của Tuyết Mai là Công An, tự nhiên là sẽ thuộc trường phái duy vật chứ không phải là duy tâm, làm sao có thể tin vào việc cầu nguyện cho được chứ. Nếu không phải các bác sĩ tài giỏi nhất của bệnh viện đã hoàn toàn bỏ tay thì hẳn cũng chẳng nguyện ý đi nhờ vả người lạ.

“Tôi biết là ông bà nghi ngờ tôi nhưng xin nói trước, tôi không phải là thầy thuốc đâu.”

“Không phải thầy thuốc?”

“Tôi là người luyện võ.”

Còn không đợi người khác phản ứng, Nhật Vũ liền bắt đầu tụng niệm. Ban đầu thì hắn đọc kinh Phật, sau thì lại chuyển sang đọc kinh của đạo Công Giáo rồi đến kinh Quran của đạo Hồi.

Bạn đang đọc truyện *Tân Phong Thần Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 38: Cứu Người (2)

Lúc đầu cha mẹ của Phạm Tuyết Mai còn bán tín bán nghi, nhưng khi nghe Nhật Vũ tụng kinh thì thái độ của họ đã hoàn toàn thay đổi. Xin lỗi, phải nói là tâm thần của họ đang lâm vào một trạng thái vô cùng ảo diệu khó mà diễn tả bằng lời. Ngay cả cô bé Lê Linh dưới sự chỉ điểm của Lê Lợi mặc dù đã có được tâm lý trấn định đi chăng nữa cũng cảm thấy hết sức mờ mịt mà tin phục.

Lúc này cả ba người đều coi Nhật Vũ như một vị thánh sống, họ có một lòng tin mù quáng rằng hẳn nhất định có thể cứu sống Tuyết Mai.

...

Trải qua hơn 10 tiếng tụng niệm liên tục không ngừng như vậy, Nhật Vũ cũng đã thấm mệt, hắn càng đọc càng gia tăng cường độ và chất giọng.

Đây gọi là phương pháp chấn động thanh âm, hay còn gọi là Chân Ngôn.

Tuyết Mai phải sống đời thực vật là vì hệ thần kinh trung ương bị tổn thương, Nhật Vũ đơn thuần là chỉ dùng sóng âm thông qua lời nói kích thích sự tái tạo của tế bào não mà thôi.

Nếu một cao thủ có đủ tu vi thì hoàn toàn có thể vận dụng phương pháp chữa bệnh như thế này.

Ví dụ sóng động nhất chính là hai võ giả tối cao của nhân loại, Jesus và Thích Ca Mâu Ni. Họ tu luyện võ thuật đến một mức độ có thể nói là sắp phi thăng đến nơi luôn rồi.

Hai người bọn họ kiến lập tôn giáo, nếu không có bản lĩnh chân chính thì ai dám theo mà tin phục. Đặc biệt hơn nữa là lời nói của họ phát ra đều có sức mê hoặc rất lớn, nếu nói một cách bóng bẩy thì đó chính là ‘mị dân’.

Trong kinh thánh cũng đã từng đề cập đến việc Chúa Jesus phát ngôn làm cho người chết sống lại căn bản chính là phương pháp chấn động âm thanh như thế này, một lời nói ra làm cho tim đập lại và não cũng tái hoạt động, loại sự tình bá đạo như thế đồng chí Nhật Vũ của chúng ta vẫn chưa đủ khả năng nhưng nếu hắn kiên trì trong một quãng thời gian dài thì không chừng sẽ thành công.

...

Hai tiếng sau, Nhật Vũ chậm rãi ngừng đọc.

Hắn nhẹ nhàng dùng bàn tay đặt lên trán Tuyết Mai, khẽ động chân khí làm ấm các dây thần kinh.

Một lúc lâu sau, hai mí mắt của người bệnh dường như khẽ động, chi tiết này làm cho mọi người vui mừng không thôi, đặc biệt là cha mẹ của nàng.

Nhật Vũ biết bốn phận đã xong cũng lặng lẽ cáo từ, cha mẹ của Tuyết Mai sống chết muốn ngày sau tạ ơn hắn, hắn cũng chẳng quan tâm.

Trên xe, Lê Linh dùng ánh mắt kỳ quái nhìn hấn hỏi: “Đường như anh rất suy tư nha.”

Nhật Vũ cũng chẳng buồn nói chuyện, hấn thấy gia đình Tuyết Mai vui vẻ bên nhau như vậy thì cảm thấy rất tội thân cho chính mình.

Nhật Vũ vẫn luôn tự hỏi biết năm nào tháng nào mới có thể gặp lại được cha mẹ? Họ là ai? Bản thân mình có anh chị em gì không?

Hấn buồn nhưng chẳng hiểu sao mãi vẫn không khóc được.

Bạn đang đọc truyện *Tân Phong Thần Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 39: Bế Quan

Một tuần sau Lê Lợi trở về, hấn đem theo hai tin tốt và một tin xấu.

“Thứ nhất là ta đã tìm ra được phương pháp trợ giúp người tăng triển về mặt chân khí và nội nguyên thần trong thân thể. Thứ hai là còn một tháng nữa là đến năm mới, đại hội Thần Bài năm nay sẽ không tổ chức ở Las Vegas nữa mà là trên một du thuyền ở khu vực Nam Thái Bình Dương.”

“Cái đầu thì em còn coi là tin tốt, nhưng cái vụ thần bài gì đó liên quan đến gì đến chúng ta?”

“Ngu vãi, chú phải biết lúc đó ngoài vụ cờ bạc ra thì sẽ còn một đại hội đấu giá các cổ vật kỳ bảo trên thiên hạ, chúng ta sẽ tham gia tranh đoạt, nếu không tranh lại thì cướp.”

“Thì ra là vậy, còn tin xấu?”

“Arthur cũng tham gia, năng lấy thân phận là công chúa của một đại gia tộc Anh Quốc.”

“Vậy cũng tốt, nhân tiện sẽ giải quyết luôn.”

Tuy là nói vậy nhưng Nhật Vũ vẫn mãi băn khoăn vì lý do gì mà trùng hợp như vậy? Chẳng lẽ năng ta biết trước là mình sẽ bị mấy món cổ bảo đó động tâm hay sao?

“Anh cũng nghe qua chuyện chú cứu người rồi, làm tốt lắm.”

“Cái đó tính là gì, nhưng thu hoạch lớn nhất chính là trong lúc niệm Chân Ngôn thì em đã cảm thấy tinh thần của mình bị ảnh hưởng, có cảm giác như bản thân mình rất vĩ đại, rất cao cả.”

Lê Lợi suy nghĩ một lúc rồi nói: “Việc này khá là trùng tượng một chút, nếu nói không sai thì đó chính là trạng thái ‘Vô Định Xuất Thần’ trong truyền thuyết.”

Nhật Vũ thắc mắc: “Vô Định Xuất Thần?”

“Đó là một hình thức trạng thái của một tuyệt kỹ xuất phát từ phương tây, đem bản thân tôn lên chí cao, đặt hết niềm tin vào bản ngã của chính mình, duy trì sự tự tin và đem thực lực đề thăng lên một khoảng không nhỏ.”

“Bắt nguồn từ chuyện năm xưa Jesus tuy công lực đã đại thành nhưng 12 đồ đệ của hấn tu vi vẫn chưa đâu vào đâu, suy nghĩ mãi nên Jesus đã quyết định sáng tạo ra cái gọi là ‘Vô Định Xuất Thần’. Nhưng cái khó khăn nhất khi tu luyện môn này chính là đòi hỏi tinh thần và ý chí kiên định, thế là tuy tuyệt kỹ đó vốn rất bá đạo nhưng hầu như rất ít người luyện thành. Cải biến lại một lần, Jesus đem hình tượng của mình ra cho bọn đệ tử tôn thờ và áp dụng, thế là từ đó tôn giáo của hấn đã ra đời.”

Nhật Vũ vỗ đùi: “Bà mẹ nó thì ra là vậy, trong kinh thánh có đoạn chép rằng tên đồ đệ của Jesus sau khi tin tưởng hấn thì có thể bước đi trên mặt nước, căn bản chính là nhờ vào trạng thái ‘Vô Định Xuất Thần’ này đây mà.”

“Không sai, thế nhưng tin vào người khác thì vẫn chưa chân chính gọi là ‘Vô Định Xuất Thần’ được. Phải tin vào chính mình, phải đem bản thân mình trở thành hạch tâm của vũ trụ, trở thành Thần Thánh cao cao tại thượng.”

Một võ giả cần phải chú trọng hai thứ, đó là tâm cảnh và thân thể. Thân thể thì có thể tôi luyện nhưng tâm cảnh thì phi thường khó khăn. Thế nên mới nói trạng thái ‘Vô Định Xuất Thần’ chính là tuyệt kỹ quá mức bá đạo, tùy tiện tự sướng một phát là đã có thể đem thực lực đề thăng lên rồi.

“Cái đó tính sau đi, trước mắt em muốn bế quan.”

Lê Lợi giật mình: “Bế quan? Làm gì?”

Nhìn sắc mặt Lê Lợi như ngây ra, Nhật Vũ cười bí hiểm một cách dễ chịu.

Bạn đang đọc truyện *Tân Phong Thần Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 40: Nghịch Thiên Huyết Ma Dao

Hôm nay là ngày 25/12/2010, cũng tức là ngày giáng sinh, Lê Linh được nghỉ học nên cùng lão gia gia của mình là Lê Lợi đến công viên Lê Thị Riêng luyện kiếm. Lê Linh từ miệng của lão biết được một số khái niệm cơ bản về cường giả trên thế giới nên nàng quyết tâm đặt mục tiêu ở Tiềm Lực Khu trong tương lai.

Cả tháng nay hầu như nếu có ngày nghỉ là nàng đều cùng ông mình luyện. Lê Lợi cũng phi thường hài lòng với hậu bối này, luận về thiên tư hay tính cách đều thấp phần giống hần, chỉ khác biệt giới tính thôi.

Nếu Nhật Vũ đã không chịu nghịch thiên thì hần cũng đành đặt tâm tư lên Lê Linh, chỉ sợ rằng tương lai sẽ xuất thế một Kiếm Thánh thứ hai cho xem.

Bài kiếm pháp mà Lê Linh múa phi thường nhanh, nàng dùng hơn nửa ngày để học tập chiêu số và dành ra ba ngày để múa thuần thục từng đường kiếm. Cứ như vậy kể từ lúc Nhật Vũ bế quan đến nay thì Lê Linh đã chính thức bước trên con đường của cường giả cũng đã được một tháng rồi.

Đột nhiên Lê Lợi cảm thấy từ đâu xuất hiện một luồng sát khí rất kinh khủng, phương hướng rõ ràng từ phía ngoại thành, chính xác là từ hướng nhà của Nhật Vũ.

Lê Lợi biết có chuyện chẳng lành, tay cấp đưa cháu gái rồi chạy hết tốc lực. Hần cũng có khả năng phi hành nhưng chưa đến lúc phải bộc lộ thân phận thật sự cho Lê Linh nên gã cũng chẳng muốn phô trương.

Lê Linh chỉ cảm thấy gió tấp qua mặt vù vù một lúc thì đã đến nhà của Nhật Vũ.

“Anh Vũ có chuyện gì sao ông?”

“Nó sắp phá quan rồi.”

Đột nhiên ‘ầm’ một tiếng làm hai ông cháu giật mình, khi chạy vào thì thấy Nhật Vũ đầu tóc tán loạn, quần áo xộc xệch, tay cầm Mãnh Hổ Dao khê rung rung, hai mắt trừng trừng đầy to máu bên trong.

Làm cho người ta sợ nhất chính là luồng hắc vụ đang lượn lờ xung quanh hần, tạo nên khí thế tà ác ngút trời, nếu ai vô tình nhìn thấy sẽ cảm giác không rét mà run.

Lê Lợi thần tình nghiêm trọng nhìn Nhật Vũ: “Còn tỉnh táo không?”

Nhật Vũ cũng chẳng thèm đáp lại hần, chỉ lẳng lặng ném thanh đao xuống đất vô tình làm sức nặng của nó đập vỡ cả nền gạch men.

Nhưng khi vừa vừa thanh đao ra thì luồng hắc vụ liền tiêu thất... xin lỗi, phải nói là nó theo từng lỗ chân lông mà chui vào thân thể của Nhật Vũ, bộ dáng một mối uế oải ban đầu cũng theo đó mà biến mất.

Vừa khôi phục tinh thần hần liền chửi: “Con mẹ nó, mới tăng đầu mà đã khủng bố như vậy, thực là quá đáng sợ đi.”

Lê Lợi thở phào: “Còn sức chửi là tốt rồi.”

“Nghịch Thiên Huyết Ma Dao này cũng chẳng phải là thứ tốt lành gì, ta cảm thấy có chút hối hận rồi đó.”

Nguyên lai ngày đó khi Nhật Vũ quyết định bế quan thì đã đem ra cho Lê Lợi xem một quyển trục gọi là Nghịch Thiên Huyết Ma Dao. Đó là một bí kỹ của người Tu Ma trong thiên hạ, được phân nhánh từ công pháp tu luyện Huyết Thần Kinh.

Lê Lợi cũng cảm thấy có chút nguy hiểm khi tu luyện thứ này, dù sao đây cũng là hàng trong Ma đạo, tuy nhiên khi đọc kỹ thì hần lại hết sức tán thành

việc Nhật Vũ tu luyện món này.

Nghịch Thiên Huyết Ma Dao được phân nhánh từ công pháp Huyết Thần Kinh bá đạo vô cùng. Bản thân nó dụng đao pháp làm xương cốt, dùng huyết khí của bản thân và địch nhân làm da thịt, tu luyện phi thường dễ dàng nhưng sau này nếu muốn tiến triển tu vi thì phải chém giết nhiều một chút. Nói cách khác, Nghịch Thiên Huyết Ma Dao sinh ra là để chém giết.

Nghe thì có vẻ khá là nặng mùi máu tanh, nhưng Lê Lợi và Nhật Vũ đều chú trọng đến tính thực dụng và khả năng tu luyện dễ dàng của nó. Tương truyền rằng Huyết Thần Kinh nếu cách khoảng thời gian nếu không hấp thụ huyết tinh thì sẽ phát điên nhưng Ma Dao thì không cần phải thế, chỉ cần chém giết là đủ rồi, còn nếu không thì tu vi sẽ mãi dậm chân tại chỗ không một chút tiến triển. Nói cách khác, tu luyện môn này chỉ có lợi chứ không có hại chút nào.

Nghịch Thiên Huyết Ma Dao chia ra làm 9 tầng cảnh giới. Khi tiến nhập tầng thứ nhất thì xung quanh sẽ tỏa ra hắc vụ đậm đặc, càng lên cao thì hắc vụ sẽ càng nhạt dần cho đến tầng thứ 5 thì sẽ chuyển thành màu đỏ nhạt, tầng thứ 9 thì luồng hắc vụ đó chính thức biến thành một luồng huyết sắc màu máu.

Tu Chân Giới vẫn luôn nhớ đến tràng diện hơn nghìn năm trước, lúc mà Huyết Sát Ma Tôn dùng Nghịch Thiên Huyết Ma Dao chém chết 100 vị thượng tiên và thiên thần cùng lúc vây công. Thế mới nói uy lực của đao pháp này bá đạo vô cùng. Nhật Vũ cũng rất là chờ mong.

Bạn đang đọc truyện *Tân Phong Thần Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.